ERIC de NOORMAN

door HANS G KRESSE

1.
De twintig laatsten

2.
Strijd om Heidrun

ERIC DE NOORMAN

DEEL XIII

1. *De twintig laatsten*

Inleiding

Na zijn avontuur met de steppennomaden keert Eric naar de burcht terug, doch onderweg wordt hij overvallen door een hevig onweder en moet een schuilplaats zoeken in een vervallen kasteel, dat slechts bewoond wordt door een zeer oude edelman en diens halfwijze dienaar. De edelman verkeert in grote ongerustheid over het uitblijven van zijn zoon. Er blijkt een legende te bestaan, volgens welke in oeroude tijden deze streken geteisterd werden door monsterachtige wezens, die in holendorpen onder de grond leefden. De legendarische Allard — een verre voorvader van de oude edelman — bestreed deze wezens met een boog en pijlen van bijzonder maaksel. Deze boog, de boog van Allard genaamd, is nog steeds in het bezit van de oude edelman, doch slechts hij, die een afstammeling is van de oude Allard, kan hem spannen. De oude Allard kon echter niet alle monsters doden, en om te voorkomen, dat zij nogmaals de schrik van de omgeving zouden worden, liet hij een burcht bouwen boven de laatste toegang tot de onderaardse holen. Daarmede sloot hij echter tevens de enorme goudschat, welke de monsters bezaten, voor de buitenwereld af. Ongelukkigerwijze was de zoon van de oude edelman niet bestand tegen de aantrekkingskracht van dit goud en hij opende de toegang tot de holen, daarmede de nog overgebleven monsters de vrijheid hergevende. De zoon betaalde zijn gouddorst met zijn leven, want hij viel als eerste slachtoffer van de bloeddorstige monsters. Gelukkig is Eric er nog, en voor de monsters — twee in getal — veel onheil kunnen stichten, doodt hij hen met de machtige boog van Allard, daarmede bewijzende een afstammeling van deze legendarische held te zijn. Uitgeleide gedaan door de dankbare oude edelman, begeeft Eric zich na dit vreemde avontuur op weg naar huis en ontmoet twee edelen, Awain en Ewoud — de laatste een vriend van zijn vader — met wie hij naar Tyrfing rijdt. Hier blijkt een complot te bestaan, waarvan de oude Leenheer Olaf de dupe dreigt te worden. Heer Vagen, bijgenaamd de Fret, blijkt de aanstichter te zijn van deze intrige en zo geraffineerd weten de samenzweerders hun web te spannen, dat alle schuld van de moorden, welke tijdens Eric's verblijf op Tyrfing plaats vinden, zich op de schouders van één man schijnt te stapelen: burchtheer Olaf! Eric laat zich echter niet om de tuin leiden en geholpen door zijn getrouwen, Ewoud, Awain, Pum-Pum en de dochter van Heer Olaf, Heidrum, weet hij de ware schuldige te ontmaskeren. Het scheelt echter een haar, of het was te laat geweest, want reeds heeft de Fret zich van het magische, onoverwinlijke zwaard TYR meester gemaakt. Er volgt een heroïsch duel tussen Eric en het zwaard Tyr, in de hand van Vagen, en alleen door een toeval weet Eric dit gevecht in zijn voordeel te beëindigen, waarbij een gedeelte van de burcht instort en de samenzweerders met hun aanvoerder Vagen onder het puin bedolven worden. Als Eric nu naar huis terugkeert, vergezelt hem Heidrun, de dochter van de in zijn eer herstelde Leenman Olaf.

ERIC DE NOORMAN

Aan het hoofd van een kleine schare rijdt Eric de Noorman in een stemming van blijde verwachting naar Wogram's burcht, het slot van zijn voorvaderen. Hoe zal Winonah het maken? En Erwin, zijn zoon? Lang is de weg nog die voor hen ligt. Reeds vier dagen geleden hebben zij de muren van Tyrfing verlaten, nagestaard door burchtheer Olaf. Met hoeveel ontroering heeft deze zijn koning dank gezegd voor het afwenden van de gevaren, die de burcht van Tyrfing bedreigden. De kostbare helm, die de Noorman nu draagt, bewijst de dankbaarheid. Eeuwenoud is deze helm, geschenk van Eric's voorvaderen aan het geslacht Tyrfing. Steeds verder gaat de tocht, door dichte bossen en langs vruchtbare velden, over de heuvels en door holle wegen. Met vreugde heeft Awain de taak op zich genomen te zorgen voor Heidrun, Olaf's enige dochter, die aan het hof van koning Eric haar opvoeding zal voltooien. De stoere krijgsman wijkt geen ogenblik van haar zijde, diep onder de indruk van de schoonheid van het meisje en wat onbeholpen in zijn pogingen om zijn gevoelens te verbergen. De oude ridder Ewoud, die achter het tweetal rijdt, kan soms een glimlach nauwelijks onderdrukken. Pum-Pum sluit de stoet. Zijn ezeltje heeft wel eens moeite het tempo vol te houden, maar dat bemerkt Eric spoedig genoeg om dan met wat minder spoed de kleine trouwe dienaar weer te laten bijkomen. Op de top van een heuvel gekomen, houdt de koning plotseling in. Wat is daar in de vallei aan de hand? Waar trekken die mensen heen? Zij zien er vermoeid en verschrikt uit. Vrouwen en kinderen ziet Eric er ook bij. Een paar magere paarden en ezels gaan onder zware lasten gebukt en ook de mannen torsen pakken op de rug. Zijn zij op de vlucht? vraagt Eric zich af. Hij wendt zich tot de anderen „Wacht hier een ogenblik!" beveelt hij en meteen geeft hij zijn paard de sporen, de heuvel af, en rijdt naar de stoet vluchtelingen ...

EEN STOET VLUCHTELINGEN

Niet zonder argwaan en met een opgejaagde blik in de ogen kijkt de man met het zware pak op de rug op. Wie is deze ruiter in volle wapenrusting, die daar plotseling voor hem staat? „Waar trekt gij heen?" vraagt Eric vriendelijk. „Wat is er gebeurd dat gij zo met al uw have en goed door het land trekt?" De man ziet angstig om zich heen en antwoordt half fluisterend: „Het is de nevel, heer!" Uitvorsend ziet de Noorman hem aan. „De nevel", herhaalt hij. „Wat bedoelt ge daarmede? Zijt ge gevlucht voor een nevel?" Heftig knikt de man en snel, haast struikelend over zijn eigen woorden, begint hij te spreken: „Welvarend was ons dorp, heer! Vruchtbaar was ons land en wijd in de omtrek was er geen schoner vee dan het onze. Maar toen..." Er gaat een huivering door de armzalige gestalte van de man. Zijn ogen ontmoeten die van Eric, alsof ze hulp zoeken en hij gaat verder: „Het werd steeds erger! Geen gras wilde nog groeien. Alle gewassen gingen dood... Wij moesten wel wegtrekken... We konden de beesten niet meer voederen en onze eigen leeftocht raakte op... De nevel..." Tranen verstikken zijn stem. Met diep medelijden ziet de koning op de man neer. Angstig komen de andere vluchtelingen samen. Eric wendt zich om in het zadel en kijkt in de richting, vanwaar de stoet is gekomen. Neen, hij bespeurt niets van een nevel, maar kijk, daar... Tegen de helling van de heuvel op nadert een nieuwe karavaan van armzalige vluchtelingen voor iets, waartegen zij niet bij machte zijn te strijden. „Vertel!" zegt Eric, „wat is dat die nevel?"

Een oude vrouw met doorgroefd gelaat kwam naar voren en antwoordde in de plaats van de man met het pak: „Wij weten niet wat er met die nevel is, waar hij vandaan komt. Maar de dreigende lucht kwam steeds dichter naar voren. Hier en daar kwamen kale plekken in het bos en op het land, daarna steeds meer." „Waar komt gij dan vandaan?" vraagt Eric verontrust. „Van wie is dat leen?" De oude schudt het hoofd. „Van niemand, heer!" En onheilspellend voegt zij er aan toe: „Leenheer kan aldaar de dood slechts zijn!" Nadenkend staart de Noorman voor zich uit. Deze landstreek behoort tot zijn rijk en de mensen tot zijn onderdanen. Hij moet er meer van weten, van wat er daar in de grensgebieden geschiedt. Zou de dodende nevel het gehele land kunnen bedekken? Met weemoed denkt Eric aan het weerzien met Winonah en hoezeer hij zich daarop heeft verheugd, maar deze mensen... Hij is hun koning! Met een bruuske beweging doet hij zijn paard keren, want op de heuvel wacht zijn gevolg. „Heer Ewoud!" zegt Eric kalm. „Gij brengt met ridder Awain de jonkvrouw veilig naar Wogram's burcht. Pum-Pum zal mij vergezellen. Ik moet deze zaak onderzoeken!" In weinig woorden vertelt hij wat hij van de vluchtelingen heeft vernomen. Awain biedt aan hem te vergezellen, maar hij wijst zijn aanbod af. „Zorgt gij voor Heidrun!" zegt hij. „Spoedig hoop ik u op Wogram's burcht te treffen." Het ontgaat hem niet, dat een trek van diepe teleurstelling op Heidrun's gelaat gekomen is. Maar Eric kan niet zien hoe trots en verheugd Pum-Pum op zijn ezeltje zit. „Ik weer meester vergezellen op groot avontuur!" denkt de kleine, dappere man. „Ik meester helpen!" Zo scheiden hun wegen en met een korte groet rijdt de Noorman vastberaden het onbekende tegemoet. Pum-Pum op zijn ezel naast hem. Wat zal hun in het nevelgebied wachten...?

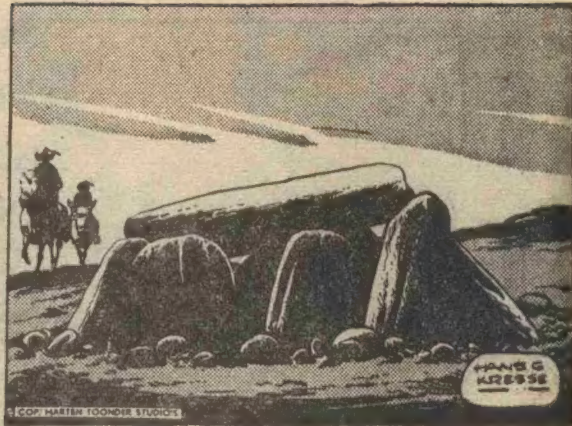

In een matig tempo rijden zij uur na uur voort. Slechts nu en dan wordt een enkel woord gewisseld. De Noorman is met zijn gedachten voortdurend bij het nieuwe gevaar, dat zijn land bedreigt. Wat denkt hij te vinden in die onbekende streken? Hij weet het niet. Kan hij iets uitrichten tegen de krachten van de natuur? Pum-Pum denkt met spijt aan Erwin. Maar zijn teleurstelling komt op de achtergrond bij het vertrouwen, dat de meester hem nu weer schenkt. Langzaam begint het landschap te veranderen. Eenzaam was het reeds van het begin van deze tocht af. Geen menselijk wezen heeft hun pad meer gekruist. Maar het terrein wordt ongemakkelijker, het pad, dat zij volgen, smaller. De verlatenheid van deze wilde natuur begint hen aan te vallen. Er hangt een beklemming in de lucht, die iets heeft van een waarschuwing: hier, vreemdelingen, zijt gij niet welkom! De stilte wordt angstaanjagend. Geen vogelgesjirp wordt meer gehoord, geen wiekslag in de ijle lucht. Daar rijden zij, de koning en de dwerg, met slechts de doffe klank van de hoeven der rijdieren in de oren ... Pum-Pum komt er diep van onder de indruk. Zeker, hij voelt zich wel gerust naast zijn grote meester, maar er is iets onbehaaglijks in hem, iets dat hem toch angstig maakt .... Huiverend trekt hij met de schouders en slaat van terzijde een blik op de Noorman. „Meester wel goede richting gaan?" vraagt hij voorzichtig. Hij wendt de ogen van Eric af en gaat voort: „Niet beter eerst naar burcht en met veel mannen nevel zoeken ... later?" De Noorman schrikt op uit zijn gepeins. Met een toegeeflijke glimlach ziet hij op de kleine man neer. Maar dan schudt hij vastberaden het hoofd. „Neen, Pum-Pum! Wij mogen zoveel tijd niet verliezen. Wij moeten vooruit, naar waar de nevel is, voor het misschien te laat is!"

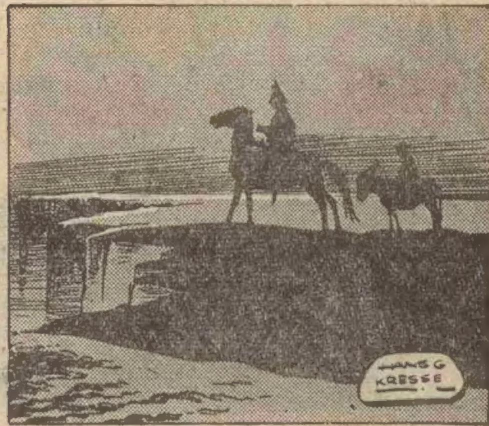

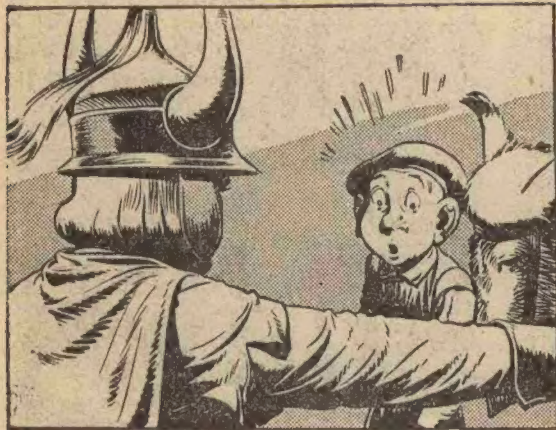
Voort gaat de tocht van de Noorman en Pum-Pum. Het doel, dat zij niet kennen, schijnt nu toch naderbij te komen. Loodgrijze wolken hangen laag over het landschap. Slierten van een dampige mist reiken hier en daar tot aan de grond. Eric's gelaat en handen voelen klam aan. Dit moet het begin zijn van de nevel . . . De weinige bomen rondom hen bevestigen deze gedachte. Ze staan daar treurig, half beroofd van bladeren en takken, droog en verdord met uitgebeten stammen, als kaalgevreten door een zwerm sprinkhanen . . . Bij een half-ingestorte lege schuur stijgt Eric af en Pum-Pum volgt zijn voorbeeld. Blijkbaar is dit vroeger een schuilplaats geweest voor het vee. Verbaasd ziet de kleine man, dat zijn meester geen belangstelling heeft voor de ruïne. Wat doet de koning daar nu? Eric boort zijn hand diep in de vochtige grond en bekijkt opmerkzaam de korrels. „U zoeken schat, meester Eric?" vraagt Pum-Pum. De Noorman schudt het hoofd. „Neen, Pum-Pum! Wormen zoek ik!" Met uitpuilende ogen kijkt de dwerg hem aan. „Ik vind geen wormen, Pum-Pum", legt Eric uit. „Ook de kleinste diertjes kunnen in deze streek niet meer leven, omdat er niets meer groeit. De nevel vernielt de planten!" Zij stijgen weer op, de koning zwijgend, Pum-Pum angstig. Een kale vlakte strekt zich nu voor hen uit. Bij een Hunnebed houdt Eric zijn paard in. „Een oud graf van zwerfstenen!" vertelt hij Pum-Pum. „Zie, daar ligt er weer een en daar ginds ook. De oude vrouw had gelijk, toen zij zeide, dat de dood hier de leenheer was . . ."

Opmerkzaam neemt Eric de toestand in het gravengebied op. Deze half-ingestorte steenhopen liggen schijnbaar volkomen wanordelijk door elkaar. Maar al spoedig stelt hij vast, dat zij in werkelijkheid als het ware links en rechts van een oude doorgang liggen. Zou hier eeuwen geleden een weg geweest zijn? En hoeveel vorsten zijn langs deze weg naar hun monumentale, stenen rustplaatsen gebracht? „Wij volgen dit pad!" besluit Eric. Pum-Pum kijkt hem verbijsterd aan. „Langs die ... die ..." „Langs die graven!" vult de Noorman aan. Zachter zegt hij: „Gij behoeft niets te vrezen, Pum-Pum! Ik ben blij, dat ge mij vergezelt!" Een wijle vergeet de kleine man zijn angst voor deze lof van zijn meester. Nader en nader komen zij nu tot het gebied, waar de nevel alles omhult in een dodelijke greep. Eric's rijdier laat een angstig gehinnik horen en het ezeltje trekt schuw met de kop. Maar verder moeten zij, steeds maar voort, de nevel tegemoet, de nevel in, die om hen heen begint te vallen... Weldra rijden ze daar als doorwaadden ze een diepe rivier van eindeloze breedte. Het arme ezeltje is nauwelijks zichtbaar. Maar Eric staart voor zich in de verte. Dan plotseling is het alsof er een scheur valt in deze klamme mantel. Eric houdt zijn paard in. Vlak voor hen strekt zich een diep ravijn uit, dat loodrecht naar beneden voert in een duizelingwekkende diepte. Zover het oog reiken kan, naar links en naar rechts, strekt de steile wand van de afgrond zich uit met grillige kanten alsof de aarde hier plotseling afgebroken en omlaag gezonken was. „Daar boven het ravijn is de nevel het dichtst!" wijst Eric zijn kleine metgezel. „Wij moeten in deze afgrond afdalen!"

Het kost Eric niet veel tijd om vast te stellen, dat zij op deze plaats geen mogelijkheid hebben om in het ravijn te komen. „We moeten een plaats vinden, waar we kunnen afdalen, Pum-Pum", zegt de Noorman. „Gij gaat naar rechts, ik naar links, om de rand van het ravijn te onderzoeken. Merkt ge iets op, roep mij dan!" Met wijd-opengesperde ogen ziet Pum-Pum zijn meester aan. Bibberend zegt hij: „Pum-Pum rechts, alleen langs...?" Als verwezen doet hij een stap achterwaarts, neemt zijn ezel bij de teugel en begint, zonder een woord te zeggen, langs de afgrond te lopen. Welwillend ziet Eric hem gaan. Trouwe kleine man, denkt hij. Moeizaam begint ook hij te speuren naar een plaats van afdaling. Maar het ziet er niet hoopvol uit. De kale rotswand biedt geen enkel houvast en de diepte is niet te peilen. Maar het staat voor hem vast, dat hij alleen daar beneden de oorzaak kan vinden van de vernietigende mist. Onwillekeurig huivert Eric. Er ligt een kille dreiging in die klamme lucht. Een opgewonden kreet van Pum-Pum doet hem omzien. De dwerg zwaait met beide armen en snel keert de Noorman op zijn schreden terug om zich weer bij hem te voegen. „Meester! Een pad!" roept Pum-Pum al van verre. De Noorman komt met zijn paard naderbij. De kleine man heeft gelijk. Het is eigenlijk meer een trap dan een pad. Een vooruitstekende punt in de rotswand heeft deze trap aan hun blikken verborgen. Een langzaam omlaag lopende trap met zeer brede treden, eigenlijk meer een aaneenschakeling van terrassen. „Wij gaan naar beneden, Pum-Pum!" zegt Eric vastbesloten. „Deze trap moet door mensenhanden gemaakt zijn. Zullen wij in die afgrond mensen vinden?"

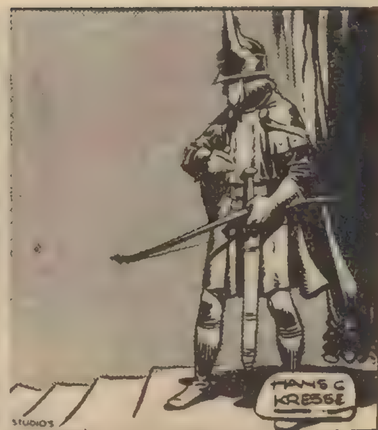

De treden van de geheimzinnige trap langs de rotswand zijn breed genoeg om de rijdieren mee omlaag te nemen. De Noorman wil ze in geen geval alleen boven achterlaten. Schoorvoetend volgt Pum-Pum zijn meester. Als vastgekleefd tegen de rotswand, die steeds hoger boven hen uitrijst, slingert de trap zich langs de grillige kanten van het ravijn. Aan hun rechterhand gaapt de eindeloze diepte. Strak voor zich kijkend gaat de Noorman verder. Daar maakt het pad een bocht. Is dat het einde. Moeten zij weer terug? Neen, een boogvormige opening wordt in de rotswand zichtbaar en tot zijn grote verbazing stelt Eric vast, dat de trap hier in de rotsen verdwijnt, smaller, als een schacht in de steenmassa's, een half-duistere toegang naar het binnenste der aarde . . . Glibberig zijn de treden en Eric moet het paard met de uiterste behoedzaamheid leiden om het niet uit te laten glijden. Pum-Pum volgt op enige afstand. Zijn kleine voeten plassen in het water, dat in uithollingen van de treden is blijven staan. Dodelijk verschrikt blijven ze plotseling stilstaan. Een vleermuis wiekt weg. Herademend bedenkt Eric, dat hier dus dieren leven? Ja, het klopt, dat mos daar tussen de stenen! Hier schijnt de nevel dus nog niet te zijn doorgedrongen. Zijn vermoeden wordt bevestigd, wanneer de trap eensklaps eindigt. Een geheimzinnig licht glinstert op de vochtige wanden van wat hun een grot toeschijnt van oneindige grootte. Pum-Pum komt zo dicht mogelijk bij zijn meester staan. Vreemd gevormde struiken en bladeren zien zij, een weelderige plantengroei, die hun nog meer angst aanjaagt dan de kale verlatenheid van de naakte rotsen. Doch slechts een ogenblik. „Wij moeten deze grot onderzoeken!" zegt Eric. „Welk geheim wacht ons hier?"

De aanblik van deze dichtbegroeide grot is, nu de eerste verrassing voorbij is, een verademing. Plotseling voelen Eric en Pum-Pum beiden hoe hongerig zij zijn geworden tijdens de urenlange rit door het onherbergzame land. „Eten kunnen?" vraagt Pum-Pum weifelend, maar met begerige ogen. De Noorman onderzoekt een van de grote, appelachtige vruchten. Neen, daar kan geen kwaad bij zijn, Eric is met de natuur al van jongsaf vertrouwd. „Probeer maar eens, Pum-Pum!" zegt hij vriendelijk en zet zelf ook de tanden in een sappige vrucht. De kleine man valt er op aan en kan bijna niet ophouden. De Noorman waarschuwt hem niet te veel in eens te eten. „Wij blijven hier?" vraagt Pum-Pum aarzelend. Eric schudt het hoofd. „Wij moeten verder", zegt hij beslist. „Dit kan nog niet de bodem van de vallei zijn. Wij moeten een andere uitweg zoeken in deze grot, misschien een weg, verder naar beneden!" „Pum-Pum niet voelen prettig!" zegt de dwerg benauwd. De Noorman glimlacht. Hij kan Pum-Pum's angst best begrijpen. „Blijf maar dicht bij mij!" zegt hij vriendelijk. „Wij zullen de rijdieren hier laten. Dan kunnen zij ook weer op krachten komen. Kijk maar!" Hij wijst op het ezeltje, dat rustig staat te grazen. Moeizaam onderzoeken zij de grot. Door de dichte struiken moeten zij zich een weg banen. Maar overal schijnt hetzelfde flauwe licht, geheimzinnig en zonder dat men kan zeggen waar het vandaan komt. Een uitgang is nergens te zien. De Noorman bekijkt nauwkeurig de plantengroei. Is het verbeelding of groeit het daar in die richting minder dicht? Kan dat een verwilderd en dichtgegroeid pad zijn? Zo snel mogelijk, Pum-Pum steeds op zijn hielen, werkt Eric zich door de wat lagere struiken heen. En inderdaad verschijnt daar voor hun ogen een lichtplek, als uitgespaard in de duistere rotswand. Dat moet de gezochte uitgang zijn! Met de ogen knipperend tegen het plotselinge felle licht treedt Eric door de lage boog de grot uit. Wat hij daar ziet, doet hem de adem stokken...

Ondanks de ijzingwekkende aanblik van deze tweede trap, heeft de Noorman stoutmoedig de voet op de eerste treden gezet. Nauwelijks een halve meter breed is deze verbinding met de rotsen, daar, ver aan de overkant. Als een smalle muur van adembenemende hoogte rijst de trap op uit de diepte van het ravijn en slingert zich in grote bogen, langzaam dalend voort. De Noorman is zich ervan bewust, dat iedere misstap onherroepelijk de dood betekent. Hij waagt het even terzijde te zien, maar die blik in de eindeloze ruimte doet hem duizelen. Snel vestigt hij zijn ogen weer op de treden. „Voor u zien, Pum-Pum!" roept hij de kleine man toe. Zijn stem wordt weerkaatst als door duizend echo's, die weer op hen komen aanrollen. „Als uw leven u lief is, kijk niet terzijde!" „Ja meester Eric!" roept Pum-Pum. „Ik blijf vlak achter!" Deze tocht vergt het uiterste aan moed en zelfbeheersing. Pum-Pum schijnt zijn angst te boven en loopt als in een droom, de ogen strak gevestigd op de brede rug van zijn meester. Hij merkt zelfs niet de lugubere vleugelslag van de vleermuisachtige monsters die om hun oren vliegen. Eric bemerkt het wel en het geluid trilt door al zijn zenuwen. Maar hij dwingt zich om vooruit te blijven kijken. Hier is aan terugkeren niet te denken! Maar tot zijn grote opluchting ziet hij de rotswanden nader komen. Even trilt een nieuwe schrik door hem heen, dat de trap daar plotseling zal eindigen. Maar hij vermant zich. Dat kan niet mogelijk zijn. Neen, daar ziet hij de spleet al, waarin de trap verdwijnt. Blijkbaar wacht hun daar een nieuwe gang in de rotsen. Onwillekeurig sneller lopende, bereiken Eric en Pum-Pum de rotsen die hun, ondanks de kale naaktheid van het gesteente, een gevoel van grote veiligheid geven. Maar weer wacht hun een verrassing. De trap gaat voort in het binnenste van dit gebergte, maar niet langer zijn zij de enige menselijke wezens in deze steenmassa's! Daar, nog geen dertig meter lager, ligt een mannengestalte op de trap, met klauwende handen, als in doodsnood strevende om naar boven te komen. Wie kan die man zijn, die hen als het ware tegemoet komt?

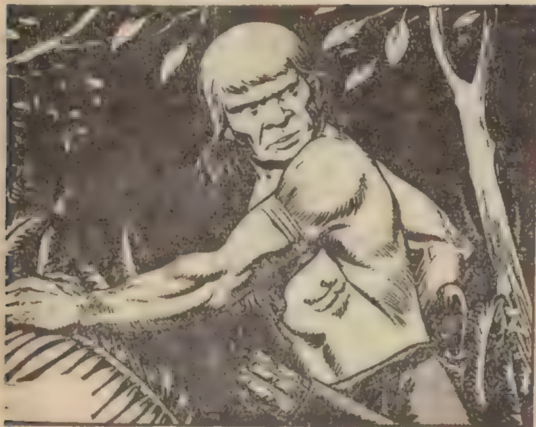
Zo snel zijn korte beentjes hem dragen kunnen, volgt Pum-Pum zijn meester tot waar de gestalte op de trap ligt uitgestrekt. Voorzichtig keert Eric de man om en met verbazing ziet hij hoe fors van bouw de onbekende is. „Hij leven!" zegt Pum-Pum opgewonden. „Ogen mij aankijken!" De kleine man heeft gelijk. Maar er ligt een nietszeggende blik in die donkere, starende ogen, die iets schijnen te zoeken in een eindeloze verte. Nauwlettend beziet Eric het wat platte gelaat, zodat zijn oor bijna de mond van de ander raakt. Gestamelde klanken vangt hij op: „De ... laatsten ... twintig ... laatsten ... twintig ... mij ... niet ... gelukt ..." Zijn hoofd valt opzij. Ernstig komt Eric overeind. Pum-Pum staart meewarig op de vreemdeling neer. De Noorman wenkt hem zwijgend dat zij verder moeten gaan. Trede voor trede gaan zij naar beneden. Zullen zij zo in de vallei komen? Het staat nu voor de Noorman vast, dat daar mensen moeten wonen. Een volk van reuzen misschien, zoals de vreemdeling, die zij daar vonden? Wat zou hij bedoeld hebben met die „laatsten"? Weer maakt de rotstrap een bocht. Ver beneden zich ziet Eric een nauwe lichtspleet. Ondanks de vermoeidheid, die hem bekruipt, begint hij sneller te lopen en Pum-Pum blijft zo dicht mogelijk achter hem. Vlak voor de laatste treden houdt de Noorman stil. Ja, zij komen weer in de open lucht terecht. Hij wenkt Pum-Pum om wat achter te blijven en treedt behoedzaam naar buiten. Hoog boven hem ziet hij de hemel. Bleek schijnt de avondzon, gedempt door dezelfde nevel, die zij boven hebben gezien, maar die hier oneindig veel verderaf schijnt te zijn. Scherp luisterend gaat Eric langzaam vooruit. Pum-Pum volgt schoorvoetend. Ja, zij moeten op hun hoede zijn. Welk geheimzinnig gebied betreden zij hier, zo ver onder de oppervlakte van de aarde?

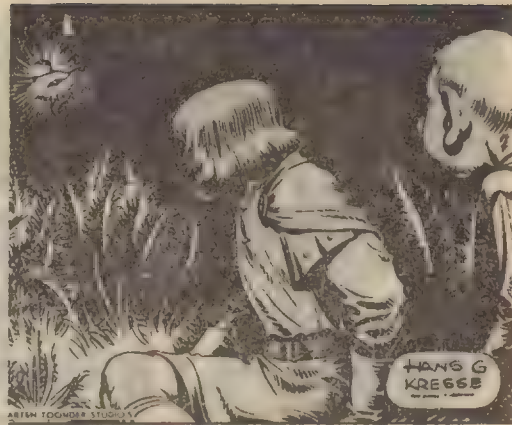

In de vallende avondschemering zoeken de Noorman en Pum-Pum hun weg door het valleiland. In een woud van jonge bomen moeten zij zich voortworstelen door dicht struikgewas. Telkens weer belemmeren doornige planten hun doortocht. Dan moeten zij terug om het aan een andere kant te proberen. Pum-Pum krijgt het weer te kwaad. Het wordt steeds donkerder en de vreemde stilte, die hen onheilspellend omringt, jaagt hem vrees aan. „Wij niet dwalen?" vraagt hij weifelend aan de koning, terwijl hij stilstaat en wat aan zijn buisje frommelt. De Noorman volgt zijn voorbeeld en neemt zich de zware helm van het hoofd. Hij voelt zich wat onrustig, alsof er een vreemde dreiging in de lucht hangt. Wat moeten zij doen? Als het straks helemaal donker is, kunnen zij immers niets doen? „Kom, Pum-Pum", besluit hij. „Ginds zie ik een open plek. Wij zullen ons daar te rusten leggen en bij zonsopgang onze tocht voortzetten." De daad bij het woord voegende, gaat hij zijn kleine metgezel voor naar de aangeduide plek. Zij maken het zich zo gemakkelijk als op de kale grond maar mogelijk is. De druk van een zware, uitputtende vermoeidheid doet hen bijna onmiddellijk inslapen. Zo horen Eric en Pum-Pum niets van het geritsel, dat enige tijd later in de struiken weerklinkt. Een grote gestalte kijkt van de rand van de open plek op de beide slapenden neer. In de fel oplichtende ogen van de man verschijnt een trek van grote verbazing. Enige ogenblikken blijft hij naar de Noorman en de dwerg kijken. Maar hij waagt het niet naderbij te komen en verdwijnt snel, na nog een laatste blik geworpen te hebben op die grote en dat kleine mannetje, die de vallei binnendrongen.

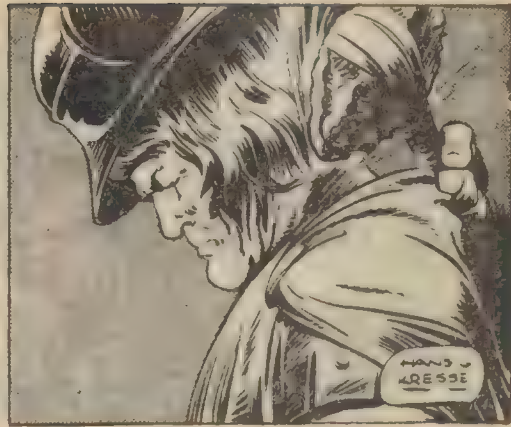

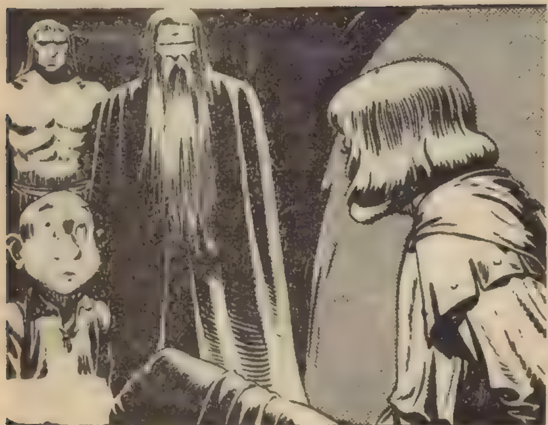
Enige uren zijn voorbijgegaan. Plotseling is hij daar weer, diezelfde rijzige figuur, die de beide slapenden al eerder heeft begluurd. Hij is zeker meer dan twee meter lang en machtig welft zich de brede borst. Als zware koorden liggen de spieren op de behaarde armen en de naakte rug van de valleiman. Aan zijn gordel hangen een jachtmes en een koker korte pijlen. Pum-Pum draait zich onrustig om en slaat plotseling de ogen op. Hij moet even nadenken waar hij eigenlijk is. Zijn oog valt op Eric, die op zijn zijde ligt te slapen, het hoofd gestut op de rechterarm. Nu weet hij ineens alles weer. Maar wat hoort hij daar voor geluiden? Meteen zit de kleine man overeind, maar bij die beweging raakt hij met zijn arm de rug van de Noorman, die half-wakker de ogen opent. „Geluiden horen Pum-Pum!" zegt de kleine gedempt. Zijn ogen trachten de duisternis te doorboren. Eric richt zich op. „Stil!" zegt hij. „ik hoor ook iets!" „Ja, daar kraken takken, alsof iemand naderbij komt door het kreupelhout. Iemand? Maar aan de andere kant kraakt het net zo. Wat is dat? Roofdieren misschien? Of hebben de bewoners van de vallei hun komst ontdekt en willen zij iets tegen hen ondernemen?" Iedere zenuw gespannen blijft Eric luisteren. Hij wendt het hoofd naar links en rechts, maar ineens deinst hij terug. Daar, nog geen tien meter van hen af, flikkert een licht door de duisternis van het bos. Het licht van een fakkel. „Daar komt iemand!" zegt Eric gedempt. „Snel Pum-Pum, wij moet hem voor zijn!"

In een minimum van tijd grijpt Eric naar zijn helm en de wapens, die hij voor de nacht heeft afgelegd. Hij duwt Pum-Pum vooruit in de richting van de bosrand. Zij moeten van deze open plek weg! Iedereen, die iets tegen hen in het schild voert, kan hen van alle zijden zien. Onder de beschutting van de struiken zal de Noorman echter rustig een aanval kunnen afwachten. Met Pum-Pum naast zich houdt Eric van terzijde het licht van de fakkel in het oog. Nog een paar schreden en zij zullen zich in de schaduw van het kreupelhout kunnen terugtrekken. Het licht beweegt niet meer. De fakkeldrager, wie het ook moge zijn en welke bedoelingen hij ook mag hebben, is klaarblijkelijk stil blijven staan. Een plotseling gerucht in de struiken doet Eric bliksemsnel omzien naar de andere kant. Bevend van angst en opwinding trekt de kleine Pum-Pum het hoofd tussen de schouders. Flitsend komt Eric's zwaard uit de schede. Een geweldige, donkere gestalte is achter hen als uit de grond opgerezen, somber en indrukwekkend, dreigend door de massieve omvang van de schouders. Eric kan het gelaat van de man niet zien, maar wat hij wel ziet is, dat hij geen vreedzame bedoelingen heeft. In de rechtervuist houdt de man een knots met stenen punten. „Achter mij, Pum-Pum!" roept Eric en hij buigt door in de knieën om een aanval van de reus op te vangen en af te slaan. Maar het is vergeefs, want terwijl de Noorman aanstalten maakt om zich te weer te stellen, komt achter het kreupelhout een reusachtige hand te voorschijn, ook met een knots gewapend. Met kracht laat de nieuwe aanvaller zijn wapen neerkomen op het achterhoofd van de Noorman. „Omsingeld!" weet de Noorman onmiddellijk en hij verliest het bewustzijn.

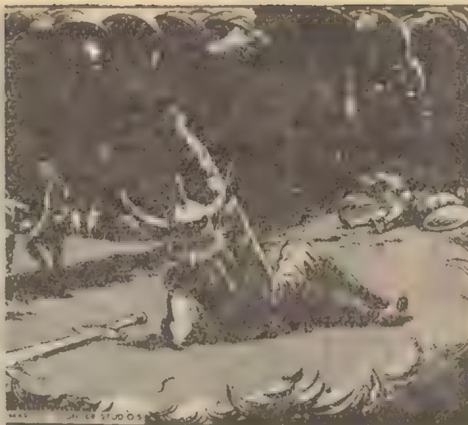

Eric ontwaakt uit zijn verdoving en richt zich pijnlijk op. Het eerste wat hij ziet, zijn de angstige, bezorgde ogen van de trouwe Pum-Pum. De Noorman tracht zijn nieuwe omgeving op te nemen. Is dit weer een andere grot? Maar iedere beweging van het hoofd doet hem pijn. Voorzichtig betast hij zijn schedel, waar het prikt en brandt. Ja, omsingeld waren zij beiden natuurlijk en de wapens heeft men hun afgenomen. Uit het donker op de achtergrond treden zonder enige waarschuwing drie mannen naar voren, langzaam en bijna plechtig. Pum-Pum slaat radeloos de ogen omhoog. Wat zal er nu gebeuren? De drie mannen hebben hetzelfde, indrukwekkende voorkomen als de aanvaller buiten. De middelste van de drie is blijkbaar de aanvoerder. Zijn wijde mantel steekt scherp af op de armzalige kledij van de beide anderen. Met ontzag ziet Eric, dat hij nog boven die twee, knechten blijkbaar of soldaten, uitsteekt. Bovendien lijkt hij nog langer door de witte knevels en de lange baard, die hem tot over het middel reikt. De hoofdman begint te spreken. „Wie zijt gij, dat gij hier komt binnendringen?" vraagt hij met een diepe basstem. „Wat zoekt gij in de vallei der laatsten?" Eric richt zich op en ziet hem vast aan. „De Noorman noemt men mij!" zegt hij krachtig. „Eric is mijn naam en koning der Noren de waardigheid, die ik na mijn vader Wogram bekleed!" Fier en zelfbewust heeft hij gesproken. Maar het antwoord van de hoofdman heeft hij niet verwacht. Dreigend kijkt de gebaarde man op hem neer. Een onheilspellend vuur bliksemt in zijn ogen, die samen een nieuwe spleet vormen, als het vizier van een helm. „Twintig maal twintig jaar hebben wij gewacht!" klinkt het Eric in de oren. „Eindelijk zijt gij dan gekomen! Eindelijk in onze macht, koning Eric! Gij, die de schuld draagt van ons noodlot!"

WAT IS DAT VOOR BESCHULDIGING?

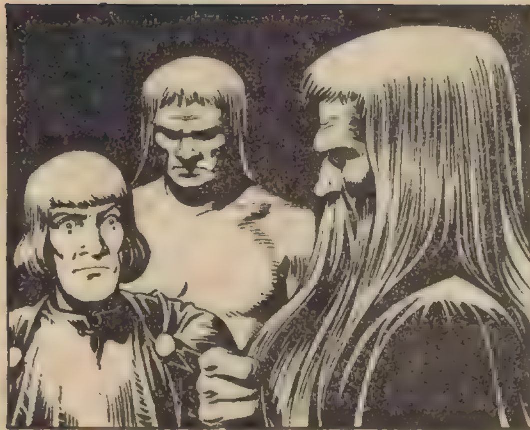

Eric's verbazing over de felle beschuldigingen van de hoofdman der reuzen maakt weldra plaats voor opluchting. Hij wordt voor een ander aangezien! „Ik weet niet of gij mij vierhonderd jaar oud schat!" zegt hij rustig. „Doch zeg mij: Welk noodlot heeft de koning Eric, waarover gij spreekt, over u gebracht?" De indrukwekkende gestalte van de hoofdman richt zich nog hoger op. „Vele, vele jaren geleden", zegt hij, en zijn ogen dwalen van Eric af als zagen zij de beelden van de oudste tijden herleven, „voerde mijn volk een heftige strijd met de legerscharen van koning Eric. Na een bitter gevecht van meedogenloze hardheid werden onze mannen tot wijken gedwongen. Het gebeurde, dat onze koning tot stervens toe gewond ter aarde stortte. In de verwarring van de vlucht werd zijn val eerst niet opgemerkt. Toen zijn gevolg hem miste en het ongeluk zag, was de vijand reeds zo dicht genaderd, dat geen van zijn edelen nog de moed had een poging te doen de koning te redden en met zich mee te voeren. Stervend heeft onze koning de lafhartigen vervloekt, die hem in handen van de vijand lieten vallen. En hij richtte zijn vloek ook tegen ons gehele volk en voorspelde onze ondergang!" De hoofdman zwijgt een ogenblik als om zijn gedachten te verzamelen en gaat dan voort: „Nog voor onze vorst de laatste adem uitblies, stonden de vijanden met hun koning Eric vooraan om hem heen en hoorden zijn vervloekingen. En deze koning Eric heeft toen, omdat hij de gevallen tegenstander hoogachtte als een dapper strijder en een groot vorst, een dure eed gezworen, dat hij net zo lang tegen ons volk zou strijden, totdat, naar de vloek van onze eigen koning, de laatste man zou zijn gevallen!" Als ontwakend uit een droom richt de hoofdman de ogen weer op Eric. „De laatste! Weldra zal het zo ver zijn. Twintig mannen zijn nog van ons overgebleven. Dat is het noodlot, over ons gebracht door koning Eric!"

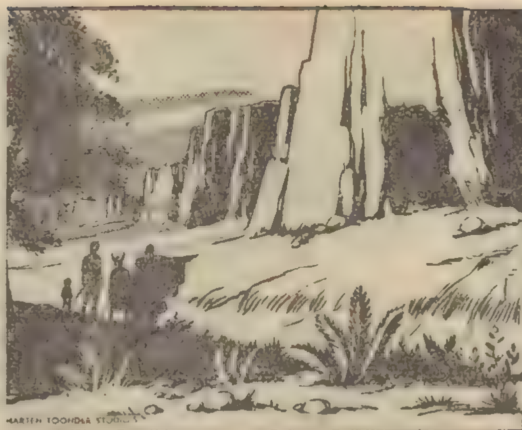

„Wat geschiedde er na de nederlaag van uw volk?" vraagt de Noorman. Somber ziet de hoofdman der twintig laatsten hem aan. „Mijn vaderen werden uit huizen en burchten verdreven en door de wapenknechten van koning Eric gevankelijk weggevoerd en verbannen naar deze vallei om hier het einde van ons volk te vinden. Niemand van ons heeft ooit deze vallei kunnen verlaten, hoevelen het ook getracht hebben!" De oude man wacht een ogenblik en gaat dan toornig voort: „Gij zijt in twintig maal twintig jaar de eerste, die hier komt binnendringen. Gij, die u noemt koning Eric!" Eric ziet hem rustig en niet zonder meedogen aan. „Gij vergist u", zegt hij met vaste stem. „Uw leed heeft uw brein verduisterd. Niet uw koning Eric uit het grijs verleden ziet ge voor u, maar, zoals ik u reeds zeide, de zoon van Wogram, koning der Noren. Een andere Eric heeft in overoude tijden uw volk ten ondergang gedoemd!" Onwillekeurig is de toon van gezag op Eric overgegaan. „Ik ben naar deze vallei gekomen", zegt hij met krachtige stem, „om de oorzaak te zoeken van de nevel, die mijn land bedreigt en mijn volk geselt met honger en verwoesting. De nevel uit deze vallei, waarin ik met mijn trouwe dienaar, langs wegen des doods, ben afgedaald!" De oude hoofdman schijnt onder deze woorden ineen te krimpen. „De nevel", zegt hij toonloos, „komt uit de grotten!" „Dan zal ik die grotten onderzoeken!" zegt Eric beslist. „Wilt gij mij met uw mannen vergezellen?" Een uitdrukking van dodelijke angst komt in de ogen van de hoofdman der reuzen. De gewapende gestalten achter hem deinzen als in plotselinge schrik achteruit. „Neen", zegt de hoofdman hees, „nimmer kunnen wij die grotten betreden."

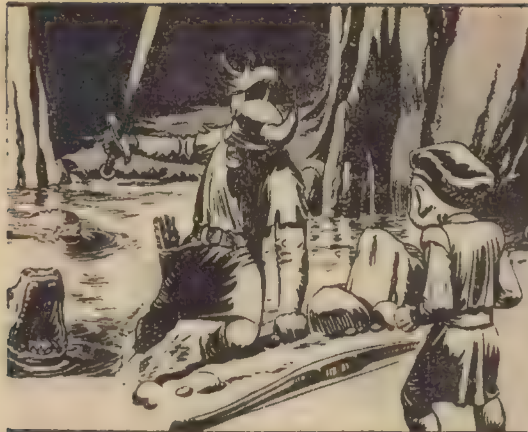
Met veel moeite gelukt het de Noorman de hoofdman der twintig laatsten over te halen hem en Pum-Pum althans tot in de nabijheid van de ingang der grotten te vergezellen. Een van de reuzen volgt aarzelend het bevel van de aanvoerder op en voegt zich schoorvoetend bij hen. Nu de reuzen in Eric niet langer de bewerker van hun noodlot zien, voegen zij zich onderdanig naar zijn wensen. De wapenrusting is hem teruggegeven en met vele verontschuldigingen bewijzen de mannen aan de Noorman de aan een vorst verschuldigde eer. Eric is de eerste, die op deze tocht de stilte verbreekt. „Waarom kunt gij de grotten niet betreden?" vraagt hij. Met een huivering ziet de hoofdman hem aan. „In die grotten", zegt hij langzaam, „rust sedert vier eeuwen het gebalsemde lichaam van onze laatste koning. Uw naamgenoot Eric heeft het daar doen brengen en hij heeft zelfs zijn oudste dochter belast met de bewaking daarvan. Sedert dien wordt daar steeds door een priesteres uit hetzelfde geslacht voor deze laatste rustplaats gezorgd en het bergvolk, dat in de grotten leeft, bewaakt alle toegangen." „Die opening daar", vraagt Eric, en hij strekt de hand in de richting van de rotsen, „is dat de toegang?" De oude hoofdman knikt bevestigend. Nog een kleine afstand gaat hij mee, maar dan staat hij stil. De reusachtige wapenknecht volgt onmiddellijk zijn voorbeeld. „Verder kunnen wij u niet brengen", zegt hij verlegen. „Het zou ons einde zijn. Vreemde machten van vernietiging heersen daar. De nevel", hij wacht een ogenblik, „de nevel is de laatste aanval op de twintig mannen, die nog overgebleven zijn. De priesteres doet door de mannen van het bergvolk een vuur stoken van giftige kruiden. Zodra de nevel in de vallei zal zijn binnengedrongen, zullen wij allen omkomen . . ." Zonder nog een woord te zeggen keert hij zich om en gaat, door de andere reuzengestalten gevolgd, haastig terug. Eric ziet Pum-Pum vastberaden aan.

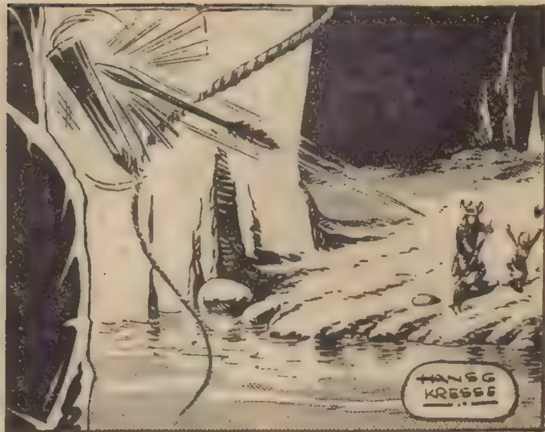

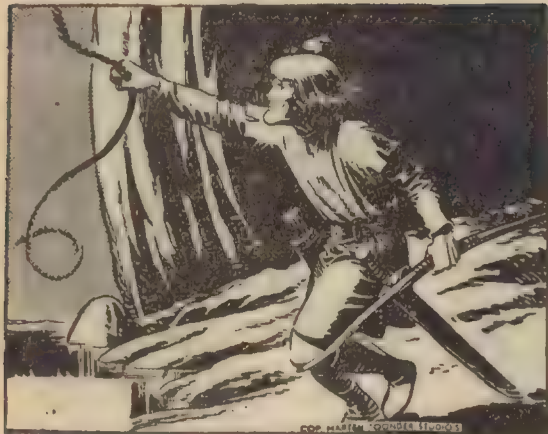
Onverschrokken betreedt Eric met Pum-Pum de grot, die hem naar de oplossing van het geheim van de nevel moet brengen. Maar Pum-Pum is niet erg op zijn gemak. Hoe moedig hij ook alle verschrikkingen van de afdaling in de vallei heeft doorstaan, toch voelt hij weer zijn hart sneller kloppen. Wel is de grond waarop zij lopen vlak en veel gemakkelijker begaanbaar dan de glibberige stenen rotstrappen, maar hier valt de grootsheid van het inwendige der bergen als een last op hen. Hoog en ver rijzen de rotswanden in grillige vormen omhoog om zich te verliezen in een onbekende ruimte, waarin het oog niet vermag door te dringen. Toch, langzaam en voorzichtig voortgaand, wennen zij zich aan deze gewelven. Minder gespannen nu, houdt Eric het zwaard losser in de hand, al blijft hij gereed om bij het minste onraad op te treden. Waar leidt dit pad hen heen? Zij kunnen slechts op goed geluk voortgaan, behoedzaam en op alles bedacht . . . Een glinstering in de verte trekt Eric's aandacht. Hij snuift en weet onmiddellijk dat daar water moet zijn. En inderdaad. Enige ogenblikken later staan zij aan de oever van een brede stroom. Links en rechts belemmeren steil opgaande steenklompen de doorgang. Om verder te komen moeten zij deze onderaardse rivier oversteken. Is dit de slotgracht van de priesteres van het koningsgraf? Het water is ondoorzichtig en als met een laag olie bedekt. Vastbesloten stapt de Noorman op het water toe. „Misschien is deze stroom te doorwaden!" zegt hij tot Pum-Pum, die hem met schrik het water in ziet stappen. Daar! Hij heeft nog maar weinige stappen gedaan en het water rijkt de koning reeds tot ver over de knieën. Wat moet die kleine man dan wel met zijn korte beentjes? Een woedend snuiven en proesten doet Pum-Pum verstijven. Van het midden van de stroom naderen van drie kanten weerzinwekkende monsters. Tanden als messen flikkeren in de opengesperde muilen. Met dodelijke zekerheid glijden zij op de Noorman af. De dwerg probeert te roepen, maar de angst snoert hem de keel toe. Doch Eric heeft het gevaar reeds bemerkt. Snel komen de gedrochten nader. Hij moet terug naar de veilige oever. Vlug! Het water schijnt hem als vast te zuigen, maar hij moet er komen. Kan hij het halen?

Pum-Pum houdt de kleine vuisten gebald in zulk een spanning, dat zijn knokkels hem pijn doen. Maar hij bemerkt het niet eens. Gelukkig, de meester haalt het. Vergeefs richt het monster de muil omhoog, want snel trekt de Noorman zich op de kant en de geweldige kaken knersen vergeefs op elkaar. Verlicht haalt Eric adem. „Niet door kunnen!" zegt Pum-Pum benepen. „Niet kunnen vechten tegen watermonsterkrokodillen . . ." De Noorman knikt en ziet peinzend rond. „Deze bewakers kunnen wij niet verschalken, Pum-Pum", geeft hij toe. „Maar er moet toch een andere mogelijkheid zijn!" Hij richt de blik omhoog. Zou hij niet omhoog kunnen klimmen om zo aan de overkant te komen? „Pum-Pum!" roept hij ineens en het klinkt als een juichkreet. „Daar hangt onze brug!" Verbaasd kijkt de kleine man langs Eric's geheven hand. Ja, daar hangt een zwaar touw, dat kennelijk gebruikt kan worden om als zweeftouw te dienen. Maar hoe komen zij er bij? Men kan het slechts aan de overkant grijpen en losmaken van de houten pal die het vasthoudt. „Mijn boog, Pum-Pum!" zegt Eric bedaard, hoewel hij innerlijk trilt van een grote spanning. „Wanneer mijn pijl die wig vermag te bereiken, dan . . ." Hij maakt de zin niet af, maar legt een pijl op de boog van Allard. Behoedzaam maakt hij zich gereed. Altijd heeft hij met zijn pijl ieder doel kunnen treffen. Waarom zou het hem ditmaal niet gelukken? Hij richt de boog en tracht te mikken. Met een zucht laat hij het wapen weer zakken. Pum-Pum kijkt afwachtend toe. Wat doet de meester nu? Eric vermant zich en zet met een uiterste inspanning van zijn wil de neerdrukkende spanning van zich af. Weer richt hij zijn boog, rustiger nu. De pees wordt gespannen, verder en verder . . . Juichend werpt Pum-Pum de armen in de lucht. **Raak! De pal valt, het touw raakt los . . .**

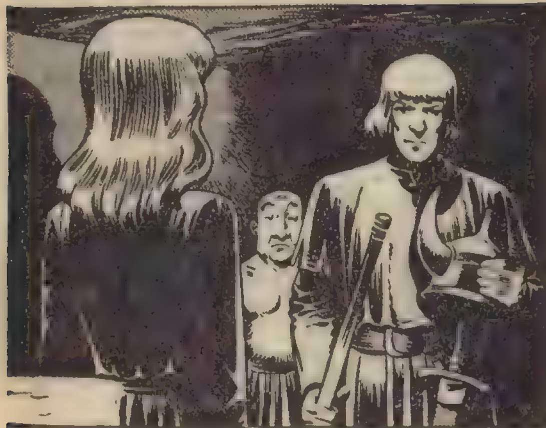
Bliksemsnel heeft Eric zich van zijn helm ontdaan. De boog nog in de hand geklemd springt hij verend op en grijpt het omlaag zwevende touw. „Onze brug, Pum-Pum", roept hij de dwerg vrolijk toe. Maar deze ziet hem verbouwereerd aan. „Pum-Pum zweven?" vraagt hij benepen. „Boven die . . . die . . . monsters?" De Noorman wuift zijn bezwaren weg. „Onzin, Pum-Pum, ik breng u er over!" Nauwkeurig neemt hij de lengte van het touw op en hij meet met de ogen de breedte van de onderaardse rivier. Daarna wijst hij Pum-Pum een plaats aan op ongeveer twee meter van de oever. „Blijf daar staan, Pum-Pum!" zegt Eric, „en houdt u gereed!" Niet begrijpend stelt de dwerg zich op de aangewezen plaats op en wacht op de dingen die komen zullen. De Noorman neemt het touw en loopt er zover mee achteruit als de lengte toelaat. Nogmaals schat hij de afstand. Ja, zo moet het kunnen! Hij neemt een forse aanloop en slingert zich in een wijde boog omhoog. Pum-Pum voelt zich om het middel gegrepen en veilig in de armen van zijn meester geklemd, scheert hij mee over de rivier en haar sombere bewakers, naar de overkant, waar ze met een plof neerkomen. Eric beseft onmiddellijk, dat nu de gevaren eerst werkelijk kunnen komen. Zijn zij niet na het overwinnen van deze hindernis het eigenlijke gebied van het koningsgraf binnen gekomen? Vreemd, aan deze zijde van de rivier schijnt het schemerlicht verloren te gaan. Het is alsof hun ogen afstuiten op een donkere wand. Maar daar op die inktzwarte achtergrond bewegen zich vreemde lichtpunten als vurige kolen, twee aan twee . . . Zijn het ogen? Door welke monsterachtige wezens worden zij hier beloerd?

Ja, ogen zijn het, die lichtpunten in de zwarte muur voor hun ogen. Menselijke wezens treden uit het duister naar voren. Maar wat voor wezens! Pum-Pum trekt zich rillend half achter de Noorman terug. Kleine, brede mannetjes staren hen aan. Ineengedrongen is hun gestalte, maar dat is het niet wat hun aanblik zo weerzinwekkend maakt. Het ligt in hun hoofden, abnormaal groot en zwaar, in die plompe neuzen en lage, kale schedels. De Noorman besluit geen tijd te verliezen. „De koning der Noren staat voor u!" zegt hij op gebiedende toon. „Eric, zoon van Wogram, is mijn naam! Ik beveel u mij naar uw meesteres te brengen!" De groothoofden staren de onverwachte bezoekers wantrouwend aan en houden hun primitieve wapens op hen gericht. Geen van hen verbreekt het zwijgen. Twee van de mannen, die blijkbaar de aanvoerders zijn, zien elkaar weifelend aan, om zich daarna snel in het donker terug te trekken. De overigen blijven staan. Zij gaan onze komst melden, denkt Eric. Scherp monstert hij de kleine mannetjes één voor één, die, zeer duidelijk beïnvloed door het fiere optreden van de Noorman, wat lachwekkend aandoen met hun stenen knotsen en katapulten. Het schijnt Pum-Pum, alsof aan het wachten geen einde komt. Maar eindelijk komt dan toch een der beide groothoofden weer te voorschijn en strekt de hand uit, om hen uit te nodigen voorwaarts te gaan. Zij kunnen komen. Het schijnt dat de heerseres van de grotten in hun bezoek heeft toegestemd. Met vaste tred treedt Eric voorwaarts. Pum-Pum wil hem volgen, maar de groothoofd-dwerg houdt hem terug en schudt het hoofd. Blijkbaar geldt de toestemming alleen de koning zelf. „Wacht hier op mij, Pum-Pum", zegt de Noorman geruststellend. „Deze mannen zullen u geen kwaad doen. En maak u over mij geen zorgen!" Door het donker, waarin Eric slechts flauw de wanden van de grotten kan onderscheiden, gaan zij zwijgend voort. Op verscheidene plaatsen ziet hij weer groothoofden geposteerd, alsof zij 'n erewacht vormen voor de koninklijke bezoeker. Zij komen in een brede, laag gezolderde gang, die op Eric de indruk maakt van de toegang tot een grafgewelf. In een flauw lichtschijnsel ontwaart de Noorman een vrouwengestalte...

Onwillekeurig vertraagt Eric zijn stap bij het naderen van de grafgewelven. Hij neemt de helm af en met een lichte buiging van het hoofd begroet hij de in het zwart gehulde gedaante. Zij heeft de ranke gestalte van een meisje en het lange blonde haar sluit haar gelaat zo nauw in, dat de droefgeestige ogen en de wat strakke mond zich nog scherper aftekenen. Schoon en regelmatig is dit gelaat, maar een dodelijke bleekheid heeft de glans er aan ontnomen. „Zoon van Wogram!" zegt zij met eentonige stem, „wat brengt u hier?" De Noorman ziet haar recht in de ogen, maar zij weerstaat zijn blik. Toch schijnt er iets te veranderen in die koude, harde uitdrukking. Het komt Eric voor, dat zijn komst haar in verwarring heeft gebracht. Vergist hij zich nu? Is zij verwonderd hem te zien? Een onbehaaglijk gevoel komt over Eric. Brengt zij juist niet hem in verlegenheid? Welke vreemde aantrekkingskracht houdt zijn blikken vast aan deze wasbleke verschijning? Zich vermanend beantwoordt hij haar vraag: „Het welzijn van mijn rijk drijft mij!" zegt hij. „Veroorloof mij met u te spreken buiten het bereik van deze ... dienaren van u!" Onmiddellijk, gretig bijna, stemt ze toe. Met een kort bevel zendt zij de groothoofden heen, die schuw gehoorzamen. „Het is de nevel", herneemt Eric, „die mijn volk bedreigt. Mijn plicht als koning der Noren gebiedt mij hierover te spreken!" De priesteres, want daarvoor houdt Eric haar, ziet hem aan. „Het is mijn plicht", zegt ze, zijn woorden overnemende, „het koningsgraf te behoeden en de vloek te voltrekken aan het Volk der Laatsten. Ook met de nevel!" Haar stem klinkt harder, maar met een vriendelijk gebaar verzacht zij de indruk van haar woorden. „Volg mij nu, zoon van Wogram, volg mij naar mijn domein ..."

Niet zonder aarzeling volgt de Noorman de priesteres door enige lage gangen, totdat zij voor een met ijzer beslagen deur blijft staan en deze opent. Eric treedt naar voren, maar deinst een ogenblik terug voor de koude luchtstroom die hem tegemoet komt. „Hier ligt mijn plicht!" zegt zij, wijzende op een grote stenen graftombe, gladgepolijst, maar zonder enige versiering of opschrift. „Daar rusten sedert vier eeuwen de behoedsters van dit koningsgraf!" Ontsteld kijkt de Noorman haar aan. Welk duister noodlot dwingt deze jonge vrouw haar leven te wijden aan een eeuwenoude vloek? „De hoofdman der Laatsten", zegt Eric, „vertelde mij dat de eerste behoedster van het koningsgraf de dochter was van de gevallen koning. Gij stamt dan eveneens van die koning af? Maar waarom trof haar dit vreselijk lot?" Alvorens te antwoorden, gaat de jonge vrouw hem voor. Zij verlaten het gewelf en zij toont hem een andere deur. „In de ruimte hierachter onderhoudt het bergvolk het vuur, dat aan de Laatsten de neveldood zal brengen . . ." Eric wil iets zeggen, maar zij maakt een afwerende beweging en gaat voort: „Haar hart was in liefde ontvlamd voor een jonge koning uit het land der Noormannen, De Veroveraar geheten. Hij, die later haar vader op het slagveld zou vellen . . ." Doordringend ziet zij Eric aan. „Doch het volk dreigde de vader met verbanning, wanneer hij zou toestemmen in een huwelijk van zijn dochter met hun oude vijand. De jaren vergingen en de Veroveraar huwde tenslotte een meisje uit een ander geslacht. De ongelukkige jonge vrouw zag daarop het hopeloze van haar liefde in en toen kort daarop haar vader, de koning, stierf in een oorlog tegen de Veroveraar, had het leven voor haar geen waarde meer. Zij zonderde zich af in deze grotten om over haar vaders graf te waken. Op deze wijze wreekte zij zich op haar volk, dat de schuld was van haar ongeluk en tevens bewees zij met deze daad haar onwankelbare liefde en trouw jegens de Veroveraar — haar geliefde — door diens vonnis over dit lafhartig volk ten uitvoer te leggen . . . Die Veroveraar . . . was een zoon van Wogram! Als gij! En zijn naam was de naam die gij draagt: Eric!" Verbijsterd ziet de Noorman haar aan. Wat bedoelt zij hiermede?

„Vreemd zijn de wegen van het lot”, zegt Eric langzaam. „Slechts in mijn geslacht komt bij de Noormannen de naam Wogram voor. De vorst, die gij de Veroveraar noemt... moet dus één van mijn voorvaderen geweest zijn...” Met verrukking ziet zij hem in de ogen. „Een innerlijke stem vertelde het mij reeds”, zegt ze hartstochtelijk. „De liefde doden kan men nimmer!” Zij legt een kleine hand op Eric's schouder en gaat voort: „Geslacht op geslacht hebben onze vrouwen de herinnering aan koning Eric de Veroveraar levendig gehouden en aan hun kinderen doorgegeven. Zij geloofden, dat hij eens zou terugkeren om de ban te verbreken... Alles zou dan ten goede keren... Dan zouden de afstammelingen van Eric de Veroveraar en de telg uit het ongelukkige geslacht van de verslagen koning... elkander hun liefde geven. Dan zou de vloek opgeheven worden. En thans, na bijna vier eeuwen, staat gij voor mij... koning Eric, Wogram's zoon... uit het geslacht van de Veroveraar... De Noorman zet zich over de beklemming heen, die tussen hen is gevallen, en zegt nadrukkelijk: „Veel is veranderd... De afstammelingen van uw oude volk behoren thans tot mijn onderdanen. Ik verzoek u mijn volk te sparen! Staak deze zinloze wraak! Wat deren u deze Twintig Laatsten, dat gij hen zoudt moeten vernietigen?” Er gaat een rilling door haar heen. Heftig schudt zij het hoofd. „Ik kan niet”, zegt zij. „Mijn leven..” Doordringend ziet Eric haar aan. „Uw volk... en thans ook het mijne...” In heftige gemoedsbeweging staart zij voor zich uit. Het is niet moeilijk te bevroeden welke gedachten op dit ogenblik door haar hoofd spelen... „Breng de Laatsten hier!” zegt ze tenslotte toonloos. „Eerst dan kan ik een besluit nemen.” Eric wil iets zeggen, maar driftig herhaalt ze luid: „Breng de Laatsten! Haal hen hier!”

TERUG BIJ DE TWINTIG LAATSTEN

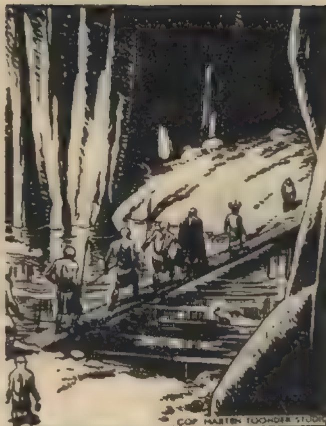

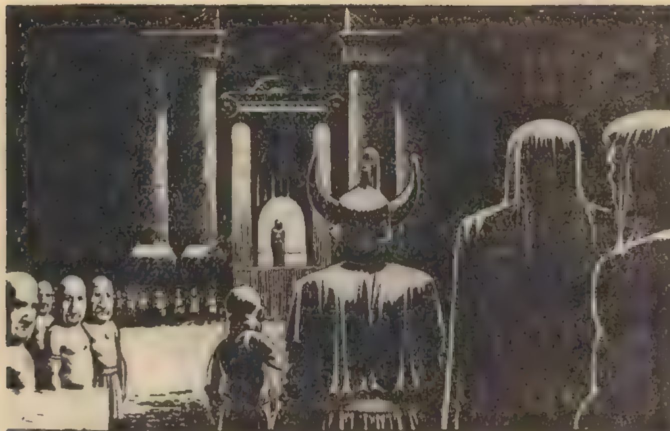
In drukkende spanning wachten de Twintig Laatsten op de terugkeer van koning Eric. In de rotsholen, waarin zij leven, staren sommigen somber voor zich uit, gekweld door bange gedachten. Anderen lopen rusteloos heen en weer. De oude hoofdman met zijn lange witte baard kan het nauwelijks uithouden. Telkens weer gaat hij 'n eindweegs in de richting van de toegang tot het gebied van de meesteres, maar iedere keer komt hij onverrichterzake terug. Dan plotseling, en toch onverwacht, komt Eric werkelijk. De hoofdman is de eerste die hem ziet aankomen en opgewonden roept hij de anderen rond zich. Ja, zij komen. De kleine Pum-Pum is er ook bij. Maar wie kan wel die derde zijn, die kleine gedrongen figuur, die aan de rechterarm van de Noorman gaat? Welk nieuws brengt de Norenkoning? Eric ziet de verbijstering in de ogen van de Laatsten. „Gij moet mij allen volgen!" zegt hij. „De priesteres wenst u allen te zien!" De mannen deinzen terug. „Neen, neen!" stoot de hoofdman uit, „dat niet!" De man van het bergvolk, die als begeleider met Eric is meegekomen, wiegelt ironisch met het grote hoofd. „Allen mee!" zegt hij met een hoge, schelle stem. „Reuzenmannen bang? Niemand hier blijven!" Hij laat een onheilspellend lachje horen en Pum-Pum kijkt hem half verbouwereerd, half boos aan. Nu zullen de Laatsten zeker niet meegaan. Pum-Pum heeft gelijk. Een van de reuzengestalten wendt zich tot Eric. „Wij zullen allen sterven!" stamelt hij onbeholpen. „De vloek verbiedt ons het gebergte te betreden!" Een voor een ziet de Noorman de Laatsten doordringend aan. „Ik heb de priesteres gevraagd u te sparen," zegt hij rustig. „Zij heeft gezegd geen besluit te kunnen nemen buiten uw aanwezigheid. Maar zij zendt u een vrijgeleide!" Een gemompel van angstige protesten komt hem tegemoet. Met stemverheffing gaat Eric voort: „Hebt ge dan in het geheel geen moed meer? De nevel gaat verder! Een zekere dood wacht u hier. Wat kunt ge verliezen?"

Onverwacht hakt de hoofdman der Laatsten de knoop door. Zij zullen meegaan! Schoorvoetend stemmen de anderen toe. Laat de koning hen dan naar de priesteres brengen! Slechts gewapend met hun lange speren, gaan de Laatsten in een lange rij op weg. De eerbiedige hoofdman, een patriarch in zijn wijd, zwart kleed, gaat vooraan. Eric en Pum-Pum vergezellen hem. De man van het bergvolk sluit de zwijgende stoet. Langzaam, de voetstappen volgende van hun oude aanvoerder, schrijden de mannen door het landschap van de vallei. De rotsen vóór hen vormen het doel. Geslacht na geslacht hebben deze ongelukkigen zich met angst en vrees verre gehouden van die gapende opening in het gebergte. Het is hun vreemd te moede, dat zij nu doelbewust die richting inslaan. Wanneer zij de duisternis van de grot betreden, voegen andere groothoofden zich bij hen. Zonder dat er een woord gesproken wordt, komen zij bij de onderaardse rivier. Huiverend van afgrijzen zien de Laatsten de monsterachtige krokodillen die de overtocht bewaken. Maar Eric stelt met vreugde vast, dat de priesteres blijkbaar duidelijke orders heeft gegeven. De halve stam van een forse boom is bij wijze van brug over de stroom gelegd. Onder het wakend oog van argwanende groothoofden gaat de Noorman voor naar de overkant. Dezelfde man van het bergvolk, die Eric de eerste tocht naar de bewaakster van het koningsgraf heeft gebracht, wacht hen op. Zonder een woord te zeggen, strekt hij de arm uit. Opnieuw aarzelen de Laatsten. Maar Eric neemt zelfbewust de leiding. „Welaan", zegt hij opgeruimd, „laten wij voortgaan. De priesteres wacht op ons!"

Voor de tweede keer betreedt Eric, nu aan het hoofd van de stoet der Laatsten, de onmetelijke ruimte in het binnenste van het gebergte. Maar het geheimzinnige lichtschijnsel is nu blijkbaar op een ander deel van de grot gericht. Die geweldige zuilen, die het kleine platvorm omvatten, heeft de Noorman nog niet eerder gezien. Als vanzelf houdt Eric de pas in. Achter zich hoort hij het onrustig schuifelen van de twintig mannen. Het is een machtige aanblik, die zich aan hun oog opdringt. In een wijde kring staan daar in dichte gelederen de mannen van het bergvolk opgesteld. Argwanend zijn hun grote hoofden naar de bezoekers toegewend. De hel-verlichte boogvormige opening, die toegang geeft tot het platvorm, wordt verdonkerd door de gestalte van de priesteres, plotseling als uit het niet oprijzend. Bewegingloos, de armen gestrekt langs het lichaam, blijft de jonge vrouw afwachtend staan. Eric geeft de Laatsten een wenk en treedt verder vooruit. Op een afstand van ruim dertig meter nemen de mannen de plaats in, die hun door de groothoofden wordt aangewezen. De koning stelt zich voor hen op. Langzaam, dreigend bijna, strekt de priesteres de linkerhand uit. De wijde mouw van haar gewaad werpt grote schaduwen op de zuilen. „Zijt gij eindelijk verschenen, zonen der Lafheid?" Haar stem klinkt vlak en effen, eentonig bijna, maar de echo's doen het geluid natrillen in een onheilspellend koor. Een huivering gaat door de Laatsten heen. Maar zij spreekt verder. „Gevloekt door uw eigen vorst, zult gij laf heten bij allen, die zich mannen noemen! Reeds nadert uw laatste uur . . ." Zij laat de arm zakken. De Noorman doet twee stappen voorwaarts en verheft zijn stem: „Ik breng deze mannen voor u, zoals ge gevraagd hebt! Ik verzoek u hen te sparen en de vloek te beëindigen. Uw dodende nevel bedreigt mijn rijk. Wilt ge het volk van koning Eric offeren aan de vloek over deze Twintig Laatsten? De handen wijd uitgestrekt, als legt hij daarmede het lot van allen in de hand van de priesteres, staat Eric daar. In bijna ondraaglijke spanning luisteren de Laatsten en de groothoofden toe. Wàt zal zij doen?

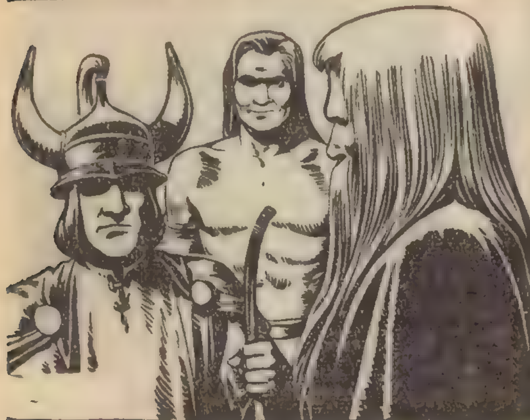
Weer heft de priesteres de linkerarm omhoog. Zij wenkt de Noorman naderbij te treden en laat haar stem dalen, zodat zij slechts voor Eric verstaanbaar is: „Een onnoemlijke vreugde kwam in mij, koning Eric, bij uw verschijning hier. Nooit was het geloof van de vrouwen van mijn geslacht dichter bij de vervulling ... haar geloof aan de wederkeer van koning Eric. Helaas, de diepste smart brengt mij uw vraag ..." Het kost de jonge vrouw moeite haar ontroering te bedwingen. Eric wil iets zeggen, maar met een snelle beweging houdt zij hem terug en gaat voort: „U thans afwijzen, betekent u voor eeuwig verliezen. Liever aanvaard ik de ondergang, die mij is aangezegd voor het geval de vloek niet ten einde toe wordt uitgevoerd. Maar ..." — in haar stem trilt een zachte toon, die Eric in grote verwarring brengt — „als laatste van mijn geslacht voltooi ik de eeuwige liefde van mijn stammoeder voor koning Eric met een offer ..." Zij laat de Noorman geen tijd iets te zeggen. Hoog richt de bewaakster van het koningsgraf zich op. Helder verheft zich haar stem: „Gij Twintig Laatsten! Lafheid voerde u naar de ondergang. Slechts moed en trouw kunnen u doen wederkeren in de rijen van de mensen!" Zij zwijgt even om dan, als in profetische vervoering, voort te gaan: „Gij zult wonen in de vallei, zolang het koning Eric behaagt. Gij zult vermogen de Trappen der Scheiding te overschrijden, indien de koning u roept. Strijden zult gij voor hem in de hoogste nood van zijn rijk. Moedig strijdende zult gij voor één uwer behoud verwerven. Hij, de Laatste der Laatsten, zal de eerste zijn van een nieuw geslacht!" Ademloos luisteren de mannen toe. Maar nog spreekt zij verder: „Volk van dit gebergte! Ontslagen wordt ge van de plicht de graftempel te behoeden. Doof ... doof ... doof het vuur ... van de neve ..." De laatste woorden komen slechts stamelend over haar lippen. Krampachtig strekt zij de handen uit. Haar hoofd glijdt achterover. Zij zinkt op de knieën ...

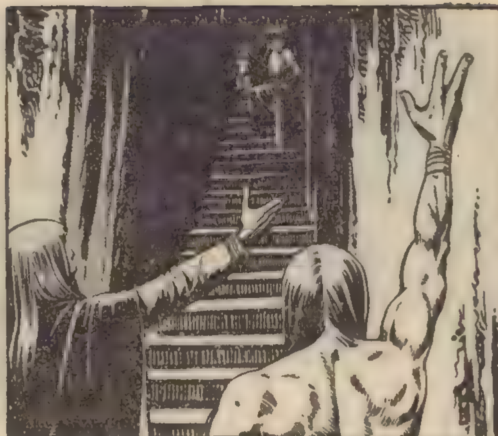

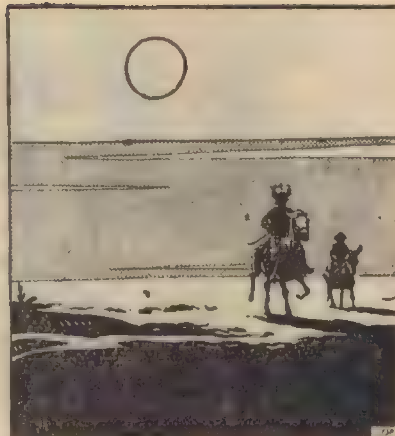

De Noorman is de eerste die zich aan de beklemming van het schouwspel ontworstelt. Met twee sprongen is hij bij de priesteres, die zo plotseling ineen is gestort. Hij knielt naast haar neer en ziet haar in de brekende ogen. Zij opent half de mond als om iets te zeggen, maar het baat niet meer. Pum-Pum, ook naderbij gekomen, kijkt verbijsterd toe. Een jonge man, een van de Laatsten, voegt zich bij hen. „Zij heeft woord gehouden!" zegt Eric langzaam. Niet begrijpend zien de anderen hem aan. Maar de Noorman denkt aan de woorden, die zij slechts tot hem gericht heeft. Peinzend richt hij zich op en wenkt de hoofdman der Laatsten. De oude man is diep geschokt. Tranen rollen over zijn wangen in het sneeuwwitte haar van zijn baard. Onmiddellijk begrijpt hij wat Eric bedoelt. Voorzichtig tilt de oude man het lichaam van de priesteres op en draagt haar op zijn armen het gewelf door. Zwijgend treden de Laatsten terzijde om als een erewacht de laatste groet te brengen aan haar, die met haar leven voor het hunne betaalde... Met Pum-Pum blijft de koning bij het tempelgebouw achter. De man van het bergvolk, die hen hier binnen heeft geleid, treedt op hem toe. „Koning Eric", zegt hij met de eigenaardig hoge stem, die deze groothoofden eigen is, „ik breng u de dank van het volk der bergen. Ook ons hebt ge verlost van een zware plicht!" De Noorman schudt het hoofd. „Niet ik", zegt hij zacht, „doch de liefde van deze vrouw!" Hij strijkt met zijn hand over zijn voorhoofd en vraagt dan: „Zijt gij de hoofdman van het volk der bergen?" De man knikt. „Vier eeuwen dienstbaarheid hielden ons hier gevangen. Uw rijk grenst aan ons gebied. Indien ooit de hulp der groothoofden u nuttig kan zijn, roep mij!"

Weergekeerd uit de grotten van het koningsgraf, maakt de Noorman zich gereed de terugweg te aanvaarden. Het gelukt de hoofdman der Laatsten niet hem over te halen nog enige dagen bij hen te blijven. Sterker dan ooit leeft in de koning het verlangen naar huis, naar Winonah en Erwin! „Onbekommerd kunt ge hier leven!" zegt Eric. „Gij weet, dat gij de vallei zult kunnen verlaten, indien ik u roep. Dan zullen de trappen geen belemmering meer voor u zijn. De Trappen der Scheiding, zoals de priesteres zeide." „We zullen op uw stem wachten", zegt de hoofdman. „Wij zullen ons de offers der priesteres waardig tonen!" De jonge man op de achtergrond, die Eric reeds enige malen heeft opgemerkt, knikt geestdriftig. Het is, alsof deze mannen met hun reuzengestalte een andere blik in de ogen hebben, nu zij van de dodende last van het verleden zijn bevrijd. Door de vallei vergezellen de Laatsten hun koning en Pum-Pum tot aan het begin van de trappen in de rotsen. „Het is nog een lange weg!" denkt Pum-Pum. Maar de koning schijnt geen aarzeling te kennen. Vastberaden zet hij de voet op de eerste trede. Dan groet hij de achterblijvenden. Voort gaat het, omhoog, terug naar de wereld, terug naar het rijk der Noormannen. Het is Pum-Pum alsof de verschrikkingen van deze weg veel minder vat op hem hebben dan op de heenreis. Zelfs de trappenmuur over de afgronden jaagt hem geen vrees aan. Veilig bereiken zij de grotten waar zij de rijdieren hebben achtergelaten. Hinnikend drukt het paard van Eric de kop tegen zijn meester aan. Vrolijk balkt het ezeltje. Weldra rijden ze weer op de begane grond. Kaal en verlaten is het land, maar het deert hen niet. Want hoog boven hen straalt warm de zon, helder en onverhuld, onbelemmerd door de nevels, die langzaam vervagen! „Gered!" schalt Eric's stem. „Voorwaarts naar Wogram's burcht!"

EINDE VAN DIT AVONTUUR

ERIC DE NOORMAN

DEEL XIII

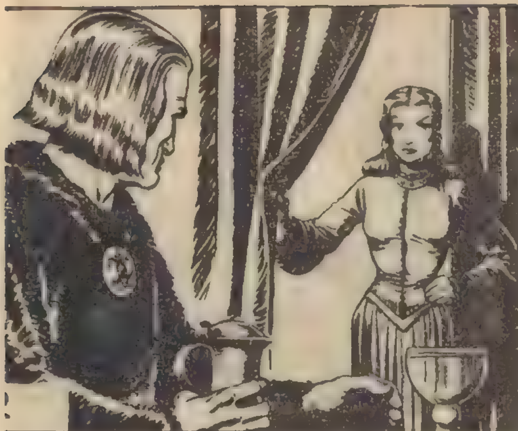
2. Strijd om Heidrun

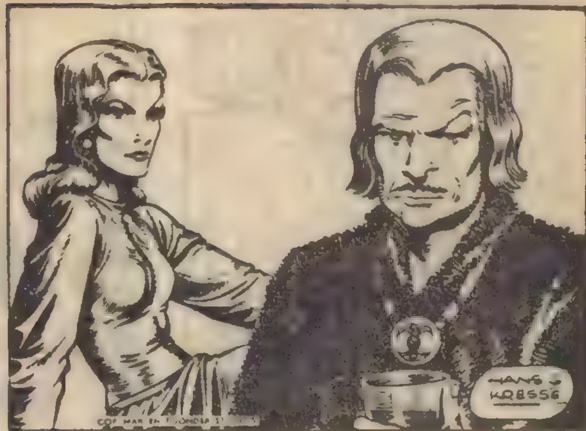

In opgewekte stemming rijdt Eric de Noorman over de heuvelen en door de uitgestrekte wouden naar huis. Een zware druk is van hem afgevallen. De dodelijke bedreiging van de nevel is van het rijk afgewend. Het liefst zou hij zijn edel paard de sporen geven om in een onafgebroken snelle rit de burcht van Wogram te bereiken. Maar het ezeltje van Pum-Pum kan niet zo snel meekomen en de koning wil onder geen beding de kleine man achterlaten, die zo dapper alle verschrikkingen van de tocht naar de Twintig Laatsten met hem heeft gedeeld. Al gaat het dan wat langzamer, iedere stap brengt hen beiden toch dichter bij huis! Op de burcht van Eric's vader Wogram, de Koningsburcht, is men nog niet van de aanstaande terugkeer van de Noorman verwittigd. Misschien zou, als dat wel het geval was, die oude pachter niet zo somber kijken, die daar in de grote zaal voor de rechter moet verschijnen. De rechter! In een kostbaar gewaad gekleed, neemt hij de plaats van de koning in, als wiens plaatsvervanger hij optreedt. Fier en hooghartig, als ongenaakbaar, troont Wendir daar op zijn verhoog. Over de leuning hangt een tapijt met het koninklijk wapen, het slangengewei. „Gij geeft dus de beschuldiging toe?" Generlei aandoening staat op hun gelaat te lezen. „Ik . . . beken", zegt de man haperend. Onrustig dwalen zijn ogen over de rechters. „Dan wordt gij verbannen", zegt Wendir onbewogen, „voor de tijd van vijftien jaren wegens het jagen van een koninklijk hert!" Een beweging van ontsteltenis gaat door de aanwezigen. Zeker, men kent de meedogenloze straffen van 's konings plaatsvervanger, maar dit . . . Verbanning voor zulk een licht vergrijp. Wat bezielt Wendir? De rechter laat zijn strenge blik door de zaal gaan en het gemompel verstomt. Zonder de radeloze veroordeelde nog een blik waardig te keuren, verdwijnt hij met een zwijgende groet aan de raadsheren achter het zware gordijn, dat de achterzijde van de rechterstoel afsluit.

Met hetzelfde onbewogen gezicht schenkt Wendir in zijn eigen vertrek zich een glas wijn in. De verschijning van een jonge vrouw tussen de gordijnen aan de ingang stoort hem in deze bezigheid. „Gij, Draga?" vraagt de ridder met een wat mildere klank in zijn stem. „Waarom kijkt ge zo treurig, drukt u iets?" Het meisje komt naderbij. De schoonheid van haar regelmatige gelaatstrekken wordt verkild door een harde uitdrukking om de mond. Ook een vreemdeling moet onmiddellijk de gelijkenis tussen haar en Wendir opvallen. Met een gemelijk gebaar haalt zij de schouders op. Draga keert haar broeder de rug toe en zegt verbeten voor zich heen: „Altijd die vrouw van Tyrfing! Die Heidrun . . ." „Welnu?" vraagt Wendir effen. Het meisje barst woedend uit: „Altijd was ik de persoonlijke hofdame van de koningin! Overal vergezelde ik haar en mij vertrouwde ze alles toe. En nu . . ." Als een onwillig kind schokt ze met de schouders. „Nu is het altijd Heidrun, Heidrun, Heidrun! Ik kan die naam niet meer horen!" Heftig schudt ze het hoofd. „Ik verdraag het niet langer! Dat kind met haar vleiende maniertjes . . ." Wendir ziet rustig op haar neer. Hij wendt zich af en vult zorgvuldig zijn glas. „Gij moet u daarvan niet te veel aantrekken'" zegt hij. „Straks komt de koning terug en dan . . ." Hij onderbreekt zichzelf en staart met toegeknepen ogen voor zich uit. Bevreemd kijkt Draga op, maar zij kan het gezicht van haar broer niet zien. „Wat bedoelt ge daarmee?" vraagt ze vorsend. Wendir staart afwezig in zijn glas. Hij brengt het aan de lippen en ledigt het in een enkele teug. „Niets!" zegt hij kort. „Vergeet het maar!"

In gedachten verdiept begeeft Draga zich naar haar kamer. Waarom moet Wendir altijd zo geheimzinnig doen? Stemmen uit het vertrek van de koningin trekken haar aandacht. Onwillekeurig blijft zij staan en kijkt naar binnen zonder zelf opgemerkt te worden. „De koning zal nu weldra hier zijn!" hoort Draga de koningin zeggen. Winonah zit met haar rug naar de doorgang toe. Een blijde klank ligt in haar stem. Maar de jonkvrouw, die tegenover haar staat, staat duidelijk afgetekend in het licht. Draga herkent Heidrun en balt onwillekeurig de kleine vuisten. „U had het moeten meemaken, dat gevecht in de gewelven van Tyrfing!" hoort zij het meisje zeggen. „Een held is de Noorman!" Glimlachend ziet Winonah het meisje aan. Het doet haar goed, deze jeugdige geestdrift en dankbaarheid van de dochter van Olaf. „Ik ben blij dat gij het zijt, die mij gezelschap houdt", mompelt ze. Geruisloos trekt Draga zich van haar luisterpost terug als zij ziet hoe Heidrun even later aanstalten maakt om het vertrek te verlaten. De jonge dochter van Olaf merkt dan ook niets van de schim, die wegglijdt om een hoek. Maar terwijl zij door de gangen loopt komt wel een ander haar tegemoet, en een kleine glimlach speelt om haar lippen als zij hem herkent. Ridder Awain heeft weinig rust meer gekend sinds het ogenblik dat hij Heidrun tijdens het avontuur op de burcht van Olaf voor het eerst zag. Sindsdien zit hij, vaker dan anders, dromerig voor zich uit te kijken en slaakt zucht na zucht. Graag zou hij me haar spreken, maar schroom belet hem. Vandaag echter treedt hij haar met een vuurrood gezicht en gehuld in zijn fraaiste gewaad tegemoet en nijgt diep, terwijl hij zijn baret in de hand neemt. „Veroorlooft de Hoge Vrouwe het mij haar te vergezellen en met haar te spreken?" vraagt hij, na een paar maal manhaftig maar nodeloos gekucht te hebben. Spotlichtjes glinsteren ondeugend in Heidrun's blauwe ogen. „Wie een jonkvrouw wil vergezellen verzorgt toch eerst haar en baard, heer Awain!" Met een snelle beweging is zij hem voorbij. Awain kijkt verbouwereerd het slanke figuurtje na, dat aan het eind van de gang verdwijnt. Langzaam zet hij zijn baret weer op en zucht... lang, en uit de grond van zijn hart.

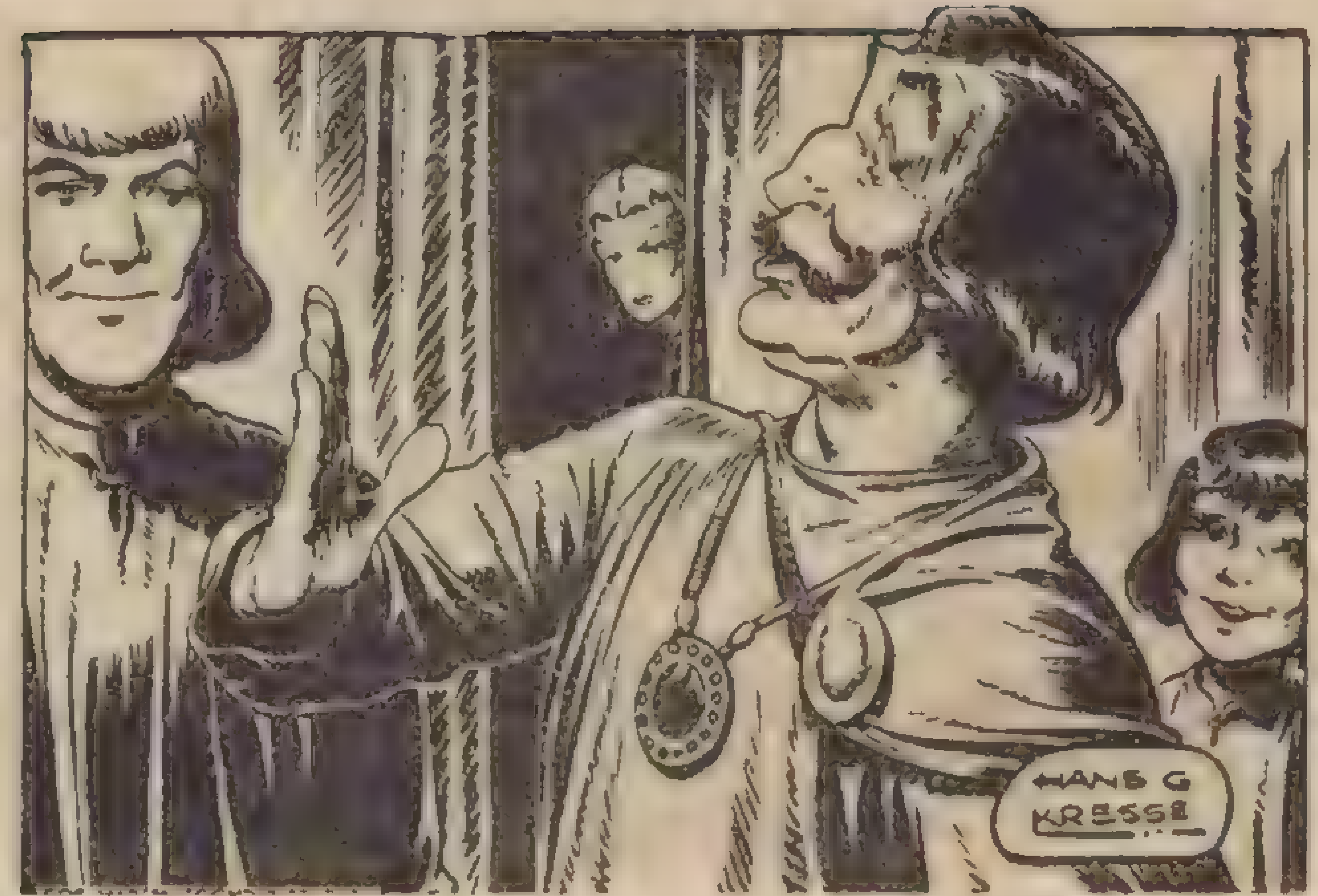

Ridder Awain staart Heidrun na met innige toegenegenheid. Maar voor hij zich weer aan een van z'n dromerige stemmingen kan overgeven schrikt iets anders hem op. „Verheugt u!" schalt een hoge stem hem tegen. Verstoord ziet Awain op en staat op het punt een scherp antwoord te geven. Maar weer roept dezelfde stem: „Verheugt u! De koning komt!" Met een zwierig gebaar komt Halfa nader. Aan zijn vrolijk-luidruchtige stem heeft Awain hem reeds herkend. Het is een merkwaardige verschijning, deze Halfa, die sedert enige dagen de gastvrijheid van de koningsburcht geniet. Zijn leven schijnt een aaneenschakeling van uitbundige vrolijkheid en opgewondenheid. Niemand heeft hem ooit koel of onverschillig gezien. Zijn lach gaat als een verfrissing door de gangen en gewelven nu hij nadert. „De koning komt! De koning komt! De burchtheer nadert zijn slot." Hij zingt het bijna uit en Draga komt nieuwsgierig toegelopen. „Een ijlbode is aangekomen", hoort ze Halfa Awain toeroepen. „Morgen zal het feest zijn. Morgen komt heer Eric!" Maar 't schijnt niet helemaal tot Awain door te dringen. Nog iets anders houdt z'n gedachten bezig. Draga ziet het en nadert spottend. „Zo somber . . .?" vraagt ze. „Toch niet om Heidrun?" Hij kijkt haar verrast en verlegen aan, maar ze schuift hem voorbij en haast zich weg om haar broeder het nieuws van Eric's komst te gaan vertellen. De mannen, die onopvallend met 's konings plaatsvervanger Wendir zijn samengekomen, schijnen echter de vrolijkheid niet te delen, die overal elders de burcht in vreugdevolle verwachting doortrilt. Hun gezichten staan strak. Hun ogen vestigen zich op Wendir, als verwachten ze een mededeling van hem. Maar Wendir zwijgt . . . „Er moet iets gedaan worden", mompelt een van hen eindelijk. „Wij lopen thans gevaar, dat . . ." Waarschuwend heft Wendir de vinger op. „Iedere overhaasting is de kortste weg naar de mislukking!" zegt hij scherp. Een voor een neemt hij de omringende mannen op. „Laat mij alleen", zegt hij dan. „Ik moet nadenken . . ."

Verheugd rijdt Eric de volgende dag de poort van zijn voorvaderlijke burcht binnen. Een juichende ontvangst valt hem ten deel. Alle liefde voor de koning, alle zorgen over zijn welzijn, ontladen zich in geestdriftig gejuich en warme handdrukken. Zwijgend omarmt Eric zijn vrouw, en Erwin moet aan het kleed van zijn vader trekken om te beduiden dat hij er ook nog is. Hoog heft de Noorman hem op de arm en vanaf die zitplaats kijkt de jongen trots rond. „Gegroet, o koninklijke ezelrijder!" zegt Halfa met een sierlijke buiging tot Pum-Pum. Die kijkt hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. Er is iets in de toon van de vrolijke ridder dat hem het gevoel geeft niet helemáál zo belangrijk gevonden te worden als hij zich voelt. Maar voor hij antwoord kan geven treedt Heidrun naar voren. „Gegroet, o koning", zegt ze eerbiedig. „Het is goed u terug te zien om u nogmaals te zeggen hoe dankbaar ik u ben." Eric maakt een licht gebaar. Dankbetuigingen zijn moeilijk te aanvaarden voor hem. Hij praat er dan ook snel overheen. „Ik hoop dat het u op mijn burcht bevalt", zegt hij lachend. „Ik kan mij geen prettiger verblijfplaats voorstellen." „En ik geen prettiger gezellin", valt Winonah glimlachend in. Zij stelt haar echtgenoot ook aan Halfa voor. De opgeruimde ridder valt wel in Eric's smaak. „Ge moet uw verblijf nog wat verlengen, als u daar lust toe voelt", nodigt hij vriendelijk uit. Met een weids gebaar heft Halfa de hand op. „Lust toe voelt? Welk een vraag! Uw burcht... Uw keuken!... Het gezelschap van uw ridders... En bovenal uw eigen tegenwoordigheid. Met beide handen aanvaard ik de uitnodiging!" Maar geen van de medespelers in dit vrolijke toneel merkt Draga op, die zich op de achtergrond heeft gehouden, hoewel geen enkele bijzonderheid van het weerzien haar ontgaat!

De vreugde over de terugkomst van Eric vindt haar hoogtepunt in een luisterrijk feestmaal in de grote ridderzaal van Wogram's burcht. Het is een uitgelezen gezelschap dat zich aan de lange tafel zet en met welbehagen de smakelijke preisoep verorbert, die als voorgerecht is opgedragen. Een trotse Winonah, die geen moeite doet om haar blijdschap te verbergen, zit aan de rechterhand van de koning aan het hoofd van de tafel. Wendir en Ewoud nemen ereplaatsen in rond het vorstelijk paar. Opgewekte gesprekken flitsen over de tafel, kwinkslagen doen telkens weer het gelach opklateren. Met graagte grijpen de gasten naar de volle bekers. „Uw ervaringen als mijn plaatsvervanger boezemen mij grote belangstelling in", zegt de koning tot Wendir. „Gij moet mij daar veel van vertellen, opdat ik weer van alles op de hoogte kom!" Wendir's mond vertrekt in een flauwe glimlach. „Vrouwe Winonah was zo vriendelijk mij haar volle vertrouwen te schenken!" antwoordt hij met een hoofse nijging van het hoofd voor de koningin, die op haar plaats tussen de koning en hem wat achteruitgeleund is om het gesprek niet te storen. „Zijn er geen moeilijkheden geweest?" vraagt Eric. „Slechts de gewone dingen!" meent Wendir. „De dienaren komen het gebraad brengen", voegt hij er aan toe en hij grijpt naar het korte mes, waarmede men de vleesschotels eer pleegt aan te doen. Eric's aandacht wordt afgeleid door de heildronk, die aan het einde van de tafel op hem wordt uitgebracht. Glimlachend dankt hij voor de hem gebrachte hulde. Een zachte opmerking van Ewoud aan zijn linkerzijde doet hem opzien. „Het feestgedruis belette mij u te verstaan", zegt hij. „Wat wilt gij mij zeggen?" Ewoud ziet hem aan. „Luid spreken past niet onder alle omstandigheden", zegt hij met een flauwe glimlach. Eric buigt zijn hoofd tot hem over. „Veroorloof mij u de raad te geven u zelf van de toestand in het rijk te overtuigen! Men spreekt van vreemde dingen..."

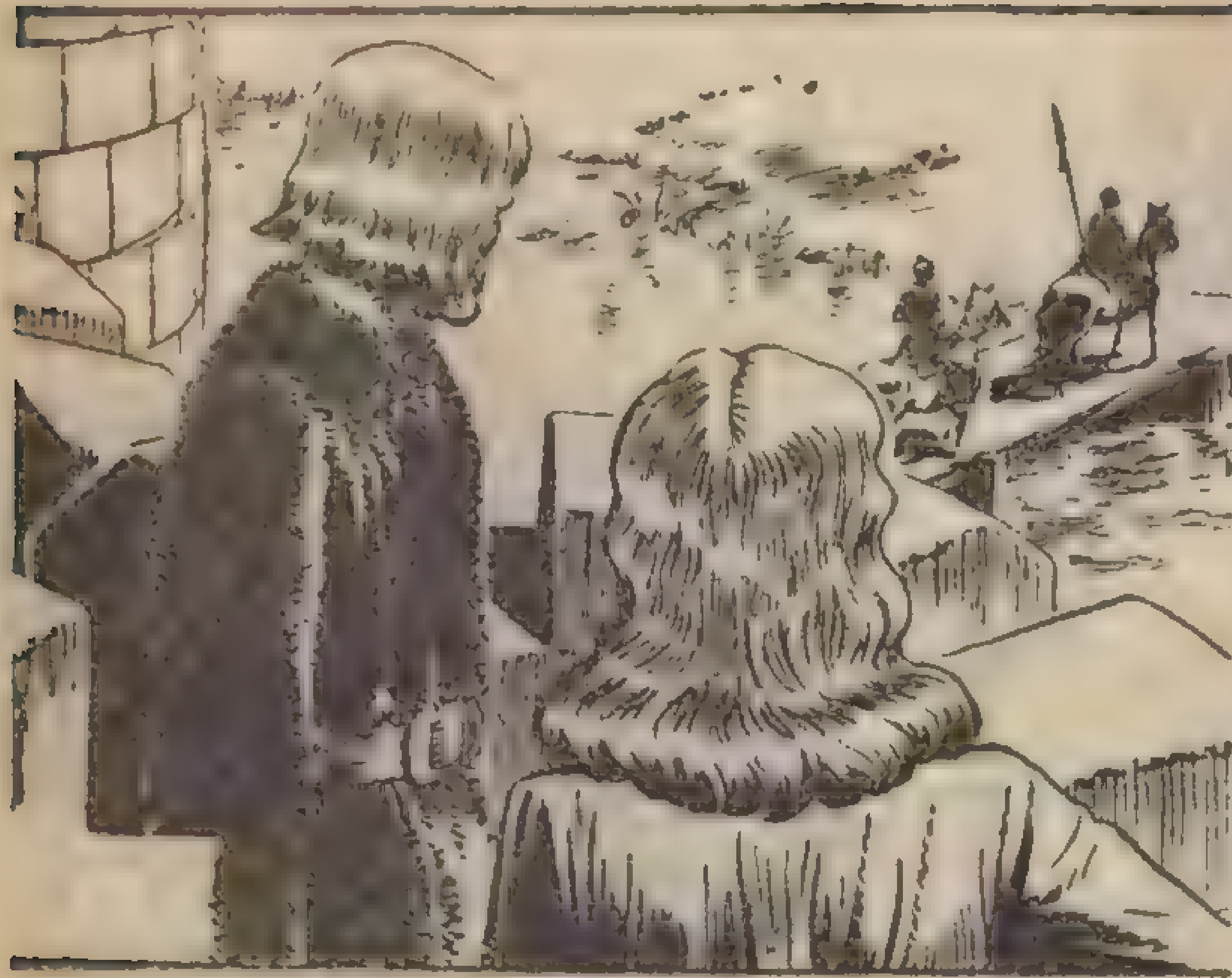
Goedgeluimd verlaat Eric de volgende ochtend zijn vertrekken om een rondgang door de burcht te maken. Na een lange afwezigheid heeft hij er altijd weer behoefte aan alles weer eens in ogenschouw te nemen en hier en daar een praatje te maken met de trouwe bedienden. De waarschuwing, die Ewoud hem gisteren toevoegde, is hem geenszins ontgaan, maar op deze zonnige morgen is hij geneigd deze als overdrijving te beschouwen. Er wordt altijd wel ergens over gevaren gemompeld — vooral door grijsaards. Wat kan er trouwens gebeuren nu hij zelf de zaken weer in handen gaat nemen? Maar in de ruime benedenzaal treft hij een eenzame figuur aan. wiens sombere blik in hevige tegenspraak is met de vrolijkheid van de vroege ochtend. „Awain!" roept de Noorman vrolijk uit. „Waarom kijkt ge zo somber? Heeft de wijn van gisteren uw vreugde in het leven vergald?" „Niet de wijn, heer." Awain schudt terneergeslagen het hoofd. „Maar er zijn andere dingen..." „Ik heb iets gehoord." Eric glimlacht fijntjes. „Het schijnt dat vrouwe Heidrun er nog steeds de voorkeur aan geeft alléén door de gangen te gaan, niet-waar? Maar misschien is dat juist een goed teken, mijn vriend. Wantrouw de bloem die te vroeg ontbloeit, zegt een oud spreekwoord..." „Dat verontrust mij thans niet in de eerste plaats", zegt Awain moeilijk. Hij knijpt zijn lippen krampachtig samen. Z'n oude verlegenheid overvalt hem weer. Liever staat hij met het zwaard in de vuist tegen een overmacht dan hier te spreken. „Wat is het dan dat u bezwaart?" vraagt Eric verwonderd. Met een schok van verbazing luistert Eric naar het antwoord. „Heer", zegt Awain, „tijdens uw afwezigheid is het volk onrustig geworden. Men klaagt over hoge lasten en tienden en vooral mort men over de gestrengheid van koningin Winonah..."

„Men klaagt over mijn gestrengheid?" Vol verbazing staart Winonah naar Eric, die zojuist haar vertrekken heeft betreden en nu somber op en neer loopt. Ze begrijpt niet wat haar echtgenoot bedoelt. „Tijdens uw afwezigheid heb ik alles gedaan om de regering in uw geest te voeren. Rechter Wendir, die mij in alles terzijde stond, was het daar volkomen mee eens." Er glijdt een schaduw over haar fijnbesneden gelaat. „Wantrouwt ge me soms?" „Ge weet wel beter." De Noorman glimlacht ondanks zijn zorgen. „Maar van verschillende kanten hoor ik nu dat er ontevredenheid heerst in mijn rijk. Dit bevalt mij niet, Winonah. Mijn vader Wogram heeft mij altijd voorgehouden dat men niet koning is door geweld van wapenen, maar door de liefde van z'n volk. Als mijn onderdanen morren, moet daar een reden voor zijn en op mij rust de plicht die reden op te sporen!" Hij wendt zich om. „Wat denkt ge van Wendir?" „Hij is gestreng in de rechtspraak, maar, naar men zegt, zeer bekwaam. Waarom spreekt ge zelf niet met hem?" „Dat zal ik zeker doen", zegt Eric vastbesloten en verlaat met grote passen het vertrek. Wendir is de vriendelijkheid zelve als de koning hem vraagt naar de toestanden in het land. Van enige onrust heeft hij niets bemerkt, en de belastingen worden trouw opgebracht. Hij is buitengewoon verrast dat men koningin Winonah als een te streng vorstin beschouwt. Dit kan toch niet anders zijn dan een gerucht, door boze tongen verspreid? Eric werpt hem een scherpe blik toe. „Het schijnt me het beste toe dat ik zelf een tocht door het rijk maak om mij van alles op de hoogte te stellen", zegt hij. „Ik wil weten wat dit te betekenen heeft..." „Ik zou u geen betere raad kunnen geven!" valt de rechter hem geestdriftig bij. „Ongetwijfeld zullen uw onderdanen uw bezoek met verlangen tegemoet zien. En wat de te grote gestrengheid betreft... ik heb mij geheel aan vrouwe Winonah's wensen gehouden. Er kan dus onmogelijk waarheid in die geruchten schuilen!" Maar wanneer de koning zich verwijderd heeft blijft Wendir grijnzend naar het dichtvallende gordijn kijken. „Ga gerust op weg, schrandere Noorman!" mompelt hij. „Moge het een lange weg zijn! Des te beter kan Wendir de eh... staatszaken afhandelen."

Met een glans van voldoening kijkt Wendir van de omloop van de burcht neer op de beide ruiters, die de volgende ochtend het slot verlaten. De koning zelf rijdt uit om zich van de toestand in z'n rijk op de hoogte te stellen. „Twee paar lastige ogen minder", gromt Wendir voldaan. „Nu de Noorman weg is heb ik vrij spel. Wij zullen er gretig gebruik van maken, Draga." „Een spel met hoge inzet", zegt zijn zuster met een lichte aarzeling in haar stem. „Wat zijn eigenlijk uw plannen, Wendir?" Haar broer lacht om haar onrust. „Hoe hoger de inzet, hoe schoner het spel. Ge weet dat ik graag met dobbelstenen speel. Twee weken hebben wij nu minstens de tijd om de hoogste ogen aan onze kant te laten vallen. Volg mij naar mijn vertrekken, waar onze vrienden wachten. Daar zal ik u uitleggen wat ons te doen staat." In het donkere vertrek ontvouwt hij zijn plannen. „Tijdens de afwezigheid van de koning hebben wij uitstekende zaken gedaan, nietwaar?" begint hij. „Daar weet ge van mee te praten." „Maar nu Eric de regering weer op zich genomen heeft lopen wij alle kans dat hij uw wanbeheer ontdekt", valt Draga in. „Niet voor niets is hij thans uitgereden voor een inspectietocht." „Dat is waar", knikt haar broeder minzaam, „tenzij ... Eric niet lang koning blijft. Begrijpt ge mij?" „Ge wilt toch geen strijd tegen de Noorman opnemen, Wendir!" zegt een der mannen verblekend. „In dat geval trek ik mij liever terug." „Geen open strijd, in ieder geval", grijnst de ander. Wij hebben de nodige kneveldaden bedreven om onze ... eh ... belastingen los te krijgen, maar ik heb er zorgvuldig voor gewaakt dat niemand wist dat deze opdrachten door rechter Wendir werden gegeven. In de ogen van het volk waren het opdrachten van koningin Winonah. Zij is thans zeker niet geliefd! Nog even, en Eric zal te kiezen hebben tussen zijn koningin en zijn koninkrijk. En als hij haar steunt zal hij in de ogen van het volk een onderdrukker zijn, waartegen zij allicht de wapens zullen opnemen. Het vereist vele intrigues, maar het is een boeiend spel, nietwaar!" Hij werpt hun een lange blik toe. „Ga thans heen. Ik wil nadenken. Ik zal u nog wel laten weten wat ge precies doen moet om onze plannen te laten slagen ..."

Enige uren later verzoekt Wendir door koningin Winonah ontvangen te mogen worden. Zijn bleek intrigantengezicht verraadt niets als hij met een hoffelijke buiging bij haar binnentreedt. Niets vermoedend heet Winonah de plaatsvervanger des konings met een glimlach welkom en zendt Erwin en Pum-Pum weg. Maar de ogen van de dwerg nemen Wendir met een merkwaardige flikkering op als hij het vertrek verlaat. Pum-Pum, met zijn grote aanhankelijkheid aan de koning, schijnt door een zesde zintuig gewaarschuwd te worden dat er van deze zijde iets broeit, dat zijn geliefde meester zou kunnen bedreigen. „Wat is het dat u tot mij voert, heer Wendir?" vraagt de koningin als zij alleen zijn. „Het valt mij zwaar hierover te spreken, maar ik mag niet zwijgen", zegt de bezoeker. Hij ziet Winonah met een hulpeloze blik aan, maar zij beduidt hem met een kort gebaar verder te gaan. „Ik maak mij zorgen om de zware schatting die onze heer aan de pachters heeft opgelegd. Er wordt gemord; er heerst ontevredenheid..." Hij houdt even op als om zijn woorden goed te laten doordringen. „Ik begrijp niet waartoe dit dienen moet. De koning is toch anders niet zo..." Weer houdt hij op, maar weer zwijgt de koningin. „Ik vraag mij af wat de koning in de zin heeft..." Er is iets dat Winonah verschrikt. Langzaam rijst ze op en staart hem aan. „Waar zinspeelt ge eigenlijk op, heer Wendir?" „De koning eist zoveel. Waartoe?" „Ik weet het niet. Het komt mij voor dat ge u vergist, heer Wendir. Als Eric iets bijzonders van plan was zou hij mij daar zeker over gesproken hebben. Wij hebben geen geheimen voor elkaar." „Ik zal de laatste zijn om twijfel te zaaien", zegt de plaatsvervanger des konings zacht. „Ik deel u alleen mijn gedachten mee, zoals een trouw dienaar betaamt. Maar omdat ik trouw wil zijn, o vrouwe, mag ik u thans de waarheid niet onthouden. Ik vrees dat ge u vergist door te geloven dat de koning geen geheimen voor u heeft..." „Heer Wendir! Ik verdraag geen vage toespelingen." De stem van Winonah trilt. „Spreek! Op deze wijze beledigt ge mijn echtgenoot. Waar doelt ge op...!" Wendir schijnt een ogenblik te aarzelen. „Ik doel er op dat heer Eric het aan het volk doet voorkomen alsof gij het zijt, die deze zware lasten heft, o vrouwe..."

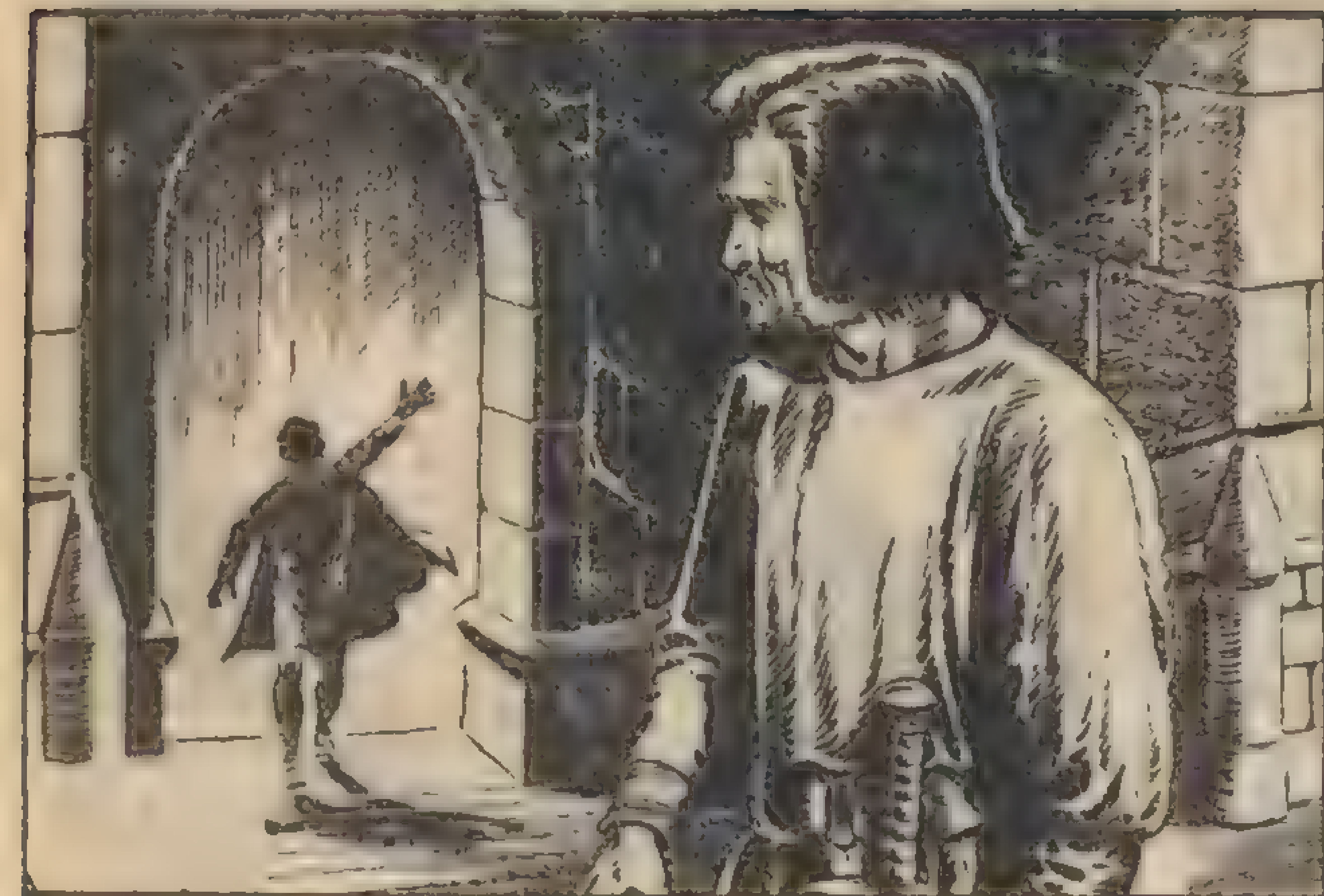
„Heer Eric laat het zijn onderdanen voorkomen alsof gij het zijt, die hun zware belastingen oplegt, vrouwe Winonah", herhaalt Wendir. „Maar hij kan niet verder gaan." Met een toornig handgebaar legt de koningin hem het zwijgen op. Ga! Ge kunt terugkomen wanneer de koning teruggekeerd is van zijn reis om deze opmerking in zijn bijzijn te herhalen. Ik weiger deze lage beschuldiging te onderzoeken achter de rug van mijn echtgenoot om!" Wendir verlaat met gebogen hoofd het vertrek, maar Winonah ziet niet de triomfantelijke schittering in zijn ogen. Maar Draga, die in de vertrekken van haar broeder op hem wacht, bemerkt onmiddellijk dat er iets bijzonders gebeurd is. „Ge ziet er uit als een wolf die prooi geroken heeft", zegt ze spottend. Met enkele woorden licht Wendir haar in. „Maar wat hebt ge voor met deze valse beschuldiging? Ge speelt een duister spel, Wendir." „Het kan niet duister genoeg zijn", zegt hij grijnzend. „Wij moeten een atmosfeer van wederzijds wantrouwen wekken". Ondanks zich zelf heeft de koningin een lichte schok gevoeld. En Eric zal op zijn inspectiereis genoeg ontdekken omtrent de veel te zware lasten die wij geheven hebben, om niet terug te denken aan de vage verdachtmakingen die ik hem heb toegefluisterd. Als een wig moeten we de eenheid van het rijk splijten. Dan is het ogenblik gekomen om mijn hoogste kaart uit te spelen." Hij geeft Draga enige gefluisterde instructies. En zijn zuster blijkt hem volledig te begrijpen, want nog diezelfde avond verzoekt zij Halfa bij haar te komen. De vrolijke ridder treft haar in een vorstelijk gewaad. Met een bestudeerde beweging verandert zij iets aan een haarlok, alvorens zich tot hem te wenden. „Heer Halfa, goed dat gij gekomen zijt. Ik moet u dringend spreken." En in de bewonderende blik die hij haar toewerpt leest ze de zekerheid dat hij alles wat zij hem thans gaat vertellen aandachtig zal opnemen . . .

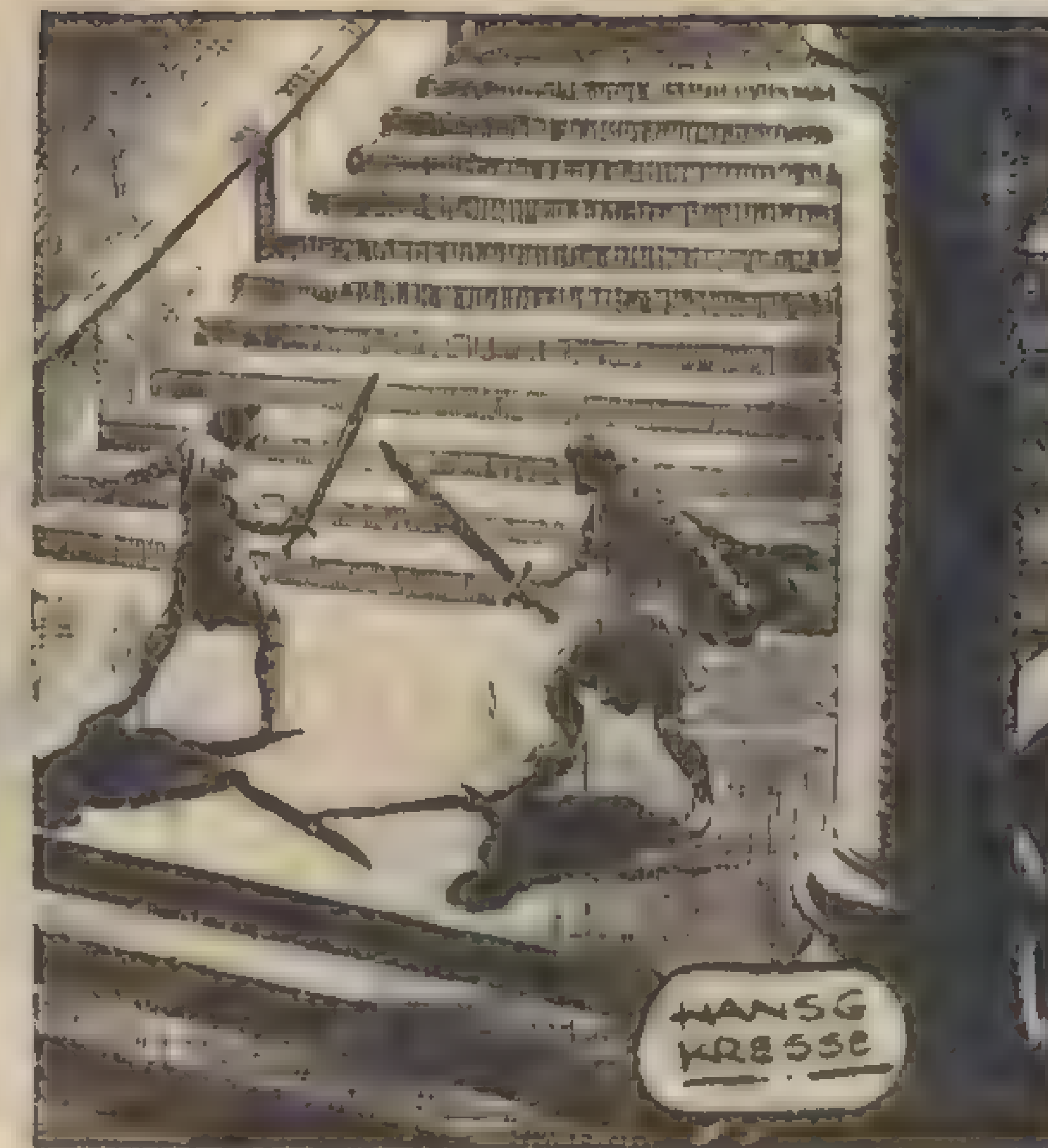

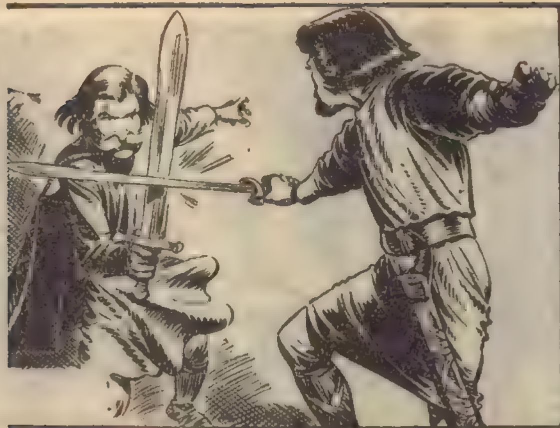
„Heer Halfa", zegt Draga, „ik heb u gevraagd bij mij te komen omdat er dingen zijn die mij verontrusten. Gij hebt veel gereisd. Ge kent de wereld. Misschien kunt gij mij raad geven?" Halfa is een ogenblik verbaasd. Zo vriendelijk is Draga anders niet. Maar zijn ijdelheid wint het van zijn argwaan. „Spreek vrouwe", zegt hij voornaam. „Wat is het dat uw hart verontrust?" „Er doen vreemde geruchten de ronde", zegt de vrouw. „Er wordt gemompeld dat koning Eric geheime plannen koestert, waarvan vrouwe Winonah het slachtoffer zou zijn. Men zegt, dat hij zeer hoge schattingen geheven heeft, met oorlogszuchtige bedoelingen, doch het voor laat komen alsof dit op aandringen van Winonah is gebeurd. Het volk mort. Overal heerst ontevredenheid. Ik weet niet wat ik hiervan geloven moet ..." „Wat zegt gij, vrouwe!" zegt Halfa. „Een man als koning Eric! De eer van een krijgsman gedoogt het niet dat men zich achter de rokken van een vrouw verschuilt. Als ge gelijk hebt wordt op deze burcht een laagheid bedreven die zijn weerga niet kent." Draga geniet van haar sluwe opzet. „Voor de koningin is het het ergste ..." voegt ze er kwijnend aan toe. „Hier moet gehandeld worden!" zegt Halfa fier. „Daden, vrouwe! De wortel van het kwaad aantasten voor het de bladeren doet verdorren. De sluier wegnemen voor de ogen van de koningin. Dat is plicht! Ik ga een onderzoek instellen!" Draga kijkt hem na als hij het vertrek verlaat. Boosaardig blinken haar ogen. „Ga, dwaas", mompelt ze zacht. „ge zijt een uitstekend werktuig voor mijn plannen ..."

Met grote stappen loopt Halfa door de gangen van de koningsburcht. Draga's bedekte toespelingen hebben hem in een staat van hevige opwinding gebracht. Inwendig kookt hij, en als hij in de verte een andere edelman ziet, aarzelt hij geen ogenblik hem deelgenoot te maken van zijn vermoedens. „Heer Awain!" roept hij met bulderende stem. „Wacht een ogenblik! Ik heb u een paar gewichtige vragen te stellen." „Wat is er gaande?" vraagt Awain lusteloos. Zijn gedachten verwijlen liever bij Heidrun, dan bij de problemen die de rumoerige ridder hem voor kan leggen. „Veel heer Awain! Heel veel! Zaken die een man van eer het bloed naar de kaken jagen! Wie had ooit kunnen denken dat een dergelijke laagheid plaats kon vinden binnen de muren van deze prachtige burcht!" „Wat bedoelt ge?" Maar Halfa wordt zo door zijn opwinding meegevoerd, dat hij nauwelijks acht slaat op de vraag van de ander. „En dan te denken dat de koningin er het slachtoffer van is!" roept hij driftig uit. „Denk u eens in: die hoge vrouwe, zo trouw en toegewijd aan haar gemaal... en toch...!" „Spreekt ge over koning Eric?" vraagt Awain fronsend. „Als de geruchten waar zijn die mij ter ore kwamen is Eric niet waardig de naam van koning nog langer te dragen. Bah! Hoe denkt ge over een man, die zijn onderdanen uitplundert voor een geheimzinnig doel en daarna zijn vrouw de schuld geeft...?" „Zwijg!" bijt Awain hem toe. „Ge beledigt mijn vorst! Ik ken Eric! Tot een dergelijke laagheid zou hij zich nimmer lenen." „Ik heb andere gedachten over hem", zegt Halfa hooghartig. Met een flitsende beweging trekt Awain zijn zwaard. „Voor de koning! Neem die woorden terug of ik kleur ze met uw bloed!" „Voor de koningin!" schreeuwt Halfa, eveneens zijn zwaard trekkend. „Haar eer en goede naam zal ik verdedigen tot mijn laatste ademtocht." Strak zien de tegenstanders elkaar in de ogen... De zwaarden kletteren op elkaar...

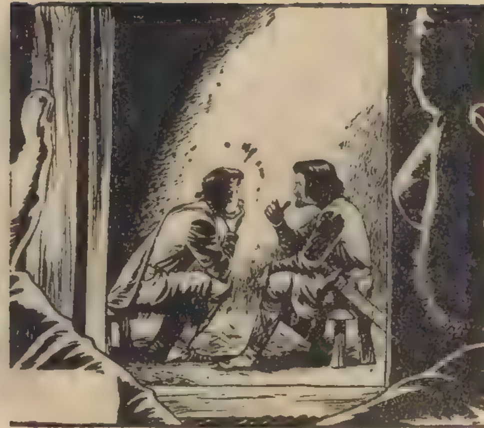

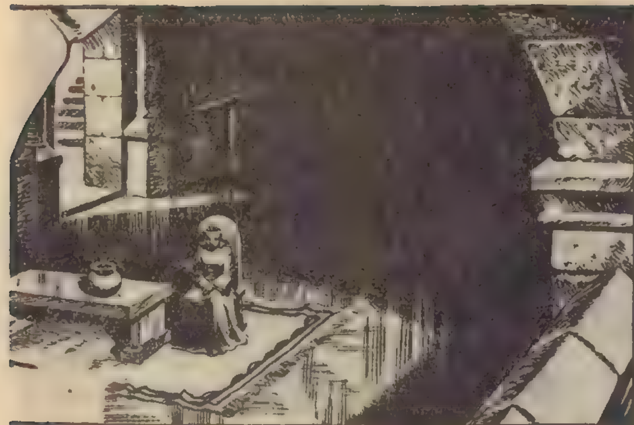
Het is geen spiegelgevecht, dat zich aan de voet van de grote trap van het slot afspeelt. Een vreemd schouwspel, dit tweegevecht binnen de muren van de burcht. Maar Awain is vastbesloten de smet, die Halfa op de naam van zijn heer geworpen heeft, te wreken. Met grote vermetelheid valt hij aan. Hij zal de ijdele grootspreker wel eens leren! Hij klemt de tanden op elkaar en het is alsof de lome moedeloosheid van de laatste dagen van hem afvalt. Maar Awain moet al spoedig vaststellen, dat hij zich vergist heeft. Halfa blijkt een geducht tegenstander te zijn, die van zijn grotere lengte uitstekend profijt weet te trekken. Met een onverwachte lenigheid weet hij de listige aanvallen van Awain te ontwijken en weldra gaan zijn verdedigende uitvallen over in een regen van goedgerichte slagen, die Awain slechts met de allergrootste moeite kan pareren. Maar Halfa blijft opdringen en hij hanteert het zwaard met zoveel kracht, dat zijn tegenstander een onverwachte uitval slechts met moeite kan ontwijken. Maar daarbij verliest hij het evenwicht en Awain komt ten val . . „Sta op!" roept Halfa, die onmiddellijk terugwijkt. Met een tegelijk verbaasde en waarderende blik herstelt Awain zich. Ridderlijkheid kan hij zijn tegenstander niet ontzeggen! Weer gaat de strijd voort. Het rumoer van de tweekamp heeft velen verbaasd doen toelopen. Maar geen der wapenknechten durft tussenbeide te komen. Het past hun immers niet zich in een meningsverschil van de edelen te mengen? Pum-Pum, verontrust door het gekletter der zwaarden, komt om een hoek kijken. Wat is dat? Heer Halfa en heer Awain en de blik waarmee zij elkaar in het oog houden . . . Hij snelt weg. Geheel in beslag genomen door de inspanning van de strijd, hebben de beide mannen nauwelijks oog voor hun omgeving. Meer en meer voelt Awain zich teruggedrongen. Hoe zal hij Halfa kunnen weerstaan? „Houdt op!" klinkt plotseling een hoge stem. Het is alsof er een schok door de tegenstanders gaat. Met opgeheven zwaard zien zij op. Daar staat, gewaarschuwd door Pum-Pum, de koningin zelf. Misnoegen ligt in haar ogen. „Hoe waagt ge het", zegt ze luid, „de vrede van de burcht te verstoren?"

„Spreek!" zegt Winonah scherp. „Wat heeft dit te betekenen. Waarom heft gij het zwaard tegen elkaar op in de koningsburcht?" Halfa bijt zich op de lippen. Wat moet hij doen? Hij kan toch niet in het bijzijn van de wapenknechten, die op de achtergrond samendrommen, over deze zaken spreken? „Voorwaar", zegt de koningin, „de koning heeft waarlijk oprechte en openhartige dienaren in u gevonden. Hebt gij wellicht iets te zeggen, heer Awain?" Maar de ridderlijke Awain zal de laatste zijn om tegen zijn koningin, de gemalin van de vorst die hij verafgoodt, de laster te herhalen die hij jegens Eric vernam Zijn eer gedoogt dat niet. Nauw merkbaar schudt hij het hoofd. Met een ruk keert Winonah zich naar de wapenknechten. „Breng hen weg. Beiden! In de kerker zullen zij hun verstand misschien terugvinden." Zonder de beide mannen nog een blik waardig te keuren schrijdt zij heen. In het halfdonker van de vochtige gevangenis worden de beide tegenstanders aan hun gedachten overgelaten. Awain zinkt moedeloos neer op een lage bank. Halfa echter loopt met grote passen op en neer. „Stenen en ijzer", mompelt hij boos. „Een edelman in een hok onder de grond. Dit is afgrijselijk! Zelfs de spinnen schijnen verachtend naar ons te kijken. Wat doet de mens eigenlijk schrikken van zulk een klein wezen? Angst? Of argwaan jegens zijn bedoelingen?" „Er zijn ook menselijke spinnen", onderbreekt Awain. „Het komt mij voor, heer Halfa, dat zij in de koningsburcht bezig zijn hun netten te spinnen ...en dat wij hun eerste prooi zijn." Halfa wendt zich verrast om. „Menselijke spinnen? Hm ... Dus wij zijn de vliegen die men wil vangen, nietwaar? Gij, heer Awain voor de koning; ik als onwaardig strijder voor de koningin. Wil men, dat wij elkander bestrijden? Wil men zelfs, dat deze strijd zich uitbreidt? Bij Jon, heer Awain, in deze koele cel worden vele dingen mij duidelijk. Luister ..." Door het luikje in de deur ziet de oude wachter naar binnen. Hoe vreemd gedragen edellieden zich toch, denkt hij. Op leven en dood hebben zij elkander bevochten ... en nu zijn zij verdiept in een vertrouwelijk gesprek ...

In de grote burchtzaal zit Winonah — alleen. In een onverklaarbare opwelling is zij hierheen gevlucht, bezeten door het verlangen om een ogenblik niemand te zien, om rustig na te denken. Wat is er toch gaande? vraagt zij zich af. Zij heeft het gevoel of sombere schaduwen hun vale vlerken over de oeroude koningsburcht spreiden. Er is iets veranderd in de atmosfeer, die zo goed was toen Eric hier nog was. Maar sinds hij uitgereden is om te zien wat er waar is van de vage geruchten die de ronde doen omtrent ontstemming onder het volk over de veel te hoge belastingen, is alles veranderd. Een geheimzinnige invloed is aan het werk, ongrijpbaar maar van een ongekende boosaardigheid. Zij heeft het al vaker gevoeld, maar nu zij de ridders Halfa en Awain met getrokken zwaard tegenover elkander vond, heeft zij het zich duidelijker dan ooit gerealiseerd. Een onbekende kracht is aan het werk . . . een kracht, die haar vernietiging beoogt. Zij schrikt als Pum-Pum binnenkomt. Maar de trouwe ogen van de dwerg stellen haar gerust. Langzaam staat ze op en loopt in gedachten naar het venster. Zij gevoelt plotseling lust om met een vertrouwde vriendin over alles te spreken wat haar beroert. Pum-Pum zou het misschien niet begrijpen, maar Heidrun, het meisje dat haar en de koning zo'n oprechte genegenheid toedraagt . . . „Ik vraag mij af, Pum-Pum", zegt ze nadenkend, „waar Heidrun zich bevindt." Weinig kan zij vermoeden, dat de dochter van Olaf zich op dat ogenblik in gezelschap van Wendir en Draga bevindt. Deze zijn onverwachts bij haar binnen getreden, en toen zij verrast opree heeft Wendir haar met een handgebaar beduid rustig te zijn. „Wees niet bevreesd, vrouwe Heidrun", zegt de samenzweerder met een hoffelijke glimlach, terwijl hij zelf plaats neemt. „Wij komen u geen kwaad doen. Integendeel. Wij komen bij u om hulp. Gij zijt de enige die in staat is onze koning Eric te redden." Hij ziet dat het meisje hem niet begrijpt. „Luister", zegt hij, met zorg zijn woorden kiezend, „ik zal u alles uitleggen."

„Ge zijt zeer op onze vorst gesteld, nietwaar Heidrun?" zegt Wendir sisepend. Zijn koude ogen vestigen zich op het meisje. „O ja! Hij redde mij het leven." „Thans hebt ge een kans zijn leven te redden", zegt Wendir. „Het is een groot geheim wat ik u thans ga vertellen. Reeds lang spant koningin Winonah tegen de koning samen. Ik begrijp dat dit u ongelooflijk voorkomt. Ikzelf heb moeite om dit te geloven van een hoge vrouwe als Winonah. Maar ik beschik over bewijzen die niet te loochenen zijn. Als wij echter al twijfelen, hoe zal het de koning dan vergaan? Nooit zal hij willen geloven dat de vrouw, die hij liefheeft, tot een laagheid in staat is. Toch moet hij gewaarschuwd worden. Zijn leven staat op het spel. Daarbij moet gij mij helpen, Heidrun. Eric vertrouwt u ten volle. Hij weet dat gij hem een grote genegenheid toedraagt. Ik heb een brief opgesteld waarin ik hem van alles op de hoogte breng. Als gij deze brief ondertekent zal hij geloof slaan aan onze waarschuwing ..." Heidrun is totaal uit haar evenwicht gebracht. Maar Wendir weet zo sluw te praten en haar zoveel schrik aan te jagen aangaande Eric's lot, dat zij tenslotte geloof slaat aan zijn woorden. Vastbesloten ondertekent zij de brief, die Wendir haar geeft. Intussen heeft Pum-Pum Winonah alleen gelaten. Heeft de koningin niet naar Heidrun gevraagd? Hij zal het meisje gaan halen. Maar als hij haar kamer nadert, dringt plotseling de stem van Wendir tot hem door. Verbaasd luistert Pum-Pum. „Ik begrijp hoeveel leed de wetenschap, dat Winonah een laaghartige verraadster is, u moet doen, Heidrun", hoort de dwerg Wendir zeggen. „Doch in deze brief hebt ge zelf van haar verraad getuigd, en de koning zal u geloven. Het is echter nodig dat ge thans zo snel mogelijk deze burcht verlaat. Als de koningin ook maar het minste vermoeden krijgt wat ge gedaan hebt, zou uw leven niets waard zijn. Ik zal u direct wegbrengen naar mijn eigen burcht. Daar kunt ge op de terugkeer van de koning wachten." Geluiden in het vertrek doen Pum-Pum zich snel terugtrekken. Dit moet Winonah weten, schiet het door hem heen. Hij moet onmiddellijk zijn geliefde meesteres waarschuwen.

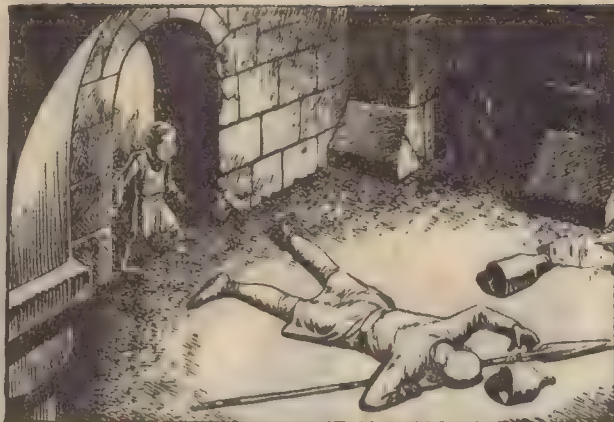

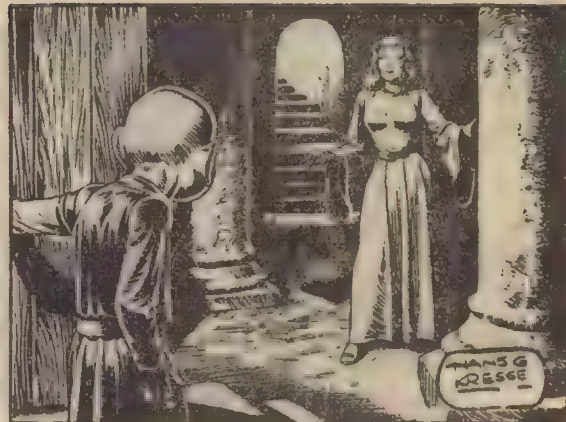

Als Pum-Pum zich klaar maakt om Winonah te waarschuwen dat Wendir en Draga tegen haar samenzweren, gaat echter plotseling de deur van het vertrek open. De dwerg heeft nog juist tijd om zich in een nis terug te trekken voor Draga naar buiten komt. Zij passeert hem rakelings en begeeft zich naar de vertrekken van de koningin. Winonah zit moedeloos bij het venster als Draga hoffelijk binnentreedt. Zij is gekomen om een paar inlichtingen los te krijgen. „Het valt mij op dat heer Halfa zich nergens meer vertoont", zegt ze, terwijl zij voor haar meesteres een glas wijn inschenkt. „Halfa?" Winonah heft bitter het hoofd. „Hij vertoeft in de kerker, samen met heer Awain. Ik betrapte hen terwijl zij in een duel gewikkeld waren, waarvan zij mij de reden niet wilden verklaren..." Een trek van voldoening trekt over Draga's gelaat. Dus Halfa en Awain zijn in de kerker beland. Uitstekend! Die twee zullen de koningin thans ook geen onbeperkte genegenheid meer toedragen, denkt ze. Des te beter. Wendir's plan begint te slagen. Voor zij zich omwendt en Winonah het glas wijn aanbiedt, schudt zij er met een snelle beweging een weinig wit poeder in. Een slaapmiddel. Wendir wenst dat de koningin niet opmerkt hoe hij met Heidrun het kasteel verlaat. Haar plan lukt volkomen. Nauwelijks heeft Winonah het glas leeggedronken of haar hoofd valt terzijde en zij sluimert in. Draga werpt een laatste blik op de koningin, eer zij het vertrek verlaat. Zij denkt weer aan Halfa en Awain, die in de kerker zuchten. Een plotselinge gedachte vlamt in haar op... Als zij hun eens de vrijheid hergaf. Dat zou de beide edelen tot uiterste dankbaarheid stemmen; dat zou hen bijna zeker aan de zijde van Wendir en haar brengen. Vastbesloten gaat zij heen... Onbewust van alles wat er boven hun hoofd voorvalt, zitten Halfa en Awain in de vochtige kerker. Hun twist hebben zij reeds bijgelegd; beiden begrijpen dat het er allereerst om gaat te ontdekken welke samenzwering er gaande is. „Maar hoe komen wij hier uit?" toornt Halfa. „Luister." Awain maakt een kort gebaar. „Ik heb een plan! Straks komt de wachter om ons een maaltijd te brengen, en dan..." Hij laat z'n stem dalen tot een zacht gefluister...

Terwijl Draga zich klaar maakt om Halfa en Awain uit hun gevangenis te verlossen en zodoende beide edelen aan haar zijde te brengen, heeft ook Pum-Pum de gedachte opgevat een kijkje onder de gewelven te gaan nemen. „Niet samen strijden", denkt de dwerg. „Heer Halfa moet ook voor koningin vechten! Geliefde meesteres kan geen zwaard missen. Ja, hij zal met heer Halfa spreken en als deze toestaat, zal Pum-Pum de deur openen!" Voetje voor voetje daalt Pum-Pum de wenteltrap af. Hij drukt zich zoveel mogelijk tegen de muur aan om niet gezien te worden. Donker gapen de gewelven beneden hem. Een onverwacht gerucht doet hem onmiddellijk de pas inhouden. De kleine man staat stil. Was dat een kreet, die hij hoorde? Gebeurt daar beneden soms iets? Hij hoort nu niets meer. Pum-Pum trekt de schouders recht en gaat behoedzaam verder. Daar is de deur van de kerker. Maar waarom staat de deur open? Haastig loopt Pum-Pum naderbij. Hij weet eerst niet of hij verbaasd of opgelucht moet zijn, maar zijn ogen beginnen te glanzen, nu zijn hulp niet meer nodig is. De gevangenen zijn weg! In hun plaats vindt Pum-Pum slechts de wachter, maar deze levert geen opwekkend schouwspel op. Hij ligt voorover uitgestrekt op de vloer temidden van de tekenen van zijn verloren waardigheid. „Waar zouden ze zijn?" peinst Pum-Pum. Maar hij krijgt geen gelegenheid hier nog verder over te denken. Een gedempt geluid doet de kleine man zich snel omdraaien. Bijna geruisloos komt een vrouw aansluipen. Draga! Wat wil de hofdame hier in de gewelven? vraagt de dwerg zich af. Met een vreemde blik onder haar halfgesloten oogleden houdt zij de ogen van Pum-Pum vast. Langzaam, slepend bijna, komt ze dichterbij. Hij moet ineens denken aan een kat die hij eens op fluwelen poten naar een muizengat zag sluipen. Net zo soepel, maar ook net zo dreigend, komt Draga nu op hem toe.

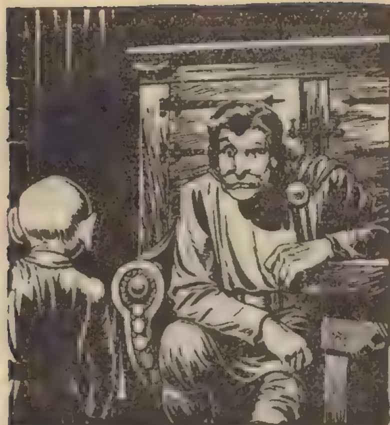
Wat doet die dwerg nu weer hier? denkt Draga verstoord. Het geeft haar een onbehaaglijk gevoel. Ze weet maar al te goed, hoe die het altijd voor de Noorman opneemt. Daar! De deur van de kerker staat open. Zou die kleine soms...? Meteen staat haar besluit vast. Ze zal die dwerg dat spionneren wel eens afleren! Nog altijd zwijgend treedt ze op Pum-Pum toe, die verontrust terugwijkt in de deuropening. Wil die vrouw iets met hem? Enige meters verder luisteren Halfa en Awain gespannen naar het geluid van de voetstappen. Hun plan om de wachter te overmeesteren is prachtig gelukt. Maar wat zijn dat voor geheimzinnige lieden, die vlak na elkaar door de gewelven zijn komen sluipen? Halfa staat het dichtst bij de gang, maar hij waagt het nog niet om de hoek te kijken. Als ze hier betrapt worden, is misschien alles voor niets geweest. „Bemoeit het kleine mannetje zich weer met de zaken van grote mensen?" horen zij een vrouwenstem vragen. In opperste verbazing ziet Halfa om naar Awain, die even grote ogen opzet. Ook hij heeft de stem herkend! Dat kan niemand anders zijn dan Draga. En die kleine... Allerlei geluiden leiden hun aandacht af. Het schijnt alsof er met iets zwaars gesleept wordt... een woedende kreet, waaraan ze direct Pum-Pum herkennen, dan slaat de deur hard dicht en snelle, lichte voetstappen verwijderen zich. Voorzichtig waagt Halfa zich om de hoek van de gang. Awain wil hem volgen, maar meteen blijven ze weer staan. Vlak bij de deur van de kerker zien zij de in elkaar gezakte gestalte van de bewusteloze wachter. Maar kijk! Er komt beweging in die man. Met een pijnlijke kreet richt hij zich langzaam op...

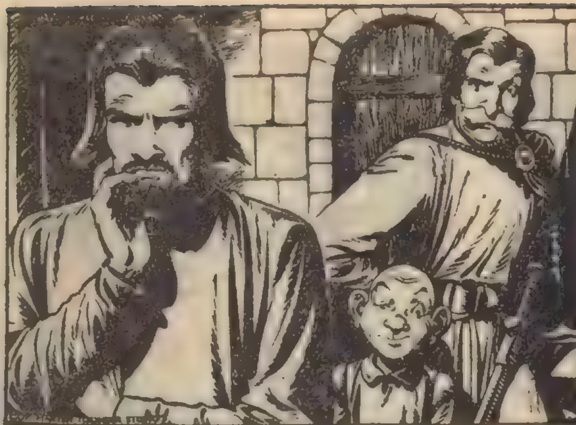

Moeizaam krabbelt de oude knecht, die voor de gevangenen pleegt te zorgen, overeind. Pijnlijk grijpt hij naar zijn hoofd. Het lijkt wel of er lood in zit, zo zwaar is het! Het bonst en hamert van alle kanten. Wat is er met hem gebeurd? Is hij niet eten gaan brengen aan die twee edele heren? Maar hoe komt hij dan hier buiten de kerker? Het laatste, wat hij zich herinnert is toch, dat hij juist binnen was gekomen. Achter hem komen Awain en Halfa voorzichtig te voorschijn. Als het waar is wat zij vermoeden, mogen zij niet langer wachten. Heeft Draga werkelijk Pum-Pum opgesloten? Dan moeten zij ingrijpen, vóór de wachter alarm slaat. Maar de oude wapenknecht heeft helemaal geen aandacht voor wat er om hem heen gebeurt. Hij pakt zijn speer op en maakt met zijn logge hand het luikje in de kerkerdeur open. Half voorovergebogen kijkt hij naar binnen. „Wel alle . . . wel alle . . ." stottert hij. Bevend strijkt hij zich over de baardstoppels van zijn kin, die van schrik net zo rechtop zijn gaan staan als de paar verdwaalde haren, die zijn gladde bol nog rijk is. Hij kijkt recht in de boze ogen van Pum-Pum. De kleine man is woedend op zichzelf, omdat hij zich door die vrouw met haar stekende ogen zo heeft laten overbluffen. Hoe had hij ook kunnen denken, dat zij de deur voor zijn neus dicht zou werpen, nadat hij haar nog geholpen had de wachter naar buiten te slepen! Wat heeft Draga eigenlijk met dit alles te maken? Hoe komt hij hier uit? Boos kijkt Pum-Pum om zich heen, maar het knarsen van het luikje in de deur leidt zijn aandacht af. Kwaadaardig kijkt hij naar het brede gezicht van de wachter met zijn grote schrikogen. Wat moppert die man toch allemaal? „Dwergen!" stamelt de man, „een dwerg in plaats van edele heren. Toverij . . ." Verder komt hij niet. Pum-Pum ziet hem de ogen nog wijder opensperren. Dan, met een schrille kreet, is het gezicht plotseling verdwenen. Angstig kijkt Pum-Pum naar de deur. Wat gebeurt daarbuiten?

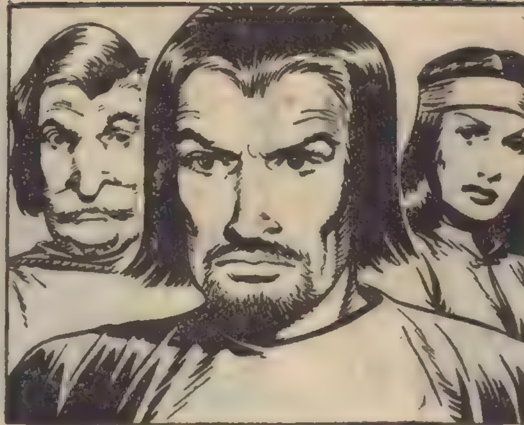
Pum-Pum heeft Awain en Halfa snel en onopgemerkt naar zijn eigen vertrek gevoerd. Dat is de veiligste plaats voor hen. Als hun ontsnapping uit de kerker bekend wordt, zal men hen daar in de laatste plaats zoeken. „Maar waarom helpt gij ons eigenlijk?" vraagt Awain verwonderd. „De koningin heeft ons doen opsluiten, en ge zijt toch een trouw dienaar van Winonah?" „Niet minder dan wij trouwe dienaren van de hoge vrouwe zijn", roept Halfa opgewonden. „Alles berust op een afschuwelijk misverstand! Er hangt een web van misdaad en intriges over deze burcht!" Pum-Pum knikt ernstig. „Veel misdaad! Zeker! Ik zijn trouw dienaar! Gij zijt ook trouw dienaar! Daarom redden ik u. Koning Eric en koningin Winonah hebben alle hulp nodig in dit uur van gevaar." „Als ik bij Jon maar wist wat hier gaande is!" barst Halfa uit. „Wie spint dit duivelse net van list en bedrog! Hij is geen edelman! Hij verbergt z'n gelaat in de schaduw. O, als ik slechts wist wie achter dit alles zit!" En toornig glijdt zijn hand naar zijn zwaard. Maar de bedachtzame Awain maant hem met een gebaar tot kalmte. „Laten wij onze zelfbeheersing niet verliezen! Ik ben het met u eens dat hier een geheimzinnig spel gespeeld wordt, maar om het te ontraadselen en in te grijpen hebben wij een koel verstand en veel overleg nodig. Weet gij precies wat er gaande is, Pum-Pum?" Langzaam knikt de dwerg. „Ik weten iets — en kan de rest vermoeden!" „Bij de zeven geesten van de storm, man, spreek dan!" briest Halfa. „Laat ons niet langer in het onzekere . . ." Hij breekt zijn zin plotseling af. Aller ogen richten zich op de deur. Daarbuiten naderen zachte voetstappen. Met een half gemompeld woord trekt Awain zijn zwaard half uit de schede als de voetstappen voor de deur halt houden.

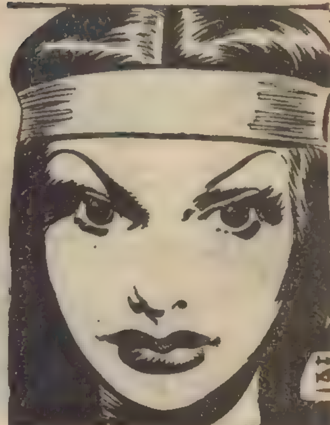

Reeds heeft Awain zijn zwaard half uit de schede als de deur open zwaait. Maar als hij de ranke gestalte in de deuropening herkent schuift hij het wapen verlegen terug. Het is Winonah . . . De koningin kijkt roerloos naar de drie mannen. Een golf van verbazing spoelt over haar heen. Zij is naar de vertrekken van Pum-Pum gekomen omdat zij met haar oude vriend de vreemde gebeurtenissen, de geheimzinnige sfeer die over de oude burcht hangt, wilde bespreken . . en nu vindt zij hem hier met de twee edelen die zij enkele uren geleden naar de kerker verbannen heeft. Halfa ziet haar verwondering. „Vergeef ons, hoge vrouwe . . ." zegt hij aarzelend. „Ik begrijp dat u dit bevreemdt . . . eh . . . maar er waren redenen . . . eh . . . gewichtige redenen." „En welke zijn deze redenen dan wel, heer Halfa?" Ze spreekt zacht. Maar haar grote, donkere ogen weerspiegelen de angst en de onzekerheid die haar kwellen. Halfa kucht hulpeloos Hoe kan hij haar vertellen dat zij verdacht wordt . . . Weer is het de bedachtzame Awain die begrijpt wat er gebeuren moet. Zwijgen heeft geen zin meer. „Vergun mij dat ik openhartig ben, hoge vrouwe. Ge kent mij als een trouw dienaar van koning Eric. Ge weet dat ik alles zal doen om uw huis te dienen. Dan zult ge ook begrijpen dat ik de geruchten die thans over u de omloop doen wilde ontmaskeren." „Welke geruchten?" Winonah doet onwillekeurig een stap naar voren. „De geruchten betreffende . . . landverraad, majesteit." Winonah wordt doodsbleek. Zij wankelt — maar als Halfa toeschiet om haar te ondersteunen wenkt zij hem terzijde. „Ga verder, heer Awain", fluistert ze. „Ik ben blij nog een vriend te bezitten als gij, die niet schroomt mij de waarheid te vertellen!" „Maar het zijn helemaal geen waarheid!" barst Pum-Pum driftig uit. „Het zijn gemene leugens van rechter Wendir om u ten val te brengen en zelf te regeren. Ik hebben zelf gehoord! Ha! En ik horen nog veel meer ook . . .!" Vol spanning kijken allen naar de dwerg. „Spreek, Pum-Pum!" mompelt Winonah. „Wat hebt ge nog meer vernomen . . .?"

„Spreek, Pum-Pum", herhaalt Winonah. „Wat hebt ge nog meer vernomen van rechter Wendir?" „Mij luisteren aan deur!" sist Pum-Pum, wit van woede. „Mij horen dat verrader iemand anders vertelde dat gij heel hoge belastingen hebben geheven en dat gij bang zijn dat koning Eric dit ontdekken en dat gij daarom plannen smeden om dapper koning Eric te doden! Wendir vertellen dit om iemand anders aan te zetten koning Eric een brief te schrijven dat gij hem doden wilt. Leugenachtige laagheid dat zijn! Niemand houden zoveel van koning Eric als gij!" „De schurk!" briest Halfa. „Tijdens Eric's afwezigheid heeft hij natuurlijk zelf het volk uitgezogen en thans tracht hij zich te verbergen achter een vrouw! O, als ik hem thans voor mijn goed zwaard had!" „Dat is nog niet alles", valt Awain scherp in. „Beseft ge niet dat Wendir bezig is de macht over Eric's rijk te veroveren. Als hij thans Eric verraderlijk vermoordt kan hij door deze brief het volk overtuigen dat de hoge vrouwe de schuldige is! Het is met duivelse listigheid in elkaar gezet. Wie schreef die brief, Pum-Pum?" „Het zijn ... Heidrun." Er valt een doodse stilte. Allen weten hoeveel Awain om dit meisje geeft. Winonah ziet hoe hij onwillekeurig het hoofd afwendt, terwijl zijn kaakspieren zich spannen. „Zij moet het gedaan hebben in het oprechte geloof dat zij de koning kon redden", zegt ze vriendelijk. „Een intrigant als Wendir kan een jong meisje alles wijs maken. Ik weet dat Heidrun zich nooit opzettelijk tegen mij zou keren!" Awain's ogen richten zich op haar. „Ik dank u ... majesteit", zegt hij zacht. „Maar wij moeten haar in ieder geval spreken!" roept Halfa uit. „Zij moet deze brief herroepen! Onmiddellijk! Dit schrijven is het sterkste wapen dat Wendir zich wensen kan!" Winonah schudt machteloos het hoofd. „Ik vrees dat dit onmogelijk is! Ik begrijp thans alles. Wendir's zuster Draga schonk mij een glas wijn in. Ik viel in slaap. Toen ik ontwaakte vertelden dienaren mij dat de heer Wendir in gezelschap van vrouwe Heidrun naar zijn eigen burcht vertrokken was! Wij kunnen niets doen!" „Toch wel!" zegt Awain vastbesloten. „Binnen een half uur rijden Halfa en ik uit! En ik zweer u dat wij met deze lasterlijke brief terug zullen keren ... of sterven!"

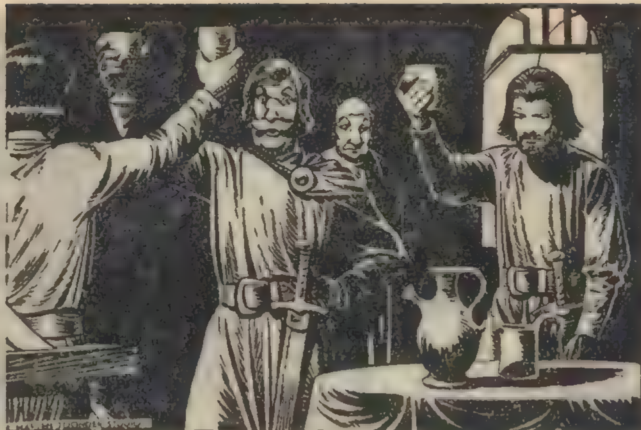

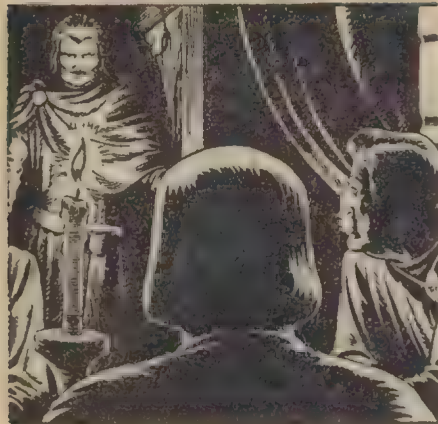
Dank zij de zijdelingse hulp van de koningin kunnen Awain en Halfa zonder verdere moeilijkheden de burcht verlaten. Als enkele uren na hun vertrek de eerste zonnestralen door de ochtendnevel breken, hebben zij Wogram's burcht reeds ver achter zich gelaten. Met Pum-Pum bij Awain voor in het zadel rijden de mannen voort. tot zij de zandweg bereiken, die hen naar Wendir's vesting leidt. Hier sturen zij hun rijdieren het woud in en op een beschutte plaats stijgen zij af. Awain spreekt met Pum-Pum af, dat hij zich in het woud zal verbergen tot de avond van de volgende dag. Wanneer Halfa en Awain dan niet terug zijn is er iets mis gegaan en moet kost wat het kost de koningin gewaarschuwd worden. De dwerg stemt toe. En terwijl Awain en Halfa met een omweg naar de burcht rijden, zoekt Pum-Pum een plaats uit, vanwaar hij Wendir's burcht in het oog kan houden. Inmiddels naderen de edelen de eerste borstwering van houten palen. „Wij wensen heer Wendir te spreken, zegt Awain tot de beide gapende krijgsknechten, die hun wantrouwend tegemoet treden. „Heer Wendir is niet aanwezig", luidt het stugge antwoord. „Wij willen op hem wachten", zegt Awain beslist, en onder de indruk van zijn optreden laten de wapenknechten hen zwijgend door. Zij stijgen af en brengen hun paarden naar de stal. Een donker uitziende man komt over de smalle brug van de binnenste gracht op hen toe. „Likar!" zegt Awain, die hem wel eens op Wogram's burcht heeft gezien. „Wij zijn gevlucht uit de koningsburcht. De koningin had ons doen opsluiten, maar wij zijn ontsnapt." Likar neemt de beide edelen een voor een op. „Ontsnapt?" herhaalt hij. Een wantrouwend licht blinkt in zijn ogen. Kort afgebeten komt daarna zijn vraag: „Hoe is u dat gelukt met uw paarden?"

Even stokt Halfa de adem in de keel bij deze overrompelende vraag, maar Awain verliest geen ogenblik zijn tegenwoordigheid van geest. „We hebben een cipier weten te overmeesteren", zegt hij kalm, en alsof het gedrukt stond vervolgt hij: „Daarna hielden wij ons tot de avond toe schuil in de gewelven. Een van de krijgsknechten bleek tenslotte tegen een aanzienlijke beloning bereid ons ongezien buiten de burcht te brengen." Likar knikt langzaam. „Hm. Nu zijt gij hier ... Waarom?" luidt zijn korte vraag. „Wij weten", antwoordt Awain, „dat vrouwe Draga gepoogd heeft ons uit de kerker te bevrijden. Onze hoop op verdere hulp is ook nu op haar gevestigd, op haar ... én op heer Wendir, haar broeder." Likar aarzelt even. „Treedt binnen!" zegt hij met een handbeweging. Door de smalle poort gaan zij het sombere gebouw binnen. Halfa snuift misprijzend. Muf is het hier in de bedompte sfeer van vochtig riekende stenen. Een sterke veste, maar een onbehaaglijk huis, denkt hij. Likar leidt hen naar een halfdonker vertrek, waar zij ook de oude Garm ontwaren. Tijdens het inschenken der bekers ziet Likar de beide gasten onderzoekend aan. „Dus de koningin liet u opsluiten", mijmert hij. „Op bevel van de Noorman? Ge zoekt dus wraak! En gij ... heer Halfa? Wat zoekt gij?" „Genoegdoening voor het vernederend verblijf in een vieze kerker!" snuift deze schijnheilig. „Wel dan moeten wij drinken!" zegt Likar met een flauwe grijns. „Op de wraak! Dat zij zoet moge zijn als deze wijn!" Het kost de rondborstige Halfa wel wat moeite met deze dronk in te stemmen, maar met goedgespeelde geestdrift buldert hij: „Op de wraak!" Inmiddels wacht Pum-Pum in zijn schuilplaats tussen de bomen het verloop der gebeurtenissen af. De schemering is reeds gevallen en steeds minder bevalt hem de nachtwake in het bos. Jammer, dat hij niet mee naar binnen kon gaan. Een gekraak in de struiken doet hem verstarren ... Schichtig blikt hij over zijn schouders, half verwachtende allerlei gruwelijke bosmonsters op zich te zullen zien afsluipen. Daar, tussen de duistere stammen, staat een mannenfiguur. En met bonzend hart staart Pum-Pum naar de boog, die de onbekende in de hand houdt ... schijnbaar los en achteloos, maar klaar voor het gebruik en op hem gericht.

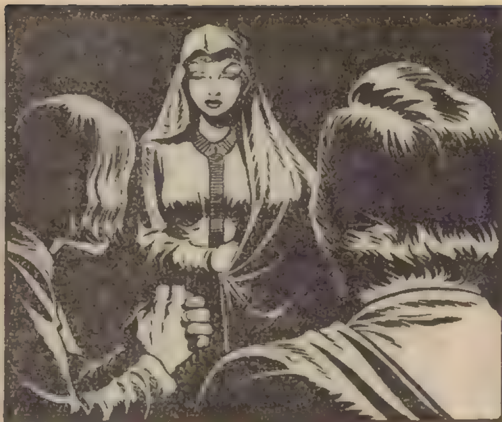

Likar's gesprek met Awain en Halfa wordt onverwachts onderbroken door de komst van Wendir, tot grote verlichting van Halfa, die zich in deze dubbelzinnige toestand niet bijster op zijn gemak voelt. „Ah", gromt Wendir. „Hier zijt gij dus!" Hij knikt hen bijna gemoedelijk toe en vervolgt: „Ik vernam van mijn zuster, dat het u gelukt was uit de kerker te breken en dat niemand meer iets vernomen had. Wel, een betere toevlucht dan mijn burcht had ge moeilijk kunnen vinden! Hoewel..." Hij onderbreekt zichzelf met een schamper lachje en gaat voort: „Indien mijn oog minder scherp geweest was, zou de koningin uw verblijfplaats reeds kennen. Bij mijn aankomst trof ik hierbuiten een spion aan!" „Een spion?" zegt Halfa geschrokken. „Een kleine spion!" grijnst de rechter. „De dwerg Pum-Pum schijnt u gevolgd te zijn. Wel, ik heb dit vervloekte kereltje meteen doen opsluiten." Met een zwierig gebaar legt Wendir zijn mantel af en zet zich in een stoel. „Leer om leer", zegt Awain koelbloedig, terwijl hij Halfa een snelle blik toewerpt. „Winonah deed ons opsluiten! Maar de koning... Ha! Mijn rekening met hem is nog wat langer!" Wendir knikt. Peinzend knabbelt hij enige tijd aan een stuk wildbraad, dan richt hij zijn felle ogen op Halfa en Awain. „Nu gij toch aan onze zijde staat", zegt hij langzaam, „kunt ge het spel mee spelen. Het spel met de hoge inzet", grijnst hij. „Uw krachten kunnen wellicht ons van nut zijn. En... ik pleeg te denken, aan wie mij trouw betonen!" De rechter zwijgt even en vervolgt dan: „Gij kunt deelnemen aan onze samenkomst en ge zult er verwonderd over staan als ik u vertel op welke wijze wij de Noorman een vernietigende slag zullen toebrengen..."

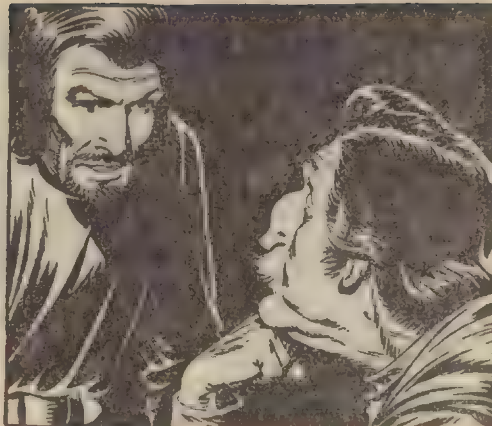

„Ge weet dat wij tijdens Eric's afwezigheid vele belastingen hebben geheven, die meer onszelf dan de staatskas ten goede zijn gekomen — zeer tot ongenoegen van het volk. Ik heb het spel echter zo weten te spelen dat men thans vermoedt dat Winonah de schuldige is. Reeds gaat de twijfel rond door dit land, en men kiest partij voor en tegen de koningin, zowel als voor en tegen de koning!" „Maar hoe wilt ge op een dergelijke omwenteling aansturen?" gromt Awain, die moeite heeft niet zijn haat te laten merken. „Laat dit aan Wendir over", grijnst deze. „Ge weet toch hoe geliefd Eric is? Welnu, wat zoudt ge zeggen wanneer de Noorman plotseling stierf, en ik toonde u een brief, waarin iemand hem waarschuwde dat de koningin hem wilde vermoorden? Dat zou u toch ook de overtuiging geven dat de koningin achter deze laaghartige misdaad stond? Dat zou toch voldoende zijn om u aan te sluiten bij de edelen die deze slechte vorstin wilden verjagen?" „Maar zo'n brief hebt ge toch niet?" „Voor een listig man is alles mogelijk! Ge herinnert u de schone Heidrun? Zij heeft alle redenen om de Noorman dankbaar te zijn. Welnu, ik heb haar zo angstig weten te maken omtrent Eric's lot, dat zij hem een brief schreef waarin zij hem waarschuwde dat Winonah hem uit de weg wil ruimen. Alleen een jong meisje zou ooit een dergelijke dwaasheid geloven, ha ha! Maar voor zeer vele buitenstaanders zal deze brief het overtuigende bewijs zijn dat Winonah inderdaad boze plannen smeedt. Heidrun's naam staat in hoog aanzien . . .!" „En zijt ge dan soms van plan Eric . . ." Halfa vraagt het gesmoord. „Het zal nodig zijn dat een verborgen en goedbetaald boogschutter de Noorman een pijl in de rug jaagt . . ." zegt Wendir luchtig. Dan maakt een zacht gerucht bij de deur dat hij de anderen haastig wenkt te zwijgen! Een lichte gestalte treedt nader. Verrast herkent Awain . . . Heidrun. „Heer Wendir", zegt het meisje, „zeg mij thans wanneer de koning komt om mij hier weg te halen?" „Geduld mijn duifje", grijnst Wendir. „Ge krijgt uw koning. Nog even geduld. Zit thans aan met ons, en drink een beker zoete wijn." En hij grijpt met zachte dwang haar arm. Doch met een snelle beweging geeft Heidrun hem een kletsende slag in het gelaat.

De spanning is voelbaar in het vertrek. De samenzweerders houden de adem in. Een slag in het gelaat ... hoe zal Heidrun getroffen worden door de wraak van de trotse Wendir? Langzaam brengt Wendir de hand aan zijn wang, waarop zich een rode plek aftekent. Awain voelt, hoe zijn spieren zich samentrekken. Het kan hem niet schelen, wat er van komt, maar als Wendir het waagt het meisje iets te doen, dan ... Maar Wendir laat slechts een zacht lachje horen. Bijna liefkozend laat hij de vingertoppen over de pijnlijke wang glijden. Met ijzige minachting keert Heidrun zich van hem af en schrijdt waardig het vertrek uit. Wendir keert onmiddellijk terug tot de zaak, die hen bezig houdt: „Gij kent nu de bijzonderheden!" zegt hij, „weldra hoort ge meer!" In het halfdonker van hun slaapvertrek overleggen Halfa en Awain wat hun te doen staat. „Ge hebt gelijk gehad!" zegt Halfa in ruiterlijke erkenning. „Ik ben accoord met uw plannen. Wat zullen wij doen?" „Ingrijpen!" zegt Awain zacht maar beslist. „De koning waarschuwen, dus ze snel mogelijk hier vandaan. Maar", voegt hij er aan toe, „Heidrun moet met ons mee en Pum-Pum. En dan ... de burcht uit!" Maar in een ander vertrek schudt op ditzelfde ogenblik Likar onwillig het donkere hoofd. Misprijzend ziet hij Wendir aan. „Ik vertrouw die twee niet .. Een cipier neergeslagen, een krijgsknecht omgekocht en dan plotseling hier ... Ik meen, dat ge niet goed hebt gedaan, heer Wendir, in hun aanwezigheid zo breedvoerig over uw plannen te spreken!" Wendir maakt een luchthartig gebaar. „Ge ziet spoken, vriend Likar!" zegt hij goedgemutst. Maar zo gemakkelijk laat de ander zich niet overtuigen. „Misschien spoken van vlees en bloed!" zegt hij duister. „Wat gebeurt er, heer Wendir, indien ik misschien tóch gelijk heb?" „Dan ligt hun lot in mijn handen!" glimlacht de ander en hij laat zijn dobbelstenen rammelen. „Dan weten ze te veel en komen ze deze burcht niet levend meer uit!"

Halfa en Awain zijn er van overtuigd, dat zij snel moeten handelen willen zij nog de gelegenheid krijgen hun plan uit te voeren. Kwasi onverschillig gaan zij door de burcht van Wendir. Slechts een oude dienstmaagd stapt hen voorbij en wijst hun het vertrek, waar Heidrun verblijft. De dochter van Olaf ziet de beide edelen met bevreemding aan. Wat willen zij van haar? „Jonkvrouwe Heidrun", zegt Halfa met een breed gebaar. „Gij zijt het slachtoffer van een list! Heer Wendir heeft zich hedenavond beroemd op zijn snode plannen om de koning van de troon te werpen. Schandelijk misbruik wil hij maken van uw gevoelens. Ieder woord, dat hij tegen u gebruikte, was 'n leugen. Uw brief heeft Koning Eric nimmer bereikt. Met dat schrijven wil hij slechts de koning treffen. En gij, jonkvrouwe Heidrun", hij wacht even om zijn woorden goed tot het meisje te doen doordringen, „gij loopt gevaar hier!" Halfa's woorden brengen het meisje volkomen in de war. „Zeg mij, heer Awain", vraagt ze met trillende stem, „wat moet ik doen? Wat kan ik nog doen? Wat zal de koning van mij denken?" Koeler dan hij wil, klinkt kort en zakelijk zijn antwoord: „Wij zullen u helpen. Maak u klaar om ons te vergezellen. Wij moeten nu eerst Pum-Pum uit de kerker verlossen, daarna komen wij u halen. Zorg dat wij niet behoeven te wachten!" Hij wendt zich onmiddellijk af om haar blik te ontgaan en behoedzaam verlaat hij achter Halfa het vertrek. Niemand vertoont zich in de gangen. De beide mannen lopen zo zacht mogelijk. Meer naar beneden moeten zij zijn, in de gewelven van het slot, waar zich de kerkers bevinden. Tot hun grote verlichting bereiken zij heel onopgemerkt hun doel. Daar zijn de cellen reeds, naast elkaar in sombere rij, met zware grendels toegesloten. Bewakers zien zij niet. Blijkbaar vertrouwt Wendir op die grendels... en op zijn grachten! Heer Halfa versnelt de pas om de eerste kerker te bereiken, maar een beweging van Awain doet hem aarzelen. „Stop!" zegt Awain fluisterend, „wat hoor ik? Iemand volgt ons!" In een drukkende stilte houden zij luisterend de adem in. Daar zijn ze weer: zachte voetstappen op de kerkertrap, die sluipend achter hen aankomen...

„Blijft gij hier staan!" fluistert Awain dringend, en bliksemsnel duikt hij weg achter de muur, om buiten het gezichtsveld te komen van de persoon die de trap afdaalt. Wie het ook mag zijn, hij zal Halfa zien en op hem toelopen en dan ... dan is het beter, denkt Awain grimmig, dat hij de aanwezigheid van een tweede man hier beneden niet beseft. Dan komt de verrassing ... Onbewogen kijkt heer Halfa naar de gestalte, die dreigend, met getrokken zwaard, de trap afkomt. Likar! Natuurlijk Likar, Wendir's verknochte handlanger. Nader en nader komt hij. Halfa ziet zijn ogen onheilspellend flikkeren. „Wel, wel!" zegt Likar sarcastisch, onze jongste medestander! Wat voert u kerkerwaarts, heer samenzweerder? Wilt ge misschien uw eh ... toekomstig verblijf alvast verkennen of komt ge soms voor de eh ... dwerg?" Hij laat plotseling de spottend-slepende toon varen en vraagt fel: „Waar is die vriend van u?" Halfa kijkt de man onverstoorbaar in de ogen. Achter Likar's dreigende gestalte ziet hij Awain aansluipen. Maar meteen vaart er een schok door Likar. Heeft het zacht gerucht van Awain's nadering zijn oor getroffen of leest hij onraad in Halfa's ogen? Met de snelheid van een panter keert hij zich om, het zwaard in de vuist vaster omklemd, om deze tweede tegenstander het hoofd te bieden. Nu, gaat het door Halfa heen. Neen, het zwaard blijft in de schede. Niemand zal ooit van heer Halfa kunnen zeggen, dat hij een vijand van achter doorstoken heeft! Zelfs deze misdadige opstandeling niet! Met ijzeren kracht laat hij zijn vuist neerdalen op het donkere hoofd vóór hem. „Slaap! heer Likar!" zegt hij doordringend, „en droom van het oordeel des konings, dat u treffen zal!" Nog eens en nog eens slaat hij toe ...

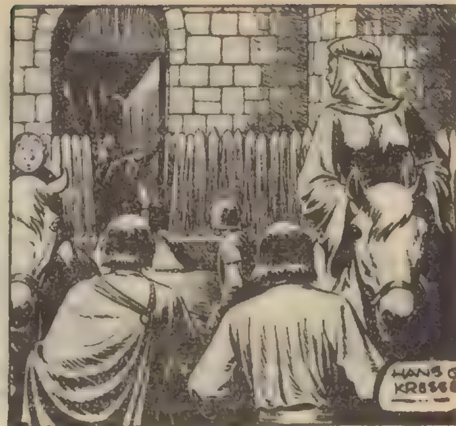

Een opgeluchte Pum-Pum kijkt zijn bevrijders dankbaar aan, wanneer Halfa en Awain de deur van zijn cel hebben geopend. Snel wordt de bewegenloze Likar in de plaats van de dwerg de kerker in gesleept. Pum-Pum kijkt vrolijk om zich heen. Awain knikt de kleine man goedmoedig toe. „Nu snel!" zegt hij. Op hun tenen begeven zij zich naar de trap. Maar nu schijnt het geluk hen in de steek te laten. Weer komen voetstappen naar beneden. Een zwaarbewapende wachter verschijnt. Argwanend kijkt hij op de edelen neer; dan dwalen zijn blikken naar de dwerg. „Waarom hebt ge dit mannetje uit de kerker gehaald?" vraagt hij wantrouwend. „Wie heeft u daartoe het recht gegeven?" „De dwerg?" vraagt Awain langzaam, om tijd te winnen. Koortsachtig werken zijn hersenen. Hoe redden ze zich hieruit? Hij moet een list bedenken, want het is veel te gevaarlijk, een poging te doen de wachter te overmeesteren. Dat kan de hele burcht in beweging brengen en bovendien, als Likar bijkomt en gaat schreeuwen... neen. het moet vlug gebeuren! „Bevel van heer Wendir!" zegt Awain, terwijl hij dichter op de man toetreedt en zich wat vertrouwelijk naar hem overbuigt. „Er is een verrader binnen deze muren", voegt hij er gedempt aan toe, „hij kent onze plannen en heeft blijkbaar de Noorman gewaarschuwd. Het schijnt dat Eric hierheen wil komen en wanneer hij Pum-Pum, zijn spion, en het meisje Heidrun hier vindt, zijn we allen verloren!" Sprakeloos kijkt de wachter hem aan. Hij kan het blijkbaar niet zo snel verwerken. Maar Awain spreekt haastig voort: „Wendir's bevel luidt, deze spion en het meisje weg te brengen naar een stille plaats, hun eh... laatste plaats!" De wachter knikt. Dàt kan hij begrijpen. „Het moet snel gebeuren!" zegt Awain nog, „en in alle stilte! Nóg kennen wij de verrader niet. maar wie het ook is, hij màg dit niet te weten komen. Anders zou het nóg kunnen mislukken!" Nog altijd blijft de krijgsknecht zwijgen. Begrijpt hij eigenlijk wat Awain bedoelt? Gespannen zien Awain en Halfa naar 's mans wat domme gezicht. Als hij hen nu maar gelooft! Halfa's ongeduld stijgt ten top. Waarom zegt die kerel niets? Al dit tijdverlies... ieder ogenblik verwacht hij het geschreeuw, dat Likar zal laten horen als hij tot zichzelf komt...

„Komaan!" zegt Awain op luchtige toon, om de spanning te verbergen die zijn keel bijna toeknijpt. Hij neemt de wachter losjes bij de arm en voert hem mee de trappen op, weg uit de kerkergewelven, naar een stille gang. Strak ziet hij de man in de ogen. „Snelheid is thans geboden!" herneemt hij op forse toon. „Ik beveel u nu onmiddellijk onze paarden gereed te maken. Heer Wendir wenst deze spion nog eens te zien en zal ons zijn laatste onderrichtingen geven. Zorg er voor, dat wij daarna zonder enig oponthoud kunnen vertrekken. Verbluft luistert de wachter toe. „Ja, eh . . . ja", stamelt hij, „maar eh . . ." Voor het eerst neemt Halfa het woord. De list van Awain heeft hij onmiddellijk begrepen. Hij snuift misprijzend en op de toon, waarmede een trage en onwillige dienaar wordt terechtgewezen, zegt hij bars: „Vooruit man! Talm niet langer! Door de mond van de heer Awain beveelt rechter Wendir zelf! Bedenk, dat het slechts een zaak van weinige uren is, voor de koning hier aankomt. Wee uw grof gebeente, indien hij ons hier nog zou vinden. Ga!" Na nog een laatste blik van twijfel keert de wachter zich om en gaat schouderophalend weg. Awain fluistert Halfa toe, zich met Pum-Pum in een nis te verbergen. Zelf zal hij Heidrun halen. Weldra komt hij met het meisje terug dat zich reisvaardig heeft gemaakt. Door niemand opgemerkt bereiken zij de poort. Het is alsof Awain een zware last van zijn schouders voelt vallen. De deur is open en buiten de eerste omheining zien zij de wachter staan, bij drie inderhaast gezadelde paarden. Heidrun stijgt het eerst op en Halfa zet Pum-Pum met een forse zwaai in zijn zadel. „Uw meester dankt u!" zegt hij tot de wachter. „hij zal . . " Verder komt Halfa niet. Woedende kreten dringen uit de donkere opening van de poort tot hen door. Met verwarde haren en door haat verwrongen trekken komt Likar aanstormen. Het zwaard hoog geheven zet hij de voet op de eerste brug. Een bende krijgsknechten dringt achter hem op. „Grijpt hen!" gilt Likar. „Doodt die kerels!

In een onderdeel van een seconde springen Halfa en Awain in het zadel en wanneer de eerste krijgsknechten de weinige meters hebben afgelegd, die hen nog scheiden van de ruitergroep, hagelen de zwaardhouwen van de beide edelen op hen neer. Op alles bedacht, grijpt Halfa de teugel van Heidrun's paard. „Opzij, onwaardige!" buldert hij en dreunend komt zijn zwaard neer op de helm van de krijgsknecht, die naar de teugel van Halfa's paard grijpt. Awain laat zich ook niet onbetuigd. De tanden opeen geklemd vecht hij zich een doorgang door de kerels die zijn paard omringen. Met ijzeren kracht laat Awain zijn zwaard neerkomen op de laatste man die hem nog durft te naderen en door de bres in de gelederen van de vijand, die daardoor ontstaat, kunnen Halfa en Heidrun vooruitschieten, de vrijheid tegemoet. Nog zwaait Awain zijn wapen, maar dan geeft ook hij zijn paard de sporen, achter de anderen aan, in een wilde ren door het duister van de nacht. Stampvoetend van woede ziet Likar hen verdwijnen. Het kost tijd uit de verslagen krijgsknechten nog een paar uit te zoeken, die in staat zijn de achtervolging in te zetten. En wanneer zij eenmaal in het zadel zitten, vernemen ze nog slechts zwakjes het doffe hoefgedreun van de paarden der vluchtelingen. Likar's knechten mogen hun rijdieren op nog zo ruwe wijze tot steeds groter spoed aanzetten, het nachtelijk duister legt om de groep van Halfa en Awain een beschermende mantel, die ook door de wildste verwensingen van Likar niet kan worden doorboord. Eindelijk, op een stille plek in de wouden, geeft Awain het sein om af te stijgen. Verruimd ademen zij op. „Langs de uiterste rand van de diepste afgrond!" zegt Halfa weids en Awain knikt. „Wij nu meester Eric helpen kunnen!" zegt Pum-Pum opgetogen: Heidrun slaat plotseling de ogen op en ziet Awain met ontsteltenis aan. „De koning!" zegt zij en haperend voegt ze er aan toe: „Mijn brief ... heer Halfa zeide toch ... Wendir wil de koning daarmee treffen?" „Ja!" zegt Awain, „daarom werd gij bedrogen!" „Maar", stamelde Heidrun, „mijn brief ... heer Wendir **hééft** die brief nog ..."

„Dus Wendir heeft de brief nog . . ." herhaalt Awain strak. „Dan heeft onze ontsnapping nog weinig zin gehad." „Maar het is toch slechts een waardeloze brief", zegt Heidrun wanhopig. „Ge vergist u. Iedereen weet dat gij de koning zeer zijt toegedaan, vrouwe Heidrun. Zeer vele trouwe aanhangers van de koning zullen Wendir volgen als hij deze brief toont en zegt dat hij op wil trekken om koningin Winonah van de troon te stoten. Vergeet niet dat hij zeer sluw is." „Maar koning Eric zal dit boze gerucht toch kunnen tegenspreken!" „Dat zal hij ook zeker proberen", zegt Awain somber. „Maar vergeet niet dat zij van plan zijn hem uit de weg te ruimen. Als dat plan lukt zal Wendir de dood van Eric op Winonah's schouders schuiven. Uw brief zal dan een dubbel bewijs zijn. Begrijpt ge nu hoe belangrijk dat schrijven van u is?" Heidrun doet eensklaps een stap naar voren, als heeft ze een plotseling besluit genomen. „Luister, heer Awain. Dit is mijn plan! Gij tweeën rijdt uit om de Noorman te zoeken en hem te waarschuwen voor het gevaar dat hem dreigt. En ik . . . ik zal terugkeren naar Wendir's burcht en trachten de brief in handen te krijgen." „Onmogelijk!" roepen Awain en Halfa gelijktijdig uit. „Niet onmogelijk!" Heidrun maakt een driftige beweging. „Ik vertel Wendir dat gij tweeën mij tegen mijn zin ontvoerd hebt, maar dat ik heb weten te ontsnappen en trouw naar hem terugkeer." „Hij is een sluwe vos" zegt Awain aarzelend. „Hij zal u niet geloven!" „Wendir is een man", zegt Heidrun minachtend, „en geen man, hoe sluw ook, is opgewassen tegen de listen van een vrouw." Zij luistert niet eens meer naar de bezwaren van de beide mannen, maar begeeft zich naar haar paard. Na een kort afscheid wendt zij de teugel en rijdt terug naar Wendir's burcht. Heidrun heeft het gevoel dat zij het leven van de koning in gevaar heeft gebracht en dat zij thans de dure plicht heeft hem te helpen. „Zij is een ware dochter van Olaf", mompelt Awain, terwijl hij haar nakijkt. „. . . . En toch . . . hadden wij haar niet tegen moeten houden?" „Wij konden haar toch niet tegenhouden", zegt Halfa. „Doch waarom zegt ge dat?" „Omdat een vreemd voorgevoel mij zegt", herneemt Awain, „dat wij haar voor de laatste maal levend gezien hebben."

Hoger en hoger komt de zon, en wanneer zij tegen de middag haar gouden stralen in majestueuze pracht doet heendringen door de bomen en het dichte gebladerte, dan wordt de snelle rit van Halfa, Awain en Pum-Pum als een triomftocht door brede bundels van weldadig licht en Halfa, met zijn licht ontvlambaar gevoel voor schoonheid, ademt vrijer op, alsof alle zorgen hun dreiging verliezen. „Zie!" roept hij Awain welgemoed toe, „zo wordt het kwalijk duister weggevaagd! Zo zuivert straks de koning het aanzien van zijn rijk!" „Hebt ge de zon nooit zien vluchten voor storm of onweder?" vraagt Awain nuchter. „Hoeveel wolken pakken zich samen nu wij komen bij de koning, zonder de brief?" Zwijgend rijden zij voort. Maar dan, de volgende morgen, komt het ogenblik, waarop zij twee andere ruiters zien naderen. „Heer koning!" roept Halfa verheugd, terwijl hij reeds van verre met een brede armzwaai de aandacht trekt. Eric ziet er vermoeid uit en de begroeting is hartelijk maar kort. Ewoud bevindt zich in zijn gezelschap. „Wij zijn gekomen", zegt Awain in antwoord op de vraag van de Noorman, „om u voor te bereiden op de duivelse samenzwering die onder leiding van rechter Wendir tegen u gesmeed is." Kort en duidelijk zet hij uiteen, hoe Wendir de gevoelens van Heidrun om de tuin heeft geleid en hoe hij daarvan gebruik wil maken om verwarring te stichten in het rijk, de koning verdacht te maken bij koningin Winonah en hem aldus van zijn troon te beroven. „Ik dank u voor uw trouw!" zegt Eric. Een diepe rimpel in zijn voorhoofd verraadt de verontwaardiging, die hem bezielt. Maar verder geeft hij onbewogen zijn bevelen. „Heer Awain, ik verlang van u, dat gij zonder rusten naar Wogram's burcht rijdt. Pum-Pum zal u vergezellen. Gij beiden zult de koningin inlichten en haar in mijn naam de onrust uit het hart wegnemen! Geen enkel oponthoud, heer Awain, dit alles heeft reeds te lang geduurd!" Hij wendt zich tot Halfa. „En gij, gij volgt mij! Ik weet wat mij te doen staat. Ons doel is Wendir's burcht! Ook jonkvrouwe Heidrun bevindt zich in ernstig gevaar!"

Heer Halfa heeft menigmaal voor hete vuren gestaan en nog nooit is hij voor enig gevaar teruggedeinsd. Maar nu, deze vliegende galop met de koning, is het de eerste keer, dat hij aan zijn eigen kracht begint te twijfelen. Telkens weer dreigt hij achter te komen, maar met koppige verbetenheid houdt hij vol, omdat hij juist deze proef wil doorstaan. Iedere hoefslag brengt hem nader tot die kleine, grimmig bewaakte burcht, waar hij het hart van de samenzwering weet. Nader en nader tot dezelfde plaats die jonkvrouwe Heidrun een dag vroeger bereikt heeft in haar uiterste poging om toch nog de gevolgen van haar misplaatste goedgelovigheid tegenover Wendir te voorkomen. Zo flink als zij zich in deze vroege morgen heeft gehouden bij het afscheid van Halfa en Awain, zo klein voelt ze zich nu, enkele uren later slechts, nu ze weer het domein van Wendir moet gaan betreden. Hoe doorzichtig schijnt haar zelf nu het verhaal, waarmede zij de dobbelende rechter weer gunstig zal trachten te stemmen. Maar het moet, er is geen keus! Beslist zet zij zich over haar gedachten heen en rijdt tot voor de poort van Wendir's slot. Verbaasde uitroepen van de krijgsknechten begroeten haar. Maar die verrassing duurt niet lang. Weldra drommen de kerels om haar heen en verwensingen klinken op, terwijl een van de wachters Heidrun's paard ruw bij de teugel grijpt en een ander haar met onheilspellende blik beveelt af te stijgen. En dan verschijnt, gewaarschuwd door het rumoer, de sombere Likar, die Heidrun met een gemene grijns brutaal opneemt. Zij doet alsof ze het niet merkt en zegt: „Breng mij naar heer Wendir! Het is mij gelukt uit de handen van mijn ontvoerders te ontsnappen. Ik wens de rechter over hen in te lichten!" Tergend langzaam knikt Likar met het hoofd. „In te lichten", herhaalt hij temerig om, met de plotselinge overgang die hem eigen is, er op scherpe toon aan toe te voegen: „Maar dan de waarheid! De allerkleinste leugen zult gij bezuren, jonkvrouwe, en wat mijzelf betreft... ik geloof u maar half!"

Likar leidt Heidrun de burcht binnen en brengt haar naar een vertrek. Daar laat hij haar achter. Zij wacht ... Uren verstrijken zonder dat er iets gebeurt. Heeft men haar vergeten? Waarom verschijnt Wendir niet? Vergeefs pijnigt Heidrun zich het hoofd om een uitweg te vinden. Neen! Zij moet wachten. Zij moet geen onbeheerste dingen doen. Zo verstrijkt de dag. Achter het venster gaat de zon onder. Lange schaduwen sluipen het vertrek binnen. Eenmaal schrikt ze op, als een krijgsknecht binnentreedt en een kaars op tafel zet. Maar ook hij gaat heen zonder een woord te spreken, en laat haar alleen met de stilte, die haar meer beangstigt dan welk verhoor van Wendir ook maar mogelijkerwijs kon doen. Na een doorwaakte nacht kan Heidrun het niet meer volhouden. Alles liever dan deze vreselijke machteloosheid. Voorzichtig waagt ze zich naar de deur van haar kamer en beroert de knop. Krakend zwaait de deur open, maar tot haar grote opluchting is er niemand op de gang. Snel glipt ze de gangen door naar de werkkamer van Wendir. Alles blijft stil; het lijkt wel of het kasteel uitgestorven is. Voor de deur van Wendir's vertrekken blijft ze een ogenblik staan. Het hart hamert haar in de keel. Maar er is thans geen terug meer mogelijk. Vastbesloten opent ze de deur ... Daarbinnen is niemand te zien. Slechts de vlammen van enkele kaarsen wapperen spookachtig in de tocht. Ze sluit de deur achter zich en kijkt gejaagd rond. Waar kan de brief zijn? Ze haast zich de kasten te doorzoeken. Niets! Waar dan? Een onberedeneerde schrik overvalt haar. Als Wendir de brief nu eens niet hier bewaart? Misschien draagt hij hem bij zich. Maar dan ... Wacht! Daar staat Wendir's schrijfplank. Die lade! In zenuwachtige haast schuift ze de la open ... en heeft moeite een kreet van vreugde te bedwingen. Dat is de brief ... haar gevaarlijke brief aan de koning! En dan is het haar plotseling te moede of een ijskoude hand zich om haar hart sluit. Een zacht kuchje dringt tot haar door. Met de brief nog in de hand geklemd draait zij zich om ... en verstart! Want uit de schaduw maakt zich thans met panterachtige soepelheid een gestalte los, die langzaam op haar toekomt .... Wendir!!!

Heidrun voelt een dodelijk-zwaar gevoel van moeheid door zich heengaan. „Wat doet ge daar?" vraagt Wendir met een veelzeggende blik op de brief, die het meisje nog steeds in de hand houdt. „Het is zo betreurenswaardig", zegt hij sarcastisch, „dat ge mijn vertrouwen hebt beschaamd en . . ." hij maakt een beweging alsof het hem oneindig spijt, „dat ge tegenover mij met onwaarheden . . ." „Onwaarheden?" valt Heidrun hem in de rede. In een laatste wanhopige poging wil zij trachten de man aan de praat te houden, hoewel haar gevoel haar zegt dat het ditmaal vergeefs zal zijn. „Maar waarom, heer Wendir, hebt ge dan nog steeds mijn brief in uw bezit? Het was toch voor de koning, dat ik dit perkament schreef? Geen wonder, dat hij nog niet hier is! Was dat niet een onwaarheid van u tegenover mij, heer Wendir?" Met een beweging van verveling laat Wendir zijn dobbelstenen rammelen. „Gans uw spel ligt thans voor mij open!" zegt hij op dezelfde gevleide vriendelijke toon. „Ontvoerd nietwaar? En aan boze ontvoerders ontsnapt? En weer haastig naar uw geliefde gastheer Wendir . . ." Hij wacht even en gaat dan scherp voort: „. . . om de brief in handen te krijgen, nietwaar?" Een rilling gaat door Heidrun heen. In de vrije hand van de rechter blinkt plotseling een mes. Het is of haar ogen naar dat scherpe staal worden toegetrokken, alsof de stem van Wendir van heel ver tot haar doordringt, wanneer hij verder gaat: „Uw bedrog is dus duidelijk! En daar zult ge nu de gevolgen van moeten ondervinden." Langzaam, sluipend bijna als een kat, komt Wendir naderbij. In een onbewuste drang naar zelfbehoud wijkt zij achteruit. Wendir komt nader. Maar dan wankelt zij plotseling, de tafel verspert haar de weg. De laatste kracht zinkt uit haar weg, achter zich grijpende moet zij een steun vinden om staande te blijven. Haar hand tast mis, neen, toch niet . . . onmiddellijk weet ze dat die metalen kilheid alleen van de bronzen kandelaar kan komen, die zij daarstraks gezien heeft. Haar hand sluit zich om het bovenstuk . . . en als Wendir wil toestoten, zwaait de zware voet van de kandelaar door de lucht en zijgt hij ineen. Dit is het laatste, flitst het door Heidrun heen . . . hard tegen hard . . . . geen genade hoef ik nu nog te verwachten . . . .

Heidrun is zich ervan bewust, dat zij deze strijd verliezen moet, tenzij zij buiten de burcht weet te komen. Nu! Onmiddellijk! Koortsachtig spant ze haar gedachten in. Zij moet er iets op vinden. Maar wat? Er is maar één poort in deze burcht en hoe komt zij langs de wachters? Eerst wanneer zij in de benedengang is gekomen en aan het einde van de schemerige ruimte de lichte vlek van de poort ziet opdoemen, ziet zij eensklaps de oplossing in verwonderlijke duidelijkheid voor zich. Nog sneller loopt ze, tot ze de gestalte van de wachter bij de poort kan onderscheiden. „Te hulp!" roept ze luid, „te hulp!" De bijna ondraaglijke spanning, die haar verteert, maakt het haar gemakkelijk aan deze hulproep een klank van uiterste angst te geven. De wachter kijkt vreemd op als het meisje daar eensklaps op hem komt toelopen. Ademloos houdt ze de pas wat in. „Men wil heer Wendir van het leven beroven!" stoot ze gejaagd uit. „Snel, snel, haast u toch!" Als radeloos loopt ze langs de wachter heen, op de drie krijgers toe, die bij de buitenste borstwering hebben post gevat en die haar hulproepen ook gehoord hebben. „Heer Wendir!" roept ze nog eens, „redt hem, o, redt hem! De rechter... bescherm hem dan toch, het kan al te laat zijn!" Met een snelle blik op elkaar draaien de krijgsknechten zich om en stormen de burcht binnen. Nu! denkt Heidrun, en sneller dan ze ooit gelopen heeft, gaat ze langs de houten omheining, de laatste hindernis die haar scheidt van de vrijheid. Een ogenblik slechts aarzelt ze. Zal zij trachten een paard te krijgen? Maar onmiddellijk verwerpt ze de gedachte. Daarvoor heeft ze geen tijd meer. Wendir kan ieder ogenblik bijkomen en als hij al niet tot bewustzijn komt, zal Likar hem toch vinden. Lopen moet ze, iedere meter is kostbaar, ieder ogenblik vertraging kan de dood betekenen. Vaster klemt zij de brief in de hand. Een wilde vreugde maakt zich van haar meester, dat het haar gelukt is. Buiten de burcht! Maar nóg kunnen zij haar zien, op dit geheel open terrein, daar moet ze overheen, vlug! Een stekende pijn in haar zij kwelt haar bij iedere stap, neen, niet wachten, sneller! Maar dan is het, alsof een loden last op haar valt. Achter zich hoort zij woedende kreten en onmiddellijk weet ze dat haar list ontdekt is.

Over de laatste strook van het open terrein, die haar nog scheidt van de reddende donkerte van het dichte woud, loopt Heidrun in vertwijfelde ren waarvan zij haar leven de inzet weet. Voort moet zij, het zijn nu nog maar enkele passen ... Met een onheilspellend geluid zoekt 'n scherpe pijl de dodelijke baan naar de vluchtelinge, maar de schutter heeft haar snelheid onderschat en trillend blijft de pijl in de zachte bodem steken. De angst geeft haar vleugels, daar zijn de eerste bomen, daar ligt de kans, die zij nu grijpen kan. Met een woedende verwensing ziet Wendir haar tussen de bomen verdwijnen. Hebben móet hij haar. Wild drijft hij zijn rijdier aan, maar het helpt niet. In de dichte, lage struiken kan het dier nauwelijks vooruitkomen. „Afstijgen!" brult hij de naderkomende krijgsknechten toe. Reeds heeft hij zich op de grond geslingerd. Met grote sprongen gaat hij zijn helpers voor. In een brede slagorde rukken de krijgsknechten voort, alsof zij een machtig leger voor zich hebben. De vage blijdschap over het behouden van de voorsprong smelt weg onder de angst voor ontdekking. Een dof gevoel van berustende wanhoop dreigt haar te bevangen. Wat kan hier anders het einde zijn, dan dat de kerels haar zullen vinden? Slechts een wonder kan haar redden. Nog dieper duikt zij weg. Zwaar dreunen de stappen van de krijgsknechten, schril klinken de aanwijzingen, die zij elkaar toeroepen. Met lange takken slaan zij op de struiken ... de drijfjacht is in volle gang! Dichter en dichter komen de geluiden. Heidrun houdt de adem in. Vlak bij haar schuilplaats houdt een van de mannen stil. De slag van een dorre knuppel gaat rakelings langs haar heen. Maar opgelucht hoort de jonkvrouw de gestalte zich weer verwijderen. Lang houdt haar verlichting niet aan. Want haar tot het uiterste gespannen oren vangen de woorden op, die Wendir zijn mannen bevelend toeschreeuwt: „Haal de honden, domkoppen! Die zullen haar zeker vinden! De honden zullen haar wel uit de struiken jagen!"

Zonder zich lang te bedenken, werkt Heidrun zich het struikgewas uit om tussen de dicht op elkaar staande stammen van het donkere woud sneller vooruit te komen. Ze moet het wagen! Voort gaat zij tot ze een heldere beek bereikt, welke zich tussen de stammen doorslingert. „Water!" denkt ze jachtig. „Water . . . Heeft ze niet gehoord, dat ook de beste speurhond het spoor verliest, wanneer het opgejaagde wild een waterstroom doorkruist? Dit zal haar redding zijn . . . want wat is ook zij anders dan wild voor de jagers van Wendir . . en diens honden?" Een jankend geblaf in de verte doet haar de laatste aarzeling overwinnen. Moedig stapt zij in het koude water. Diep is de beek niet en snel spoedt zij zich naar de andere oever. Maar in haar opwinding beseft ze niet, hoe verkeerd zij er aan doet, de beek recht over te steken en het ontgaat haar, dat zij de scherpe neus van de honden alleen dan kan misleiden, wanneer zij eerst een eindweegs door het water stroomop- of afwaarts zou gaan, om pas op flinke afstand van de plaats waar zij in het water ging de andere oever weer te betreden . . . Onbewust van deze fout, snelt zij weer voort tot aan de rand van een glooiende bosweide; een grote, lichte vlakte, na de donkerte in de wouden, met slechts hier en daar kleine, lommerrijke boomgroepjes. Dit is haar kans . . . Op deze weide zal men haar niet het eerst zoeken. En wanneer zij het woud aan de overzijde van de vlakte kan bereiken . . . Over de weide snelt het meisje naar het eerste boomgroepje. Zo wil zij, steeds dekking zoekend, de overkant trachten te bereiken. Maar wanneer zij nu een gejaagde blik om zich heen de sprong waagt naar het volgende bosje, klinkt eensklaps een triomfantelijke kreet op aan de zoom van het woud . . . Weer is zij ontdekt . . . En nu maakt de doffe wanhoop, welke zij tot nu toe in haar onderbewustzijn voelde, plaats voor de ontstellende zekerheid . . . dat zij nooit aan haar achtervolgers zal kunnen ontkomen. Half snikkend om haar machteloosheid begint zij weer te lopen en terwijl de angst haar de keel dichtsnoert beseft zij, dat zij deze wedloop om haar leven zal verliezen.

Een waas komt voor Heidrun's ogen. Ze voelt dat ze het einde van haar krachten nabij is. Ze kan bijna niet meer denken ... ze durft ook niet meer te denken. Nog slechts één gedachte bonkt door haar hoofd. Weg van deze weide, naar het woud ... naar het woud ... aan de overkant, daar zal ze veilig zijn ... Op dat ogenblik verschijnen twee ruiters in snelle draf aan de bosrand. In een oogwenk heeft Eric de jacht op de weide overzien: de nietige vrouwengestalte, die meer strompelende dan lopende vooruitsnelt, en de joelende ruiterschare, die haar op de hielen zit. De Noorman rukt zijn zwaard uit de schede. „Voorwaarts!" roept hij met krachtige stem tot Ewoud en Halfa en zijn ros de sporen gevend stormt hij de helling af. Wanneer Heidrun de voorste der ruiters herkent, vlamt haar hoop weer op. Vaster klemt zij de brief in haar hand. Tranen van opluchting verduisteren haar blikken, een zenuwachtig lachen breekt door haar snikken heen en haar armen uitstrekkende fluistert ze hijgend: „Mijn koning! Oh, ik wist wel, dat gij mij niet zou verlaten ... Mijn Eric, mijn heer Eric ..." Met vaste hand zendt de Noorman, wit van woede, de belagers van de jonkvrouwe drie, vier pijlen tegemoet Verschrikt door deze plotselinge inmenging houden de krijgsknechten hun rijdieren in. „Het is de koning!" roept dan een gedempte stem ontsteld .... „De koning!" Aarzelend zien de mannen elkaar aan. Dan, als bij afspraak, wenden zij de teugel. Met grimmige voldoening ziet Eric de mannen terugwijken. Nog slechts enkele honderden meters scheiden hem van de vluchtelinge en weldra zal het meisje veilig zijn. Maar dan maakt één ruiter zich los uit de troep. Een ruiter, die zich klaarblijkelijk niet door de verschijning van de Noorman heeft laten verrassen ... Wendir!!! In wilde galop snelt de rechter het meisje, dat zich reeds in veiligheid waande, achterop. Eric's ogen worden groot van afgrijzen. Hij doorziet Wendir's bedoelingen en zijn paard tot het uiterste aansporende schreeuwt hij: „Vrouwe! Pas op ... achter u. Buk u!" Doch te laat ... Een honend lachen klinkt op en terwijl Wendir zijn rijdier met de knieën in een wijde boog keert, heft hij bliksemsnel zijn boog ... Een pijl treft Heidrun in de rug en met een zachte kreet stort het meisje ter aarde ....

Na zijn laffe aanslag op Heidrun rijdt Wendir in vliegende galop de krijgsknechten na, die een goed heenkomen zoeken. Hij jaagt zijn paard op tot het uiterste en weldra heeft hij de achterste ruiters ingehaald. „Halt!" dondert zijn stem, en met een weergaloos snelle wending werpt hij zijn rijdier voor dat van de hoofdman. Steigerend komen de paarden tot staan. „Hebt gij uw verstand verloren?" vraagt Wendir dreigend. Met bliksemende ogen ziet de oproerige rechter de hoofdman aan. „Bang", gromt hij verachtelijk, „bang voor drie mannen!" Een woedende verwensing komt hem over de lippen. „Vooruit, omkeren! Wij vallen aan! Wij hebben niets meer te verliezen, maar . . . alles te winnen! Nu of nooit!" Strak kijkt de hoofdman zijn burchtheer aan. In Wendir's ogen ziet hij de brutale wanhoop van de speler, die alles op één worp zet. „Wij vechten niet tegen de koning!" zegt hij krachtig, „zelfs niet voor u, heer Wendir!" Een instemmend gemompel klinkt op en dreigend gaat hij verder: „Heer Wendir! Wij staan aan 's konings zijde! Wij zullen dat tonen ook! Gij zijt nu mijn gevangene! In naam des konings!" Slechts een ondeelbaar ogenblik deinst Wendir terug voor de uitdaging. „Rebellen!" sist hij. Voor iemand goed beseft wat er gebeurt, heeft Wendir zich losgemaakt uit de groep en gaat er in wilde ren van door. „Voor de koning!" buldert het de onthutste krijgsknechten in de oren. Halfa en Ewoud rijden op hen toe. „Volgt mij!" beveelt Halfa, met een armzwaai in de richting van de vluchteling. „Ik leid u! Grijpt de verrader!" Achter Halfa zetten zij de achtervolging in en meter voor meter winnen zij op Wendir. Met een vertwijfelde krachtsinspanning weet deze voor te blijven. Maar plotseling struikelt het paard en de rechter stort ter aarde, om echter meteen weer op de been te komen. Razend snel heft hij zijn boog en dodelijk getroffen glijdt een van de voorste ruiters met een zachte kreet van zijn paard. „Grijpt hem nu!" schalt Halfa's woedende stem. Wendir loopt voor zijn leven naar de bosrand en voor zij hem kunnen bereiken, verdwijnt hij in de struiken. „Laat de kerel niet ontsnappen!" buldert Halfa, „een weitas vol goud en 's konings dank voor hem, die de verrader grijpt. Dood of levend! Vooruit!"

Met de lenigheid van een panter werkt Wendir zich door het dichte struikgewas heen. Het is niet de eerste keer, dat hij zich in een wanhopige toestand weet, doch ook nu vertrouwt hij op zijn gelukkig gesternte. Iedere stap, die hem dieper het bos in brengt, doet zijn kansen stijgen. Verder en verder snelt hij. Nu eens bukkend voor takken, die in zijn gezicht zwiepen, dan weer half struikelend over de wortels van een boom. Hij kan zich geen tijd gunnen om op adem te komen, achter zich hoort hij de gedempte stemmen van de krijgsknechten met daarbovenuit het schallende stemgeluid van Halfa. „De opschepper!" gromt hij voor zich heen. En vloekend dringt hij dieper, steeds dieper het struikgewas in. Wacht! Hij zal die kerels wel op een dwaalspoor leiden. Telkens van richting veranderend worstelt hij voort. Hijgend, steunend, maar met de verbeten kracht van een in het nauw gedreven dier. Dan, verscholen tussen dicht gebladerte, staat Wendir stil, de benen trillend van spanning en plotseling opkomende moeheid. Hij luistert scherp, zijn bezweet gelaat vertrekt in een langzame grijns. Stilte heerst om hem heen... Van verre dringen zwakjes de stemmen van zijn achtervolgers tot hem door. Het is gelukt; hij is hun te slim af geweest... Ze zijn het spoor bijster, hè, hè. Mooi, nu rustig afwachten in deze veilige verborgenheid tot de kust veilig is. En dan... de vrijheid tegemoet! Maar eensklaps verstijft hij: „Terug! deze jacht is voor de dommen!" hoort hij Halfa's zware stem roepen. „Omsingelt het woud! Dan kan de vos ons nooit ontsnappen! Dan moet hij..." Wendir heeft genoeg gehoord. Hij moet weg, het bos uit, voor de dodelijke cirkel rondom hem gesloten wordt. Het dreunen van paardenhoeven dringt tot hem door, achter zich, maar ook aan zijn linkerhand... nu ook rechts... hij moet er eerder zijn. Doch plotseling houdt hij de pas weer in en staat hijgend stil. Voor hem uit klinken de stemmen van zijn vijanden. Te laat! De kring is gesloten, de weg is afgesneden. Wild kijkt Wendir om zich heen. Hij zit als een rat in de val... Behoedzaam trekt hij zich terug in de duisternis terwijl zijn hersenen koortsachtig werken. Zal hij proberen uit te breken of moet hij afwachten en het hier uitvechten?

Tevergeefs klinken de hulproepen van een vertwijfelde krijgsknecht door het woud. De angst voor Wendir's vreeswekkende verschijning snoert zijn keel bijna toe. Hebben de anderen hem gehoord? Hij weet het niet. Maar zij zullen toch te laat komen, nu Wendir, plotseling zijn vaart inhoudend, met sluipende passen naderbij komt met getrokken zwaard. „Hier", brult Wendir waanzinnig toestotend, „niemand zal mij hinderen in mijn vrijheid!" Met grote sprongen holt hij verder tussen de hoogoprijzende stammen door en in zijn jubelkreten schreeuwt hij al zijn angst uit. „Niemand vangt Wendir!" gilt hij waanzinnig, „niemand stelt Wendir een val! Niemand kan het opnemen tegen mijn dobbelstenen..." Maar Wendir juicht te vroeg en... te luid. Zijn stem wijst de weg aan de krijgsknechten, die hun om hulp roepende makker zoeken. Hij kan hun niet meer antwoorden, doch Wendir's geroep lokt de mannen naar hem toe. Hoog zien zij hem opspringen tussen de bomen en juist als de zon hem opneemt in de stralenbundel van een open plek, vindt de wrekende pijl der gerechtigheid zijn doel. Wendir wankelt en zakt ineen. Dan, langzaam, rolt zijn lichaam de helling af, die hem naar de vrijheid scheen te voeren. Breed valt de schaduw van Halfa over de sombere groep op de bosweide, waar Heidrun door Wendir's verraderlijke hand is gevallen. Diepbewogen ondersteunt Eric het hoofd van het stervende meisje. Heidrun's ogen zoeken die van de koning. Stotend gaat haar ademhaling en een pijnlijk trekken glijdt over haar wasbleek gelaat. Zij dwingt zich tot een moeilijke glimlach en stamelt: „Wendir... weg... mijn koning geen gevaar meer... vergeef mij de brief..." „Gij bracht mij de brief!" zegt Eric zacht, „ge streed ervoor als een heldin, als een man!" „Voor u, mijn E..." Haar stem breekt. Heidrun heeft haar taak volbracht. Duizend gedachten gaan de Noorman door het hoofd, nu hij op het gestorven meisje neerziet. Hij ziet slechts dat gelaat, dat nu tot rust gekomen is, hoort nog die laatste woorden, waarin ze heel haar liefde heeft gelegd. En zo ontgaat het hem, dat anderen zich bij het groepje hebben geschaard: Awain, die niet kan en niet wil geloven wat hij hier ziet... Pum-Pum, verbaasd, dat zijn geliefde meester neerknielt bij Heidrun en... Winonah!

Bescheiden heeft de koningin zich teruggehouden. Met een blik van oneindige liefde voor haar gemaal, ziet zij op Eric neer, haar Eric, die zich met diepe eerbied buigt voor de trouw van dit meisje, de trouw aan de koning, die haar leven vroeg ... „Mijn Winonah!" zegt Eric met zachte stem, wanneer hij opgeschrikt uit zijn gepeins is opgestaan en de koningin hem tegemoet treedt. Haar ogen stralen hem tegemoet en een traan van vreugde glinstert erin. „Ik was lang afwezig!" gaat Eric voort. Een schaduw van een glimlach glijdt over zijn gelaat. „Ge waart op tijd terug!" fluistert Winonah innig, „als altijd op tijd, voor mij!" Met een gelukkig gevoel begroet Eric de dwerg en Awain. „Ik zag Likar!" meldt Awain, „hij vluchtte doch ik was niet in staat hem te achterhalen." Hij zegt het met toonloze stem, als in een droom. Een magische kracht trekt zijn ogen steeds weer naar die stille gedaante aan hun voeten. De smart om Heidrun's verlies heeft hem bijna gevoelloos gemaakt. Hij kàn het nog niet begrijpen. Met uiterste deernis volgen de anderen zijn blikken. Halfa houdt zich achteraf, maar werpt dan toch ook, schuchter en wat schuldbewust, als schaamde hij zich over zijn eigen weekhartigheid, een laatste lange blik op dat roerloze gelaat. „Laat mij haar zelf naar de burcht brengen", zegt Awain moeilijk, „naar de burcht van ... Wendir." Hij aarzelt even deze naam te noemen, alsof hij begrijpt hoezeer deze juist op dit ogenblik een wanklank moet zijn Eric knikt begrijpend en met een handbeweging nodigt hij de anderen hem te volgen, op weg naar de koningsburcht. En sedertdien heeft deze vallei de naam gedragen van de jonkvrouwe, die hier gevallen is. Vele edelen hebben op deze plaats hun snelle paarden een ogenblik ingehouden en menige vergrijsde wapenknecht heeft hier in stille eerbied de muts van het hoofd genomen. Oude mensen vertellen, dat lieflijke bloemen opgeschoten zijn op deze plek en het volksgeloof wil dat deze bloemen nimmer verwelken, alsof zij tot in lengte van dagen de herinnering levend willen houden aan Heidrun, die de trouw aan haar geliefde koning meer waard achtte dan haar leven!

EINDE

In deze serie zijn verschenen:

Deel I: *De Steen van Atlantis*

Deel II: *De ondergang van Atlantis*

Deel III: *De Sultan van Akaïim*
De Geheimzinnige Bron

Deel IV: *Het Stenen Beeld*
Gevangenen der Romeinen

Deel V: *De valse Koning*

Deel VI: *Het Wapengericht*
Het Goud der Ozmecs

Deel VII: *Het Rijk van het Midden*

Deel VIII: *Storm over China*

Deel IX: *De Zoon van Eric de Noorman*

Deel X: *De strijd om het Recht*
De zwarte ruiter

Deel XI: *De Koning der Steppen*

Deel XII: *De Boog van Allard*
Het Tyrfing-mysterie

Deel XIII: *De twintig laatsten*
Strijd om Heidrun